

FRÅN NEUTRALITET TILL NATO

Reviderad
September 2012

Innehållsförteckning

Inledning	1	1994-talet	
Samarbete under kalla kriget		USA/NATO idkar planering i Sverige	19
Säkerhetsplanering	2	'Ja' till EU i travesti på demokrati	19
Delade underrättelser	3	Huvudvikten på militära utgifter	19
Amerikaniserad vapenindustri	4	Kärnvapen-politik anpassas till EU	19
I världens centrum	5	20 – 1 odds mot demokrati	20
1980-talet		1995-talet	
U-båtshysterin	5	Sverige går med i EU	20
Att utplåna Sveriges Vietnamsyndrom	11	USA-ämbetsmän möts i Stockholm	20
Journalismens krig	12	Förtroliga relationer med USA	20
		PFP-möte med USA:s krigsminister	20
1990-talet		1996-talet	
Gyllenhammar fördömer neutralitet	13	Från Palme till Persson och USA	21
Neutraliteten avfärdad med en fotnot	13	Symbol för illdåd leder 'fredsövning'	21
Jul med farbror George och krigarna	15	Sveriges öde: att gå med i 'Nya NATO'	21
1991-talet		Persson rättfärdigar USA:s anfall	21
Anpassning till EU-medlemskap	15	Lovord från USA:s krigsminister	21
Neutralitet blir till 'alliansfrihet'	15	Lovord från USA:s ambassador	22
Ovillkorlig underkastelse	15	Svenskt PFP-initiativ	22
Politikens 'europeiska identitet'	15	"Var har Sverige tagit vägen?"	22
Bildt förkunnar neutralitetens död	15	Sverige önskar närmare samarbete	23
Utfästelse om aktivt deltagande	15	1997-talet	
"Okritisk bejakande av EG"	16	Svenskarna tilldelade ny nationalitet	23
1992-talet		'EU har ingenting med fred att göra'	23
Alliansfriheten: blott ett alternativ	16	1998-talet	
Bildt besöker president Bush d.ä.	16	Först Finland, sedan Sverige	23
Uppmaning att gå med i USA/NATO	17	'Oundvikligt' budskap från Clinton	23
EU av 'vitalt nationellt intresse	17	Tyst stöd för bombplaner	24
1993-talet		Öppet stöd för USA/NATO	24
Sverige accepterar EU:s politik	17	1999-talet	
Den diskreta tystnadens år	17	Slut med neutralitet o. begränsningar	24
"Bakom ryggen på medborgarna"	18	Försvarsplanering med USA	24
1994-talet		Angriparens propaganda anammas	24
Välkommet partnerskap	18	"Aggression som slår mot folkrätten"	25
Grönt ljus för alliansfri allians	18	Persson njuter av fest i Bryssel	25
Sverige med i Partnerskap för fred	19	USA/NATO väl företrädare i EU	25
Delta i det otänkbara	19	Tätare förbindelser med USA/NATO	25
		"Freden behöver EU-tänder"	26

Omslagsfoto: Kamouflerade svenska soldater som illustrerar en text med rubriken "Världen är förändrad. I den nya världen är ensam svag." Undertexten är att Sverige måste slå sig ihop med USA/NATO via EU. Ur Försvarsmakten i fickformat 2009, som ges ut av Försvarsmakten.

Innehållsförteckning – 2

2000-talet

Utfästelse om stöd i händelse av krig	26
Lidande amerikaner	26
Bofors sålt till försvarsjätte i USA	26
Fredsbevarande på USA/NATO:s vis	27
Neutralitet är 'inte längre möjlig'	28
Avtal om vapenköp	28

2001-talet

Med NATO från Peking till Quito	29
Paragraf 51 och angreppskrig	29
'Offras på Bushs säkerhetsaltare'	30
Supermakten utfärdar ett dekret	30
Vidareutveckling av servilitet	30
Neutralitet 'utdöd som dinosaurierna'	31
USA:s orättvisa i Sverige via EU	31
Flyktingar utlämnas till tortyr	32
Hamarskjölds rykte exploateras	34

2002-talet

Svenska trupper tilldelas ISAF	35
Stor utvidgning av samarbetet	35
Polsk övning	35

2003-talet

Bildt leder lobbygrupp för Bushs krig	35
Powell gör intryck på Persson	36
Till försvar av massmord	36
Stor lyhördhet för USA:s önskemål	37
Öva ubåtskrig på jämställd fot	37
"Undanglidande följsamhet"	38
Vapenexportförbud kostar för mycket	39
I otakt med folkrätten	38
Fördjupat militärt samarbete	38
Nämn inte kriget	39
Kriget mot Irak bra för affärerna	39

2004-talet

Sverige hjälper planera EU-krig	39
Perssons tredje resa till Vita Huset	39
Kränkningar är 'blotta rykten'	40
Fler trupper till ISAF	41
Sverige deltar i EU:s försvarsorgan	41
Krigsövning i ett kallt och hårt klimat	41

2005-talet

Alliansfri i allians med USA/NATO	42
USA/NATO-övning i Norge	42

2005-talet

'Sverige är ledaren'	42
Från Östersjön till Stilla havet	42
Avtal om terrorforskning	43
Inbjudan dras in av hänsyn till USA	43
Medskyldigt för tortyrprogram	43
Första stupade i Afghanistan	44
Fler trupper till Afghanistan	44
Medlemskap gör föga skillnad	44

2006-talet

Nytt vapen, ny bortförklaring	44
Krigsspel i Alaska	44
USA nöjt med svenska flottister	44
Vädjan att sluta samarbeta om tortyr	45
Svenska trupper får större ansvar	45
Önskas: tätare band till USA/NATO	46
Regeringen tiger av skräck för USA	46
Angrepp mörklagda	47
Sverige välanpassat till USA/NATO	47
Ännu en stor övning	47
Försvarsindustrin styrs utifrån	47
Norge som principfast kontrast	47
Kungaparet lunchar hos presidenten	47
Bildt förkunnar tätare band till USA	47
Öppen dörr för svenska statsministrar	48
Svenska folket minst USA-vänligt	48
USA betraktas som största hotet	48
Bush planerar tätare band till Sverige	49

2007-talet

Slut med skenet om 'separata styrkor'	49
SAP och M i grunden överens	49
Ett land i krig — för vad?	50
'Fredsbevarande' med avsikt att döda	50
Selektiv omtanke om rättigheter	50
Utrikesminister och krigslobbyist	51
Gemensam forskning om säkerhet	51
Samma gamla argument för krig	51
Stor flottövning med bas i Göteborg	51
Ännu en jovialisk audiens hos Bush	52
Med USA/NATO för 'staten' Kosovo	52
Till USA/NATO via Norge	53
USA/NATO inspekterar	53
Jaktplan över Nordsverige	53
Lobbygrupp anordnar seminarium	53
Svensk kursändring högt uppskattad	53
Uppgraderad förbindelse	54

Innehållsförteckning – 3

2008-talet

Nordiska Rådets PR för USA/NATO	54
Att göra folket moget	54
'Svenskt/finskt medlemskap ca. 2015'	55
Att legitimera Kosovos utbrytning	55
Krishantering med oljigt scenario	56
Finland och Sverige i 'Nordiskt block'	56
'Nya utmaningar' från Ryssland	57
Sverige värd för Irakkonferens	57
"Skamfläck på själva idén av fred"	58
Största övningen någonsin i Finland	59
Östersjöövning och vänskaplig jagare	59
Sverige skyller på Ryssland	59
Bildts och Reinfeldts selektiva minne	60
USA/NATO likställs med demokrati	58
Sammanlänkade datorsystem	60
'Rådgivare' bistår dödspatruller	61
Delar jätteflyg med USA/NATO	61
'Natoisering' av Sverige och Finland	61
Gemensamt initiativ med USA	61
SVT förmedlar USA:s självbild	62
Fler trupper till Afghanistan	62
Nordiskt samarbete mot 'ryskt hot'	62
Svenska eliten ratificerar EU-fördraget	63
Sverige lägger ned röst om DU-vapen	63
Att försvara Sverige i fjärran land	65

2009-talet

Statsministern besöker Afghanistan	66
Tortyroffer kvar i Egypten	66
Norden mot ryssarna	67
USA/NATO-övning i Nordnorge	67
Sverige under USA/NATO-befäl	68

2009-talet (forts.)

Institut för USA/NATO-propaganda	68
Briefing vid USA/NATO:s högkvarter	68
USA-certifiering för luftkrig	68
Sverige värd för stor flottövning	68
'Loyal Arrow' riktad mot Ryssland	69
'NATO-standard' och konstigt beslut	71
USA godkänner svenska planer	71
Flera måltavlor till Afghanistan	71
'Gårdagens och dagens uppgifter'	72
USA/NATO får nordisk administratör	72
Toxisk utbildning i Uppsala	73
Svensk tar leverans för USA/NATO	73
'Ingen fred att bevara i Afghanistan'	73
Deltagande i ISAF skall förlängas	74
Nordens militär-industriella forum	74
ISAF-styrkan fördubblas	74
Grunden för ISAF-insatsen röjs undan	75
Sahlin önskar tätarre band till USA	76
"Européerna bör lämna NATO"	76

Uppdatering & Analys

Allt djupare samverkan	77
Aktörer & intressen: USA	88
Försvarsmakten	92
Underrättelsetjänster	95
Näringslivet	98
Politiska partier	101
Propaganda-apparaten	107
Ett ockuperat land	113

Noter

122

Erkännande

Denna översättning från originalet på engelska har utförts med hjälp av viktiga bidrag från Håkan Wiberg, Anita Lilburn, Gabor Tiroler, Tove Posselt och Jan Hagberg.

Reviderad september 2012

Första upplagan: oktober 2009

www.nnn.se/nordic/americult/nato/nato.htm

Från neutralitet till NATO

*"De små stegens tyranni" som
leder Sverige in i militäralliansen*

Följande är ett försök att kartlägga den process genom vilken Sverige successivt har övergett sin långvariga neutralitetspolitik¹ och blivit allt tätare insnärjt i USA/NATO. Denna process var fokusen för projektet Stoppa smyganslutningen till NATO! som drevs under 2008-2010.

Enligt projektförslaget håller Sveriges neutralitet på att avskaffas medelst "de små stegens tyranni", och syftet med denna redogörelse är att dokumentera de olika stegen, varav en del i själva verket varit ganska stora.

I stället för den vilseledande akronymen NATO (som står för "North Atlantic Treaty Organization") används genomgående termen USA/NATO för att understryka det ofta förbisedda eller avsiktligt dolda faktumet att militäralliansen domineras av USA. Av samma skäl betraktas Sveriges steg mot allians med och underkastelse till enbart USA som steg mot medlemskap i NATO. Alla är delar av i samma process.

Redogörelsen innehåller även några glimtar av den besläktade processen med vilken svenska folket har blivit och fortfarande blir indoktrinerade till att acceptera eller till och med stödja USA:s globala hegemoni, en problematik som mer utförligt behandlas på följande webbadress: www.nnn.se/nordic/amerikult/amerikult.htm

I sådana sammanhang är det viktigt att kalla saker och ting med deras rätta namn, som Olof Palme påpekade när han betecknade USA:s massiva bombningar av vietnamesiska civila som "en form av tortyr... ett illdåd". Denna övning i rätt namnbeteckning väckte harm i den nation som begick illdåden samt även bland dess devota anhängare i Sverige och annorstädes.

Utan att dra några paralleller med den episoden eller med dess upphovsman kommer förmodligen en del av påståendena och formuleringarna i denna text att framkalla liknande reaktioner. I så fall uppmanas de upprörda att anmäla och förklara sina invändningar. Samma sak gäller alla som upptäcker direkta fel och andra brister. Kritik, rättelser och tilläggsförslag är mycket välkomna, och kan lämnas via e-post till: editor@nnn.se

Till sist bör det noteras att jag är ensam ansvarig för denna redogörelse. Ingen annan med aknytning till projektet delar ansvaret för eventuella faktafel eller feltolkningar.

*Al Burke
22 september 2012*

Samarbete under kalla kriget

Säkerhetsplanering

Efter andra världskriget återbekräftade Sverige sin utfästelse om neutralitet. Men allteftersom det kalla kriget hettade till började möjligheten att hamna mitt i en väpnad konflikt mellan öst- och västblocken framstå som mycket verklig.

Kommissionen kom fram till att, med tanke på den tidens geopolitiska läge, hade det varit oansvarigt att inte vidta säkerhetsåtgärder.

Den svenska regeringen inledde ett begränsat samarbete med USA och dess allierade under andra världskriget, d.v.s. flera år innan NATO bildades. Bland andra förhållandevis små saker ledde detta samarbete till bildandet av en svensk motståndsstyrka som skulle aktiveras i fall Sverige invaderades av Nazityskland.

Efter kriget återbekräftade Sverige sin utfästelse om neutralitet samt till att vidmakthålla ett nationellt försvar som vore tillräckligt starkt för att kunna avvärja varje eventuellt försök till invasion eller, om detta visade sig vara omöjligt, att hålla stånd "tills hjälp anländer". Men allteftersom det kalla kriget hettade till började risken att hamna mitt i en väpnad konflikt mellan öst- och västblocken framstå som mycket verklig.

Med tanke på Sveriges långa historia av konflikt med Ryssland — som i stor utsträckning anstiftades av Sverige under sin imperialistiska fas, för flera århundranden sedan — samt på dess ekonomiska, kulturella och sociopolitiska samhörighet med västvärlden, antogs det att Sovjetunionen utgjorde det enda tänkbara anfallshotet samt att USA-blocket utgjorde den enda plausibla källan till hjälp.

Det var i detta sammanhang som Sverige började samordna sin krisplanering med den västerländska militärallians som 1949 skulle formaliseras som NATO. Det verkar som om endast en handfull av högt uppsatta politiska och militära och ledare någonsin blev informerade om denna hemliga, halvformella samordning med USA/NATO — även om misstankar då och då luftades, och kategoriskt avfärdades av regeringen.

Några detaljer började dock uppdagas mot slutet av det kalla kriget, vilket ledde till anklagelser om att en följd av regeringar hade svikit den officiella neutralitetspolitiken genom att i hemlighet inleda en *de facto* militärallians med USA/NATO. På den tiden, som inte var så länge sedan, var detta en allvarlig anklagelse.

1992 tillsattes således Neutralitetspolitikkommissionen för att utreda samarbetets karaktär och omfattning samt dess betydelse för Sveriges neutralitet. Bland kommissionens främsta slutsatser blev följande:

- Ett hemligt men begränsat samarbete hade visst förekommit under 1949–1969, den period som utreddes.
- Detta samarbete var helt förenligt med den uttalade neutralitetspolitiken eftersom det endast handlade om beredskap för eventualitet av angrepp eller invasion, som *ipso facto* skulle eliminera neutralitet som ett alternativ.
- Med tanke på den tidens geopolitiska läge, hade det varit oansvarigt att inte vidta sådana säkerhetsåtgärder.
- Sverige gjorde inga utfästelser om att alliera sig med USA/NATO i händelse av krig.
- USA/NATO gjorde inga utfästelser om att bistå Sverige i händelse av angrepp eller invasion.

Säkerhetsplanering (forts.)

Samtliga sju riksdagspartier godkände kommissionens rapport. Men alla intresserade var inte övertygade och debatten fortsätter i olika former ännu i dag. Dessutom finns det en hel del, beträffande exakt vad som gjordes och av vem, som återstår att klargöra.

En besläktad enmansutredning som ambassadör Rolf Ekéus slutförde 2002 fann att neutralitetspolitiken skärptes i början av 1970-talet när statsminister Olof Palme, trots protester från försvarsledningen, förbjöd varje form av krigsplanering med USA/NATO. Denna policy bibehölls av efterföljande center-högerregeringar.

Trots protester från försvarsledningen, förbjöd Statsminister Olof Palme varje form av krigsplanering med USA/NATO.

Rolf Ekéus kom också över bevis på att USA:s regering av egna skäl hade planerat att ingripa i händelse av en attack mot Sverige. Men han hittade ingenting som tydde på att någon i Sverige hade informerats om denna avsikt eller att den någonsin hade diskuterats med allierade inom NATO.

I likhet med föregångaren har Ekéus-rapporten av olika skäl kritiserats. Men oavsett dess omfattning eller dess betydelse för neutralitetspolitiken, lade Sveriges samarbete med USA/NATO under kalla kriget grunden för någonting som har blivit mycket större och mer varierat. Fast det verkar som om endast en handfull av förtroendevalda och ämbetsmän direkt varit inblandade i det som började som en begränsad säkerhetsplanering, så har de beslut som fattades och den process som därmed sattes i gång haft långt större verkningar.

Tusentals svenska militärer har deltagit i utbildningsprogram, gemensamma militärövningar och andra aktiviteter i USA och annorstädes.

Bland annat har tusentals svenska militärer deltagit i utbildningsprogram, gemensamma militärövningar och andra aktiviteter i USA och annorstädes. Ofrånkomligen har USA/NATO på så vis försetts med talrika kontakter och kanaler genom vilka det kan spionera på, infiltrera samt utöva inflytande inom svenska försvarsmakten, politiken och näringslivet.

* * *

Delade underrättelser

Sedan andra världskriget har svenska underrättelsetjänster också samarbetat med sina motparter inom USA/NATO. Huvudincitamentet under kalla kriget var ett gemensamt intresse för Sovjetblockets planer och aktiviteter. Detta samarbete tycks ha blivit alltmer intimt och omfattande under årens lopp, möjligen i högre grad för vissa underrättelsetjänster än för andra.

SÄPO har haft en tendens att behandla kritiker av USA:s utrikespolitik som subversiva hot, och har ibland till och med tagit sig friheten att försöka störa deras aktiviteter.

Naturligtvis är det inte möjligt för utomstående (förtroendevalda politiker inräknade) att skaffa särskilt mycken kunskap i sådana frågor, då underrättelsetjänster är hemlighetsfulla till sin utformning och i sin praxis. Men det är tämligen uppenbart att den mest välkända av dem, Säkerhetspolisen (SÄPO) aldrig varit särskilt neutral. SÄPO samarbetade med Nazitysklands Gestapo under andra världskriget och har utvecklat lika starka eller starkare band med USA/NATO. Den har haft en tendens att behandla kritiker av USA:s utrikespolitik som subversiva hot, och har ibland till och med tagit sig friheten att försöka störa deras aktiviteter. Ett sådant tillfälle var i samband med Russelltribunalen om Vietnamkriget som hölls i Stockholm år 1967.

Enligt en artikel som publicerades 1976: "Den amerikanska underrättelsetjänsten, CIA, har under snart 20 år tillåtit att fritt

Delade underrättelser (forts.)

SÄPO-agenter har länge varit anställda hos de inflytelserika public service-medierna. Det verkar som om en huvuduppgift är att begränsa kritisk bevakning av USA.

arbeta i Sverige. Inte en enda gång under denna tid har en CIA-agent officiellt anklagats för någonting eller förvisats. CIA har kunnat arbeta under SÄPO:s och IB:s skydd.... Sverige är fortfarande en viktig arena för CIA:s arbete. En stor andel av amerikanska ambassadens personal är anställd av CIA. De infiltrerar Sveriges utrikesdepartement samt massmedierna. De spionerar på såväl svenska som utländska intressen i Sverige. De bryter konsekvent mot svensk lag och uppträder lika obesvärat som om de vore på sin egen bakgård.”²

Det finns ingenting som tyder på att omfattningen på den sortens verksamhet avtagit sedan dess — den kan mycket väl ha intensifierats — eller att förhållandet mellan USA och SÄPO blivit mindre intimt. Detta fick bl.a. två egyptiska politiska flyktingar till sin smärta erfara i december 2001 (se ”Politiska flyktingar utlämnas till tortyr” på sid. 32).

Det bör också noteras att det inte bara är CIA som infiltrerar svenska nyhetsmedia. SÄPO-agenter har t.ex. länge varit anställda hos de inflytelserika public service-medierna. Det verkar som om en huvuduppgift är att begränsa kritisk bevakning av USA och dess övriga vasallstater, och samtidigt främja en så positiv bild av imperiet som möjligt. Detta innebär ju inte att man någonsin uppnår eller ens eftersträvar total kontroll; en sådan kontrollnivå skulle riskera att skingra illusionen och självbedrägeriet om självständighet.

* * *

Amerikaniserad vapenindustri

Regeringen har mobiliserat Sveriges beroende av USA:s militär teknologi för att rättfärdiga sina flagranta och upprepade brott mot Sveriges officiella policy som förbjuder export av egen militär teknologi till krigförande länder.

Den svenska vapenindustrin, bland de största per capita i världen, har blivit alltmer beroende av högteknologiska komponenter som importeras med specialtillstånd från USA. Man kan fråga om detta är en teknologisk nödvändighet eller en medveten strategi för att binda Sverige fastare till stormakten.

Som ett exempel: Är svensk industri, som är världsberömd för sin tekniskt innovativa skicklighet, verkligen oförmögen att framställa de datorer, jetmotorer m.m. som krävs för att tillverka ett stridsflygplan som duger till landets egna begränsade försvarsbehov (vilka inte nödvändigtvis är samma som tjänas av den sofistikerade exportmodellen JAS 39 Gripen)?

Vad svaret på denna och besläktade frågor än må vara, har regeringen mobiliserat beroendet av USA:s militärteknologi för att rättfärdiga sina flagranta och upprepade brott mot Sveriges officiella policy som förbjuder export av egen militär teknologi till krigförande länder — särskilt, som i fallet USA, när de begår angreppskrig och brott mot mänskligheten i massiv skala.

Så blev det till exempel när statsminister Göran Persson, efter att USA inlett sitt senaste krig mot Irak, förklarade varför det var nödvändigt att fortsätta exportera dödligt effektiva vapen till USA mitt under det som han själv (motvilligt) hade betecknat som ett angreppskrig.

* * *

I världens centrum

I staden Tampa — ungefär en timmes bilfärd sydväst om Orlando på Floridas soliga västkust tjänstgör överstelöjtnant Michael Andersson sedan drygt ett år tillbaka. Michael Andersson arbetar tillsammans med major Ulf Ahl på ett svenskt samverkanskontor vid United States Central Command, US CENTCOM....

US CENTCOM är ett bakre högkvarter för amerikanska staber i konfliktområden. US CENTCOM stödjer med operativ och strategisk planering i samverkan med Pentagon och administrationen i Washington....

Michael och hans fru Anette umgås gärna med familjer till officerare från olika länder och med amerikanska vänner.

"Bland annat har vi firat Thanksgiving hos en vanlig amerikansk familj. Vid ett annat tillfälle bjöds vi av borgmästaren i Saint Petersburg på baseball...."

Något som gjort stort intryck på Michael är den respekt som vanliga amerikanare visar för dem som gör "service". Varje fredag är det flaggviftning längs en dubbelbilig väg i Tampa. Då står personal från bland annat US CENTCOM, polisen och räddningstjänsten uppställda med flaggor för att hedra dem som gjort tjänst eller skadats och dödats i tjänst.

"Självklart står även Ulf och jag där med vår svenska flagga. Folk kör förbi i karavaner och hejar, blinkar med billjusen eller fotograferar. Då känner man sig stolt i hela kroppen."

— Ur Försvarets Forum, Försvarmaktens personaltidning, nr 4 • maj 2009

Michael Andersson som inbjuden hedersgäst till en MOAA-lunch (Military Officers Association of America).

1980-talet

U-båtshysterin

Det visade sig vara resultatet av ett katastrofalt navigeringsfel.

I oktober 1981 gick en sovjetisk u-båt, som färdades på ytan med bullrande motorer i full gång, på grund i Karlskronas skärgård. Denna egendomliga, oroväckande händelse visade sig vara resultatet av ett katastrofalt navigeringsfel som berodde på effekterna av vodka och utsliten utrustning.

Detta var den slutsats som drogs av den svenske marinofficer som gick ombord för att inspektera den ryska u-båten och intervjuar den bakfulla besättningen. Kommendör Karl Andersson uttryckte omedelbart sitt tvivel på att u-båtens närvaro var avsiktlig, och motiverade sin åsikt med hänvisning till resultatet av inspektionen samt till olycksplatsen — en grund och smal ränna som var "den absolut sista plats man skulle välja för en u-båt; det är fullständigt korkat."

U-båtsysterin (forts.)

"För att det skulle få politisk och militär betydelse måste det vara ett avsiktligt intrång. Att då komma och påstå att det var någonting helt annat, det var ju nästan landsförräderi."

Så var scenen satt för en bisarr, utdragen u-båtsjakt som spelade en dominerande, kanske till och med avgörande roll i svensk utrikespolitik under hela 80-talet.

Över 4000 nya iakttagelser och suspekta signaler från vattnets djup rapporterades under perioden 1982 till 1992.

"Vi i Norden har ju alltid trott på tomtar och troll.... Så varför inte okända undervattensfarkoster"

Men detta var fel svar. "Då var det order på att det skulle ses som ett avsiktligt intrång. För att det skulle få politisk och militär betydelse måste det vara ett avsiktligt intrång. Att då komma och påstå att det var någonting helt annat, det var ju nästan landsförräderi."³

Och så var scenen satt för en bisarr, utdragen u-båtsjakt som spelade en dominerande, kanske till och med avgörande roll i svensk utrikespolitik under hela 80-talet.

Ett år senare, oktober 1982, upptäcktes u-båtar utanför Stockholm, och cirka 500 journalister från hela världen flockades dit för att bevittna en intensiv jakt med sjunkbomber som pågick i två veckor och resulterade i ... död och skador på en stor mängd fisk och andra marinorganismer, men inte några fångna eller sjunkna u-båtar.

Med ingenting särskilt att journalisera om, tappade nyhetsmedierna intresse och drog vidare till andra spektakel på annat håll. Men den fruktlösa u-båtsjakten fortsatte allteftersom nya iakttagelser och suspekta signaler rapporterades — över 4000 under perioden 1982 till 1992.

En politiskt obunden kommission tillsattes för att utreda saken och 1983, helt utan några tydliga bevis, kom den fram till slutsatsen att u-båtarna vars närvaro och identitet aldrig hade fastställts var sovjetiska inkräktare. Detta resulterade i den skarpaste protestnot till Sovjetunionen i modern tid, och relationerna mellan de två länderna blev djupfrysta. Den drivande kraften i såväl kommissionen som hela dramat var Carl Bildt, en moderat politiker med påfallande nära band till USA/NATO.

Erfarna u-båtsjägare från andra länder var skeptiska till sina svenska kollegers påståenden. En av dem var konteramiral Ola Thomesen vid norska flottan som har lång erfarenhet av att bevaka och tolka de ljud som alstras av sovjetiska / ryska u-båtar och som har byggt upp ett ljudarkiv på var och en av dem. När han 1993 intervjuades av SVT, log han förbryllat när han fick lyssna till några ljud som påstoddes ha kommit från en sovjetisk u-båt som smög omkring i Stockholms skärgård.

"När man sitter i skogen en mörk natt och väntar på älgen" sade amiral Thomesen, "vill man tro att varje ljud man då hör är en älg. Vi i Norden har ju alltid trott på tomtar och troll, och när vi nu slutat att tro på det, vill vi ha något annat som ersättning, så varför inte okända undervattensfarkoster."⁴

Inte lång tid därefter besannades amiralens sardoniska antydning. År 1996, alltså femton år efter det hela började, blev svenska flottan illa tvungen att medge att två av dess mest fällande bevis — ljud som fångades upp av känsliga hydrofoner — hade alstrats av varken älgar, troll eller ryska u-båtar, utan av simmande minkar och stimmar av fjärtande sillar.

Men inte ens det räckte för att avskräcka de ivrigaste u-båtsjägarna. Det återstod en hydrofoninspelning på mindre än fyra minuter som hade skyddats som en statshemlighet. År 1993 utnyttjade Carl Bildt till fullo sin korta tid som statsminister genom att färdas till Moskva med ett exemplar av inspelningen och kräva en ursäkt från post-sovjetiska Ryssland — ett krav som han grundade på de kryptiska

U-båtshysterin (forts.)

Ryssarnas förslag att anordna en opartisk teknisk analys avvisades.

ljud som det nygamla landets representanter nu tilläts höra (i motsats till svenska folket som undanhållits detta "avgörande" bevis).

Ryssarna reagerade som sina sovjetiska föregångare hade gjort: De deklarerade att bortsett från den första, alkoholrelaterade incidenten 1981 kände de inte till några ytterligare intrång, oavsiktliga eller ej. Deras motförslag var att låta en teknisk analys av inspelningen utföras av en för både länder acceptabel tredje part.

Detta förslag avvisades och Bildts tid som statsminister slutade året därpå. Sedan glömdes den påstått fällande inspelningen — ända tills 2008, då den äntligen släpptes för att analyseras av tekniker vid Försvarets forskningsanstalt. Deras slutsats: ljuden hade nästan säkert alstrats av Amalia, ett skolsegelskepp som Dagens Nyheter hade hyrt som en flytande plattform från vilken dess reportrar kunde iaktta sjöspektaklet 1982. Känsliga fotsulor kunde antagligen känna vibrationerna från det svenska skeppets propeller när den alstrade "det slutgiltiga beviset" för de kränkningar mot territoriell integritet som reportrarna hade kommit för att dokumentera.

Det visade sig att ljuden nästan säkert hade alstrats av Amalia, ett skolsegelskepp som hade hyrts av Dagens Nyheter.

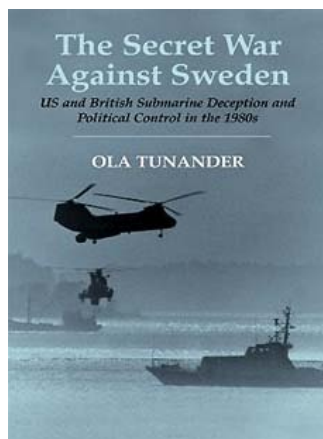

"Sovjetisk u-båt" i sin förklädnad som svenskt skolskepp

De nya sensationella rönen sopas snart under den tjocka mattan av medial försummelse.

Man kunde aldrig hitta på det. Den som inte känner till den nuvarande nivån på den offentliga debatten i Sverige skulle kanske tro att denna häpnadsväckande och, åtminstone ur en synvinkel, högst komiska antiklimax på det 27 år långa dramat skulle behandlas som en stor händelse, med omfattande nyhetsbevakning, retrospektiv analys, krav på en grundlig utredning av det kostsamma och skadliga fiaskot m.m.

Men icke. De nya sensationella rönen noterades kortfattat av svenska media för att sedan tyst sopas under den tjocka mattan av medial försummelse. Med en typisk uppvisning av sin journalistiska standard, nämnde Dagens Nyheter i förbigående analysens icke-fällande slutsats men underlät finkänsligt att nämna att det var DN själv som hade hyrt Amalia.⁵

U-båtshysterin (forts.)*Ola Tunanders bok*

*Bland beviset finns
uttalanden av höga
ämbetsmän i USA
och England.*

*Alla bevis som tyder
på att u-båtarna varit av
USA/NATO-ursprung har
mystiskt försvunnit.*

Kopplingen till USA/NATO

Medan allt detta pågick kom det fram betydande bevis för att främmande länder visst hade skickat u-båtar in på svenskt vatten — men att dessa var medlemmar av USA/NATO.

En svensk forskare som har grävt i frågan är Ola Tunander, forskningsprofessor vid PRIO, "Peace Research Institute in Oslo". Tunander har tagit fram ett omfattande bevismaterial som klart tyder på att u-båtar från USA, Storbritannien och möjligen andra USA/NATO-länder har i minst tre syften under perioden i fråga trängt sig in i svenskt vatten:

- att utveckla färdigheter i att undgå upptäckt med intrång i främmande länders kustvatten
- att testa svenska försvarets förmåga att upptäcka och reagera på sådana intrång
- att skapa anti-sovjetisk propaganda och NATO-vänlig opinion i Sverige.

Det omfattande bevismaterialet som denna slutsats vilar på innefattar separata men samstämmiga uttalanden av högt uppsatta ämbetsmän och militära ledare i USA/NATO-länder. Bland dessa finns Caspar Weinberger, USA:s försvarsminister under perioden i fråga, som berättade för SVT att amerikanska u-båtar upprepade gånger hade testat Sveriges kustförsvar, helt i samråd med svenska flottans ledning. Detta bekräftades av Keith Speed, f.d. marinminister i Storbritannien, ett land som enligt Tunander var djupt inblandat i dylika aktiviteter:

Margaret Thatcher beordrade den brittiska flottan att, från u-båtar som låtsades vara sovjetiska farkoster, ilandsätta grodmän i Special Boat Service (SBS) på den svenska kusten....

Bedrägeriet handlade om talrika intrång av brittiska styrkor i svenskt vatten under 1980-talet och början av 1990-talet. Dessa intrång var avsedda att runt om i världen stärka intrycket av Sovjetunionen som en aggressiv supermakt.

Ibland ilandsatte u-båtarna kommandosoldater, men ofta var deras uppdrag att lura svenskarna genom att härma sonarljuden från de sovjetiska skepp som smög omkring i samma vatten.

Den svenska regeringen, som var neutral under det kalla kriget, visste troligen inte om de bedrägerier som begicks av de brittiska och amerikanska flottorna.⁶

Naturligtvis har alla sådana påståenden bestämt avfärdats av svenska regeringen, men detta tenderar nog att bekräfta Claud Cockburns berömda dictum: "Tro aldrig på något förrän det har officiellt förnekats."

En annan sak som stödjer Tunanders analys är den stora mängden bevis som mystiskt försvunnit eller hållits hemligt. Detta material består av i stort sett alla av de många indicierna på att de inträngande u-båtarna har varit av USA/NATO-ursprung. Ingen del av det tillgängliga bevismaterialet pekar mot Sovjetunionen eller Ryssland.^{7,8}

U-båtshysterin (forts.)

Den stora jakten på sovjetiska u-båtar har haft en stor inverkan på Sveriges utrikespolitik samt på många av de inblandade personerna.

Det förutsägbara resultatet av det inbillade hotet var en drastisk ökning av anslag till den svenska flottan.

Svenska medier har försummat att följa upp en intressant fråga som oundvikligen inställer sig, nämligen: Hur djupt är Bildt insyld i det synbara bedrägeriet?

Andra analytiker har kommit fram till liknande slutsatser,⁹ fast det är få som offentligt ställt sig bakom Tunanders tes att vissa element inom svenska politiska och militära institutioner i hemlighet måste ha motarbetat Sveriges officiella politik i denna och besläktade frågor.

Vare sig den var resultatet av ideologisk blindhet, någon annan form av idioti, avsiktligt bedrägeri eller någon kombination av olika faktorer, så har den stora jakten på sovjetiska u-båtar haft en stor inverkan på Sveriges politiska liv och utrikespolitik samt på många av de inblandade personerna.

Vinnare och förlorare

De som främst tjänat på ubåtshysterin har varit alla de intressen som, inom och utanför Sverige, har fördelar av att framkalla invasionsångest i den svenska allmänheten, fabricera anti-sovjetisk/antirysk propaganda och bilda stöd för USA/NATO.

Det är långt ifrån osannolikt att navigationsolyckan 1981 och den vanvettiga reaktionen på den uppenbarade sig som en inspiration och ett gyllene tillfälle för de intressena. Om så mycken användbar hysteri kunde röras upp av ett sådant intermezzo kunde man väl arrangera några till? Den möjligheten är blott spekulation på nuvarande stadium men den kan inte avfärdas som otänkbar givet alla de till synes otroliga fakta som framkommit hittills.

Hur som helst blev det förutsägbara resultatet av det inbillade hotet en drastisk ökning av anslag till den svenska flottan, varigenom dess andel av försvarsbudgeten ökades på skattebetalarnas och de andra militära grenarnas bekostnad.

För nyhetsmedia var ubåtshistorien tveklöst ett gyllene tillfälle. På den tiden före internet sköt tidningsförsäljningen upp och radio/TV-publiken ökade. I linje med standardetiken inom journalistiken har till dags dato inga ursäkter framförts för att man så okritiskt vilseledde allmänheten eller för de skilda övergrepp som tilldelades den minoritet av journalister som vägrade att dränka sin integritet i medströmshysterins yrkestrygghet.

Bildt har varit ovanligt förtegen inför de senaste bevisen för hans spektakulär inkompetens, nämligen att de sovjetiska ubåtar vars inträngande i svenska vatten hade fyllt honom med "en inre vrede" — som hans berömda yttrande löd — i själva verket var simmande minskar, fisande strömmingar och ett skolskepp hyrt av en av de etablissemangsmedier som gjort honom till den han är i dag — annat än att försäkra de trogna och möjligtvis sig själv att han haft rätt hela tiden och inte ångrar något.

Bildt har inte pressats av etablissemangspressen att förklara sig eller att medge sina häpnadsväckande missgrepp — vilket knappast förvånar med tanke på dess medansvar för fiaskot. Antagligen av samma skäl har svenska medier försummat att följa upp en intressant fråga som oundvikligen inställer sig, nämligen: Hur djupt är Bildt insyld i det synbara bedrägeriet? Har han medvetet konspirerat med USA/NATO, med vilkas företrädare han hela tiden varit i fortlöpande kontakt, att iscensätta en bluff som orkestrerats med ubåtar från militäralliansen?

U-båtshysterin (forts.)

Andra opinionsbildare som höll huvudet kallt och korrekt utförde sitt jobb blev också angripna.

”Jag var ett par år inte bara arbetslös, utan i det närmsta subsistenslös. Till detta kom de ständiga hoten och telefonterrorerna.”

Strax innan han blev mördad gick tolv marin-officerare till angrepp mot statsminister Palme med en tunt förtäckt anklagelse om förräderi.

En upplysande kontrast till Carl Bildts öde är detta av Lennart Bodström, en socialdemokrat som 1984 fördrevs från sin post som utrikesminister av det mediaframkallade rabalder över hans tvivel rörande de påstådda bevisen för de sovjetiska kränkningarna. De välgrundade tvivlen, som uttrycktes i en obehagad stund under en privat middag, snappades upp av en reporter på Dagens Nyheter höra och blåstes sedan upp till en stor skandal.

Andra opinionsbildare som höll huvudet kallt och korrekt utförde sitt jobb, medan världen runt dem blev galen, blev också angripna på olika sätt. Vi som försökte tillämpa vanlig källkritik avfärdades som Moskvalakejer”, minns Åke Sandin, historiker och radiovärd.¹⁰

En av dem som straffades hårdast var Maj Wechseltmann, en journalist och dokumentärfilmare vars blomstrande karriär torpederades av hämndlystna kritiker av hennes skepticism. Efter avslöjandet om Amalias centrala roll i dramat skrev hon:

Skulle jag ha vågat vara ubåtsskeptiker under åttiotalet om jag hade vetat konse-kvenserna för mitt jobb och min familj? Först hotade man att ta ifrån mig min radio-krönika, om jag uttalade mig kritiskt. Jan Myrdal passade på att skriva på SvD:s debattsida att jag var värd ett helt hangarfartyg för ryssarna. När jag ändå fortsatte vara skeptisk tog man krönikan ifrån mig och svartstämplade mig på såväl SR och SVT.

Jag fick inte längre skriva om militärflygplan i DN — det såg ÖB, Lennart Ljung, till, som enligt sin dagbok, talade med chefredaktör Bengt Dennis om Maj Wechseltmann. Jag fick inte skriva någon annanstans heller. Jag var ett par år inte bara arbetslös, utan i det närmsta subsistenslös. Till detta kom de ständiga hoten och telefonterrorerna...

Den politiker som ljög som värst då — och som fortsatt försöker mörka alla fakta i målet, Carl Bildt — gjorde just sin karriär på ubåtshysterin....¹¹

Det mest tragiska offret för ubåtshysterin, för sig själv och för sina politiska fränder, var den socialdemokratiske statsministern och partiledaren Olof Palme som blev mördad 1986 mitt i en våg av hatisk kritik riktad mot honom för bl. a. hans otillräckliga fientlighet gentemot Sovjetunionen. Vad värre var försökte han och några socialdemokratiska kollegor i Europa att bygga broar mellan kalla-krigsfienderna vid en tid då USA:s president Reagan höll på med att fördöma Sovjetunionen för att vara ett ”ondskans imperium” och trappade upp kärnvapenkapprustningen — och när ryssarna eftertryckligt och gång på gång påstods hota Sveriges kustvatten.

Mindre än fyra månader före mordet på honom skrev tolv marin-officerare under en debattartikel i Svenska Dagbladet där Palme anklagades för att tala med kluven tunga om ubåtssaffären och för att vara skyldig till att försumma ett allvarligt hot mot nationens säkerhet. Därför litade de inte på honom, som det stod svart på vitt i artikeln — en tunt förtäckt anklagelse om förräderi. Det var ett så utomordentligt frontalangrepp mot den demokratiskt valde statsministern att New York Times avslutade sin dödsruna över Palme några månader senare med en hänvisning till det.

Denna förgiftade atmosfär var, för att uttrycka saken milt, inte gynnsam för brobyggande. Men Palme envisades och blev mördad

U-båtshysterin (forts.)

Palmes död beredde vägen för högerflygelns övertagande av SAP samt Bildts politik av fruktan, aggressivitet och förberedelser för krig.

Allt tyder klart på att det råder ett dysfunktionellt och/eller korrupt system som kontrolleras av mäktiga intressen.

några dagar före ett planerat statsbesök till Sovjetunionen — tolkat av hans hätskaste opponenter som ett tydligt bevis på hans avsikt att förråda landet och blottställa det mot de ondskefulla ryssarna.

Palmes död gjorde slut på denna typ av politik och beredde vägen för högerflygelns övertagande av det socialdemokratiska partiet. Den utrikespolitik som den står för skiljer sig föga från Carl Bildts (mera om detta här nedan). Palmes avlägsnande från scenen — av vem och av vilket skäl förblir okänt — var ett dråpslag mot alla dem i Sverige och runt världen som beundrade och stödde hans engagemang för fred, försoning och nedrustning. Vad de och alla andra fick i stället var Carl Bildt och en politik av fruktan, aggressivitet och förberedelser för krig.

Ola Tunander har sammanfattat de politiska konsekvenserna av den stora ubåtsjakten så här: "Den svenska befolkningen och sannolikt också regeringen var fullständigt lurade. Det var ett genidrag från amerikansk sida. Statsminister Palmes öst-väst-dialog och stora projekt om gemensam säkerhet försvann i djupet med ubåtarna. Hans självständiga utrikespolitik förlorade varje trovärdighet när sovjetiska ubåtar närmast dagligen antogs kränka svenskt territorium. Det är klart att Palme misstänkte att det var något märkligt med ubåtarnas agerande. Men vad skulle han göra?"

Inte ens i dag, trots de ovannämnda, förödande avslöjandena har något gjorts. Att de som ådagalagt en sådan kolossal inkompetens och/eller manipulativ bedräglighet fortsätter att skyddas och belönas, medan de ärliga och klarsynta förtalats och straffats utan så mycket som en ursäkt, tyder klart på att det råder ett dysfunktionellt och/eller korrupt system som kontrolleras av mäktiga intressen. Frågan som då inställer sig är: Hur länge och på vilken grund kan ett sådan land behålla sin integritet, i den mån som den har någon kvar.

* * *

Att utplåna Sveriges Vietnamsyndrom

För supermakten och dess allierade är det strategiskt viktigt att undanröja svenska folkets kollektiva minne av de enorma brott som begicks av USA mot Indokinas folk.

I december 1989 inlämnade Sara Lidman en klagan till radions granskningsnämnd mot den statliga televisionen för att den utan kommentar visat filmen *The Deer Hunter*, prisbelönt Hollywood-film som framställer vietnameserna som elaka varelser som i filmen begår samma slags barbariska övergrepp mot oskyldiga USA-soldater som i själva verket USA och dess marionetter begick mot dem. Hennes klagan avslogs och filmen har sedermera sänts flera gånger på den statliga teven och andra kanaler.

The Deer Hunter är bara ett inslag i den pågående och i stort sett framgångsrika historieförfalskningen och minnesutplåningen om Vietnamkriget. För Förenta staterna och dess svenska allierade är det en strategiskt viktig process för att undanröja det som kanske är det enskilt viktigaste hindret för svenskt medlemskap i USA/NATO — landets kollektiva minne av de enorma brott som begicks av Förenta staterna mot Indokinas folk.

Givetvis finns det tillräckligt många undantag för att tillfredsställa det mycket begränsade journalistiska kravet på "balans". Men mestadels är den bild av Vietnamkriget som under det gångna kvartsseket serverats den svenska allmänheten via televisionen och andra media — särskilt till de yngre tittare som inte har egna minnen av kriget — den som beskrivits av John Pilger, den australiensisk-brittiske journalisten som bevakade kriget under många år; se "Journalismens krig" på nästa sida.

Journalismens krig

Under det Kalla kriget gjorde en grupp ryska journalister en rundresa i Förenta staterna. På den sista dagen av deras besök blev de tillfrågade av sina värdar om sina intryck. "Jag måste tala om för er", sade deras talesman, "att vi blev förvånade efter att ha läst alla tidningarna och sett på TV att alla åsikter om viktiga frågor i stort sett var de samma. För att åstadkomma samma sak i vårt land fångslar vi folk och drar ut deras naglar. Här behöver ni inte göra det. Vad är hemligheten? Hur gör ni det?"

Min erfarenhet är att det som de ryska journalisterna hänvisade till är censur genom utelämnande, resultatet av en parallellvärld av outtalade sanningar och offentliga myter och lögn — med andra ord, journalismens censur, som i dag har blivit journalismens krig.

För mig är detta den giftigaste och mäktigaste formen av censur som ger bränsle till en indoktrinering som är djupt förankrad i västerländska samhällen, djupare än många journalister själva förstår eller vill medge. Dess makt är sådan att den kan betyda skillnaden mellan liv och död för ett oräkneligt antal människor i avlägsna länder som Irak....

Skändligheterna [mot vietnameserna] var inga villfarelser. Kriget i sig självt var en skändlighet. Det var "storyn" och det var sällan en nyhet. Jodå, taktiken och militärens effektivitet ifrågasattes av reportrarna, men ordet "invasion" användes nästan aldrig. Fiktionen om en välmenande men klumpig jätte som gått ner sig i en asiatisk sumpmark odlades oupphörligt av de flesta journalister....

De Hollywoodfilmer som kom efter kriget var en utvidgning av journalismen. Den första var *The Deer Hunter*, vars regissör Michael Cimino fabricerade sin egen militärtjänst i Vietnam och hittade på scener där vietnameser spelade rysk roulette med amerikanska fångar. Budskapet var klart. Amerika hade lidit, Amerika hade blivit drabbat, Amerikanska pojkar hade gjort sitt bästa. Filmen var desto mera fördärlig då den var briljant gjord och spelad. Jag måste tillstå att det var enda gången som jag någonsin protesterat högt i en fullsatt biograf.

Detta följdes av *Apocalypse Now*, vars författare, John Millius, hittade på ett avsnitt där Vietkong skar armarna av barn. Mera orientaliskt barbari, mera amerikansk angst, mera själslig rening för publiken. Sedan kom Ramboserien och "Missing in action"-filmer som spädde på lögnen om amerikaner som fortfarande befann sig i fångenskap i Vietnam. Till och med Oliver Stones *Platoon*, som gav oss glimtar av vietnameser som mänskliga varelser befrämjade bilden av den invaderande som offer....

I den prisade filmen *The Killing Fields*, historien om en New York Times reporter och hans frilanskollega i Kambodja, filmades scener som framställde vietnameserna som befriare av Kambodja 1979, men de kom inte med. De visade de vietnamesiska soldaterna som de befriare de var, utdelande mat till överlevande från Pol Pot. Så vitt jag vet har denna censur aldrig rapporterats.

Den klippta versionen av *The Killing Fields* överensstämde med den offentliga sanning som då var förhärskande i Förenta staterna, speciellt den liberala pressen som New York Times, Washington Post och New York Review of Books. Den föresatte sig att rättfärdiga Vietnamkrigets brott genom att avhumanisera de vietnamesiska kommunisterna och att sammanblanda dem i det allmänna medvetandet med Pol Pots Khmer Rouge.¹²

— John Pilger

1990-talet

Ledande industriman fördömer neutralitet

28 augusti. I ett inlägg på Dagens Nyheters debattsida fördömer Pehr G. Gyllenhammar — dåvarande VD för Volvo och en av Sveriges mäktigaste och mest inflytelserika opinionsbildare — neutralitet som ett fegt hinder för internationell solidaritet.¹³ Som en inspirerande kontrast åberopar han Storbritanniens villighet "att riskera engelska medborgares liv för att utöva påtryckningar på Irak" (d.v.s. det krig som USA startade mot Irak). Detta följs under månader och år därefter av många liknande uttalanden av andra debattörer, med det uppenbara syftet att misskreditera den svenska neutralitetspolitiken och därmed röja undan ett stort hinder för svenskt medlemskap i EU. I nästan samtliga fall är "internationell solidaritet" definierad eller underförstådd som deltagande i krig som startas av USA.

* * *

Neutraliteten avfärdad med en fotnot

26 oktober. Bara någon månad efter att socialdemokraternas partikongress enhälligt motsätter sig svenskt medborgarskap i EU, meddelar den socialdemokratiske statsminister Ingvar Carlsson att sin regering har beslutat att ansöka om medlemskap i EU (som vid den tiden kallas Europeiska Gemenskapen, EG). Detta utan att konsultera gräsrotterna, på vilkas informerade samtycke partiets legitimitet har vilat allt sedan det bildades.

Tillkännagivandet kommer som sista punkten i ett åtgärds paket för att bekämpa en ekonomisk kris — ett slags fotnot som förebådar vad som kommer att vara en ständig överföring av Sveriges suveränitet till Europeiska unionen, nu alltmer sammanflätad med USA/NATO. Det är en kupp utförd av partiledningen mot majoriteten i det Socialdemokratiska partiet, och den allmänt uppfattas som sådan.

Innan detta odemokratiska beslut och dess manipulativa tillkännagivande, har socialdemokratiska ledare (inklusive Carlsson) konsekvent motsatt sig svenskt medlemskap i EU, huvudsakligen på grund av att det skulle äventyra Sveriges neutralitet. Till exempel:

"Att göra vad Ingvar Carlsson gjorde — att presentera ansökan om svenskt medlemskap i EU som ett bihang till ett ekonomiskt åtgärds paket — är helt och hållet förkastligt. Det är svårt att urskilja något spår av demokratisk legitimitet i en sådan process."

– Villy Bergström,
framstående s-ekonom¹⁴

Tage Erlander, statsminister mellan 1946 och 1969: "Det vore ödesdigert om ekonomiska faktorer fick styra svensk utrikespolitik. Sverige ska samarbeta med Europa, men neutraliteten hindrar oss att söka fullt medlemskap."

Olof Palme, Carlssons företrädare som partiledare och statsminister: "Vi kommer inte att gå med i EG, men vi har ett bra samarbete med den."

Sten Andersson, inflytelserik partisekreterare och minister i både Palme- och Carlsson-regeringar, 10 september 1987: "Argumenten för den svenska neutralitetspolitiken växer i styrka, och därmed växer argumentens styrka för att stå utanför medlemskap i EG."¹⁵

Mindre än ett år innan han tillkännager sin avsikt att ta Sverige in i EU har Ingvar Carlsson själv förklarat att "Det svenska folket har rätt att ställa höga krav på vår säkerhetspolitiska stabilitet och förutsägbarhet. Det är genom konsekvent neutralitetspolitik som vi bäst kan ge vårt bidrag till en gemensam säkerhet också i 1990-talets Europa."¹⁶

26 oktober 1990
Neutraliteten avfärdad
med en fotnot (forts.)

Den ödesdigra fotnoten kommer bara 24 dagar efter regeringen Carlsson proklamerat att neutraliteten var oförenlig med EU-medlemskap.

Det finns en viss logik om syftet var att lura de partitrogna till att tro att Carlsson verkligen var fast bestämt att bevara Sveriges självständighet och neutralitet.

Sättet på vilket dådet begicks speglade övergivandet av deltagande demokrati till det styre som utövas av de manipulativa, alltmer enväldiga eliter som nu härskar i Europeiska unionen och dess medlemsstater.

Den 2 oktober hade Ingvar Carlsson i sin regeringsförklaring proklamerat att den svenska neutraliteten var oförenlig med EU:s planer på obligatoriskt samarbete på utrikespolitik och en gemensam försvarspolitik.

Carlsson har försökt att förklara sin abrupta och förbryllande helomvändning, bara 24 dagar senare, genom att påstå att det var nödvändigt för landets ekonomiska välbefinnande. Så mycket för Tage Erlanders förebådande varning om att "Det vore ödesdigert om ekonomiska faktorer fick styra svensk utrikespolitik."

Det är inte heller alls säkert att de påstådda ekonomiska fördelarna var riktiga. I själva verket övergav Carlsson-regeringen Sveriges neutralitet med stöd av argument som hade mindre att göra med noggrann analys än med nyliberal dogm — samma ideologi som sedan dess blivit helt misskrediterat. Sålunda verkar det som om Carlsson sålde sina landsmäns utrikespolitiska arvsrätt för en dogmvällings skull.

Dessutom verkar det som om han varit mindre än uppriktig i sitt försvar av neutraliteten före kuppen. Carlsson delgav nyligen att en av hans tre huvudmål när han mars 1986 efterträdde den mördade Palme var att ta sitt land in i EU — något han då underlät att nämna.

Det var en ganska betydande underlåtenhet, med tanke på den djupa innebörden av EU-medlemskap. Men det finns en viss logik i denna tysthet om syftet var att lura de partitrogna till att tro att han verkligen var fast bestämt att bevara Sveriges självständighet och neutralitet. Det hade hjälpt att försena bildandet av ett organiserat motstånd mot EU-medlemskap inom partiet — vilket mycket riktigt hände efter att den ödesdigra fotnoten tillkännagavs — samtidigt som man förmedlade intrycket av att Carlsson & Co. menade allvar med att bevara nationens självständighet.

I vilket fall som helst har utvecklingen efter Sveriges inträde i EU tenderat att bekräfta att Erlander, Palme och till och med Carlsson (uppriktigt eller ej) hade alldeles rätt när de varnade att EU-medlemskap är oförenligt med svensk neutralitet.

Lika signifikant är att det sätt på vilket dådet begicks speglade övergivandet av deltagande demokrati till det styre som utövas av de manipulativa, alltmer enväldiga eliter som nu härskar i Europeiska unionen och dess medlemsstater, inklusive Sverige. Till stor del ostörda av offentlig granskning eller allmänhetens medgivande, håller dessa eliter på att bilda ett "Europas förenta stater", militärt allierat med och underlydande USA — medan de hela tiden bedyrar att de absolut inte gör det.

Den sortens försäkran är värd ungefär lika mycket som de som avgavs svenska folket av Ingvar Carlsson och andra EU-entusiaster angående konsekvenserna av EU-medlemskap. Det skulle inte bli någon förändring i den traditionella neutralitetspolitiken, fastslog de lugnande.

Detta var också den grundläggande premissen av det beslut med vilket svenska riksdagen 12 december 1990 godkände ansökan om EU-medlemskap. Mindre än tre månader senare, den 20 februari 1991, skulle processen med att dekonstruera Sveriges neutralitet inledas.

Jul med farbror George och hans krigare

24 december, julafton. På denna, den mest sakrosankta heldagen på hela året, sänder SVT i sin traditionella programtablå ett längre inslag från Washington med president George Bush d.ä. tändandes Vita Husets julgransbelysning medan han utbrister "Gud Välsigne Amerika!". Detta följs av en rapport från Saudiarabien som handlar om julfirandet bland de USA-trupperna som är stationerade där i samband med det första Bush-kriget mot Irak.

1991-talet

SAP-regering signalerar anpassning till EU-medlemskap

20 februari. I sin årliga utrikesdeklaration signalerar Carlsson-regeringen Sveriges anpassning till EU-medlemskapets krav: "Vad som är förenligt med neutralitetspolitiken avgör vi själva. När vår omvärld undergår genomgripande förändringar, ändras också förutsättningarna för vår egen fredstida utrikespolitik."

* * *

Neutralitet blir till 'militär alliansfrihet'

17 juni. I en deklaration som föregår den formella ansökan om EU-medlemskap, degraderar regeringen Carlsson neutraliteten till en "kärna" av militär alliansfrihet. Detta banar vägen för alla former av samarbete med EU, inklusive inom utrikespolitik, som inte involverar direkt militär verksamhet.

* * *

Ovillkorlig underkastelse

14 juni. Regeringen Carlsson presenterar en *ovillkorlig* ansökan för medlemskap i EU. Svensk neutralitet nämns överhuvudtaget inte.

* * *

Utrikespolitikens 'europeiska identitet'

4 oktober. I sin regeringsdeklaration proklamerar den nya, centerhögerregeringen som leds av Carl Bildt att svensk utrikespolitik nu grundas på en "europeisk identitet" samt att Sverige kommer att delta i "alla aspekter" av EU-samarbetet.

* * *

Bildt förkunnar neutralitetens död

13 november. I ett tal i Bonn i Tyskland, deklarerar statsminister Bildt att "neutraliteten är död" som en grundläggande princip av svensk utrikespolitik

* * *

Löfte om aktivt deltagande

11 december. Bildt lovar sina EU-kollegor att Sverige kommer att "aktivt delta" i organisationens försvars- och utrikespolitik.

* * *

”Okritiskt bejakande av EG och lättfärdig utförsäljning av den svenska neutraliteten”

I denna manipulation [för att få Sverige med i EG] har ingått utförsäljningen av den svenska neutraliteten. Den senaste tiden har denna varit ett återkommande debattämne på DN:s och SvD:s debattsidor. Den dominerande hållningen har varit att svensk neutralitet har spelat ut sin roll, om den någonsin har haft en....

Debatten om neutraliteten är... skrämmande eurocentrisk och ohistorisk. Hur har debatten blivit så snäv? Inte med ett ord antyds att den svenska neutraliteten också har handlat om internationalism, nedrustning och biståndspolitik. Det som vi hänvisat till som Dag Hammarskjölds syndromet hade sidor som med rätta gjort Sverige känt genom namn som Olof Palme, Alva Myrdal, Inga Thorsson, Maj-Britt Theorin. Deras insatser viftas nu bort som marginella.

I stället för att utveckla den erkända skicklighet som svenska diplomater visat i internationella konflikter i t.ex. Mellanöstern, är vi nu beredda till mer primitiva insatser. Borta är tilltron till fredlig konfliktlösning. Det svenska hjärtat ska slå i marschtakt, och engagemang och solidaritet ska i framtiden visas med gevär i handen....

Den samlade attacken på den svenska neutraliteten och misstänkliggörandet av dess faktiska existens någonsin har varit ett raffinerat sätt att driva oss i armarna på den nya supermakten Europa....

Vår känsla är att vi håller på att förlorar oss själva och att våra politiker tycks fyllda av baktankar och oredovisade premisser. Hur ska vi annars förstå deras okritiska bejakande av EG och deras lättfärdiga utförsäljning av den svenska neutraliteten?

— Maria Bergom Larsson & Ingrid Rasch¹⁷

1992-talet

Alliansfriheten blir till blott ett alternativ

15 januari. Regeringen Bildt omdefinierar militär alliansfrihet (neutralitetens minimala kvarstående "kärna") till att betyda "en betryggande självständig försvarsförmåga för att kunna vara neutrala i händelse av krig i vårt närområde". Detta innebär att neutralitet hädanefter endast gäller norra Europa samt att det nu handlar om ett alternativt ("för att kunna vara"), inte något som företrädesvis eller avsiktligt eftersträvs.

* * *

Bildt besöker president Bush d.ä.

20 februari. Statsminister Carl Bildt bjuds in till en audiens med president Bush d.ä. Enligt Dagens Nyheter, "Det anses som ovanligt att en ny tillträdde regeringschef får träffa USA:s president redan efter fyra månader."

Tidningen underlåter dock att nämna att Bildt länge varit en pålitlig bundsförvant till USA och har många kontakter med politiska konservativa i detta och andra västländer. Den snabba inbjudan till Bildt är uppenbarligen avsedd att höja dennes status via just sådana medier som Dagens nyheter och därmed främja de ändringar till

Bildt besöker president Bush d.ä. (forts.)

*Carl Bildt och sitt barn
daltas av pres. Bush d.ä.
som säger att den svenske
statsminister "har tagit
Europa med storm".*

svenska samhället och utrikespolitiken som Bildt och sina politiska sängkamrater ivrar för.

"Det faktum att vi fått en inbjudan så snabbt beror på att vi bedöms som intressanta" förklarar Bildt. "Sverige har egentligen inte spelat någon större roll i Europa tidigare. Det var typiskt att när Ingvar Carlsson var i USA 1987, så var det Nicaragua som man diskuterade."

Något sådant oangenämt diskussionsämne tilläts inte störa freden i Vita huset vid detta tillfälle, och USA:s president tydligen godkände Bildt som han beskrev som "en mycket skicklig statsminister som åtnjuter stor respekt för vad han gör. Jag är mycket nöjd med förbindelserna med Sverige...."

"Statsminister Bildt representerar en framväxande generation av ledarskap för ett folk som söker en ny roll i Europe och en ny frihetsfödelse i Sveriges inrikespolitik" konstaterade Bush, som citerade Bildts tal från valnatten: "Förändringens vindar har äntligen nått Sverige."¹⁸

* * *

Sverige uppmanas att gå med i USA/NATO

23 juni 1992. USA:s officiella NATO-ambassadör, William Taft, säger att "när" Sverige blir medlem i EU bör det även gå med i USA/NATO.

* * *

EU-politik av 'vitalt nationellt intresse'

6 oktober. Regeringen Bildt förkunnar i sin deklaration att svenskt deltagande i EU:s utrikes- och försvarspolitik är av "vitalt nationellt intresse".

1993-talet

Sverige accepterar EU:s utrikes/försvarspolitik

1 februari. Under förhandlingarna om medlemskapet avger Sverige löfte att inte stå i vägen för framtida EU-planer för en gemensam utrikes- och försvarspolitik.

* * *

Den diskreta tystnadens år

Regeringens förhandlingar med EU angående villkoren för Sveriges inträde pågår hela 1993. Under denna tid blir det inte särskilt mycken offentlig diskussion om neutralitet och besläktade frågor, antagligen därför att dessa frågor är av så stor betydelse för en majoritet av svenska väljare. En öppen debatt om EU-medlemskapets innebörd för utrikespolitiken i allmänhet, och neutraliteten i synnerhet, skulle kunna störa de dominanta eliternas planer. Eftersom EU-medlemskap stöds av de största riksdagspartierna, och av nästan samtliga ledande medier, är det inte särskilt svårt att lägga locket på debatten.

* * *

”Medvetet och systematiskt bakom ryggen på medborgarna”

Hösten 1990 uttalade Riksdagen att ”ett svenskt medlemskap i EG med bibehållen svensk neutralitet ligger i vårt lands nationella intresse”.... [Men regeringen i medlemskapsförhandlingarna med EEC] inte bara accepterade utan också önskade få delta i den gemensamma säkerhetspolitik som enligt riksdagsbeslutet 1990 och medlemsansökan 1991 inte legat i Sveriges nationella intresse....

Men [regeringen] gick ett väsentligt steg längre. Sverige tog också ställning till frågan om en gemensam försvarspolitik och ett gemensamt försvar genom utfästelsen att Sverige inte avsåg att hindra utvecklingen mot detta mål. Detta innebär i praktiken en fullständig omläggning av hela den svenska säkerhetspolitiken....

Konsekvenserna av denna utfästelse är bland annat att Sverige binder upp sig för att delta i ett framtida militärt säkerhetsarrangemang utan att på förhand veta om ett sådant verkligen kommer att vara förenligt med nationella svenska intressen. Sverige signalerar, enkelt uttryckt, att man är beredd att köpa alliansen i säcken....

Alltsammans har dolts bakom en uppsättning intetsägande floskler som ”svensk utrikes- och säkerhetspolitik med europeisk identitet”. Vari denna europeiska identitet består har man nogsamt undgått att förklara....

Hela hanteringen av denna fråga andas ett förakt för medborgarna, vilka inte på det mest elementära sätt görs delaktiga i processen. De bevärdigas inte ens med upplysningen att den äger rum.

Det pågår ett spel bakom kulisserna, ett tassande, ett flytande av ramar. Säg vad man vill om de nya rågångarna, men metoden som sådan är bland de mest förkastliga som kan förekomma i en demokrati, att medvetet och systematiskt gå bakom ryggen på medborgarna.¹⁹

— Wilhelm Agrell, freds- och konfliktforskare, maj 1993

1994-talet

Välkommet partnerskap

12 januari. Riksdagens utrikespolitiska utskott "välkomnar" en inbjudan från USA/NATO till att delta i Partnerskap för fred, en ny organisation för militärt samarbete mellan militäralliansen och (hittills) icke-allierade nationer. Både Carl Bildt och hans företrädare, Ingvar Carlsson, stödjer svenskt deltagande i PFP.

* * *

Grönt ljus för alliansfri allians

26 januari. En "oberoende" utredning beställd av regeringen kommer fram till att deltagandet i EU:s försvarspolitik är "förenligt med militär alliansfrihet".

* * *

Sverige går med i Partnerskap för fred

9 maj. Sverige går formellt med i PFP, som gradvis tränger undan Västeuropeiska unionen som ramen för militärt samarbete mellan EU:s medlemsstater. Kritiska röster varnar att PFP är ett mellansteg

Sverige går med i Partnerskap för fred (forts.)

mot fullt medlemskap och deltagande i USA/NATO. Dessa varningar avfärdas av politiker och ämbetsmän i Sverige och USA/NATO som orgrundade.

Femton år senare är facit följande: Tolv före detta PFP-medlemsstater har redan gått med i USA/NATO, nämligen Ungern, Tjeckien, Polen, Bulgarien, Estland, Lettland, Litauen, Rumänien, Slovakien, Slovenien, Albanien och Kroatien. Dessutom har vägen förberetts för införlivandet av Sverige, Österrike, Irland, Schweiz, Malta, Bosnien, Makedonien, Serbien, Montenegro och Kosovo. Andra PFP-stater som framgent kan bli medlemmar i USA/NATO är Ukraina, Georgien, Azerbadjan, Armenien, Moldavien, Vitryssland och de fem före detta sovjetiska delstater i Centralasien.

* * *

Delta i det otänkbara

26 maj 1994. Anders Björck blir den första svenska försvarsministern att någonsin delta i ett möte USA/NATO:s huvudkvarter i Bryssel. Björck noterar att "Bara för ett år sedan var det otänkbart att vi skulle delta i någon aktivitet här i NATO:s högkvarter. Och nu är vi här."²⁰

* * *

USA/NATO idkar planering i Sverige

26 juni. En arbetsgrupp bestående av ett 20-tal militärofficerare från tolv PFP- och USA/NATO-medlemsstater träffas i Sverige för att planera framtida gemensamma aktiviteter.

* * *

'Ja' till EU i travesti på demokrati

13 november. Efter en folkomröstningskampanj som är en travesti på demokrati, godkänner svenska väljare medlemskap i EU. Jublande konservativa sjunger bokstavligen Ingvar Carlssons lov.²¹

* * *

Huvudvikten på militära utgifter

30 november. Ordföranden i Sveriges äldsta fredsorganisation noterar att "Sedan kalla krigets slut 1989 har Sverige tilldelat 0,3 miljarder kronor till bilateralt stöd till utvecklingen i Ryssland. Samtidigt har 176 miljarder kronor tilldelats till svenska försvarsmakten."²²

* * *

Svensk kärnvapenpolitik anpassas till EU

9 december. Sverige avstår från att rösta om en FN-resolution som uppmanar Internationella Domstolen i Haag att avge ett avgörande om huruvida användningen av eller hotet att använda kärnvapen utgör brott mot folkrätten. Resolutionen går igenom med 77 röster för, 33 emot och 21 nedlagda röster.

Sverige har tidigare gått i bräsch vad gäller kärnvapen och nedrustning. Men samtliga EU-medlemsstater lade ner sina röster, och Sveriges ändrade ställning tolkas som ett tecken på att det har börjat anpassa sin utrikespolitik inför det förestående medlemskapet i alliansen.²³

* * *

20 – 1 odds mot demokrati

1991 var gräsrotsdemokrati ännu ett giltigt ideal inom SAP, och omkastningen av EU-politiken var bara ett i en rad beslut av regeringen Carlsson som bröt mot partimajoritetens åsikter. Som författaren Sven Lindqvist, en trogen socialdemokrat, sardoniskt anmärkte: "Först kommer beslutet, sedan diskussionen. När det gäller sådana småfrågor som att ge upp Sveriges självständighet, att överge neutraliteten, att ersätta kronan med en annan valuta, eller att offra fullsysselsättningen för att kunna införa en fast växelkurs — vid sådana tillfällen är ingen intresserad av våra åsikter...."

Enligt en innehållsanalys gjord av Sveriges fyra största dagstidningar under månaden före folkomröstningen, innehöll 48 procent av alla artiklar i denna fråga information och/eller argument till stöd för EU-medlemskap, medan bara 15 procent presenterade motsatta ståndpunkter. En tydlig vinkling mot EU-medlemskap påvisades i 38 procent av artiklarna, att jämföra med fem procent för motsatta ståndpunkter....

Förutom bristande tillgång till rikstäckande medier, fick oppositionen kämpa mot en nästan enig politisk-ekonomisk elit. Ja-kampanjen har avböjt att redovisa sina utgifter; men ett forskningsprojekt som leddes av statsvetaren Rune Premfors vid Stockholms universitet uppskattade att ja-sidan hade åtminstone tio gånger mer pengar till sitt förfogande än nej-kampanjen — de betydande värden av etablissemangets organisatoriska resurser ej inräknade. Ja-kampanjens totala ekonomiska övertag tros ha varit ungefär 20 mot 1, kanske ännu större.²⁴

1995-talet

Sverige går med i EU

1 januari. Sverige träder formellt in i Europeiska unionen.

* * *

USA-ämbetsmän möts i Stockholm

21 april. I Stockholm samlas USA:s ambassadörer i de baltiska och nordiska länderna till ett möte med Richard Holbrooke, den ämbetsman i USA:s utrikesdepartement som är högst ansvarig för kontakter med Europa. Holbrooke proklamerar att neutraliteten blivit meningslös med kalla krigets slut och uppmanar Sverige att inta en ledande roll i den baltiska delen av Partnerskap för fred.

* * *

Förtroliga relationer med USA

5 maj. I samband med att förre statsministern Carl Bildt gör en två veckor lång turné i USA som PR-man för Europeiska unionen, rapporterar Svenska Dagbladet att "relationerna mellan Sverige och USA tycks vara mer förtroliga än någonsin.... Det är det intryck man får från en rad samtal, som Svenska Dagbladet fört med högt placerade svenska och amerikanska källor kring utrikespolitiska frågor, handels- och försvarsfrågor."²⁵

* * *

PFP-möte med USA:s krigsminister

9 juni. Sverige medverkar i ett möte med Partnerskap för fred där USA:s krigsminister ("Secretary of Defense") och 14 försvarsministrar från PFP-medlemsstater deltar. Företrädare för Sverige är Thage G. Peterson, försvarsminister i Ingvar Carlssons nya socialdemokratiska regering.²⁶

1996-talet

Från Palme till Persson och USA

21 mars. Ingvar Carlsson efterträds som statsminister och partiordförande av Göran Persson som kommer att leda landet under följande tio år. Ledarbytet resulterar i en omkastning av SAP:s utrikespolitik då Persson — vars kunskap i sådana frågor är ytterst begränsad — förkastar arvet efter Olof Palme och följer USA:s ledning.

Göran Persson

* * *

Flytande monument över ett illdåd leder 'fredsövning'

10-22 juni. Sverige deltar i "Baltops 96", en marinövning i Östersjön inom ramen för Partnerskap för Fred där 14 länder, 48 fartyg samt ett stort antal flygplan ingår. Övningens flaggskepp är USA:s robotkryssare Hué City, som fått sitt namn efter den gamla staden i Vietnam som förvandlades till grus och aska under USA:s angreppskrig mot det landet. Enligt en högt uppsatt USA-ämbetsman: "Amerikanerna smulade sönder Citadellet och den kringliggande staden nästan till pulver med bomber, napalm, land- och marinartilleri samt direkt kanoneld från tanks och rekylfria gevär.... Tanken svindlar inför det hela — slakten, kostnaden och hänsynslösheten."²⁷

* * *

'Nya Sveriges' öde att gå med i 'Nya NATO'

Augusti. I samordning med ett förestående besök av USA:s krigsminister publicerar Svenska Dagbladet en serie artiklar på temat "Sveriges nya roll", med rubriker som t.ex. "Ämnet Nato inte längre tabubelagt i Sverige" eller "USA vill se Sverige i det nya Nato". Serien förmedlar en känsla av att det är oundvikligt att "nya Sverige" så småningom kommer att ansluta sig till "nya" USA/NATO.

* * *

Persson-regeringen avviker för att rättfärdiga USA:s robotanfall

7 september. Lena Hjelm-Wallén, utrikesminister i Perssons regering, uttrycker förståelse för USA:s robotattacker mot Irak som hade motiverats med det tvivelaktiga argumentet att Bagdad-regeringen hade "invaderat" det egna landets Kurdistan-område. Det finns ingenting i FN-resolutionerna om Irak som förbjuder förflyttningen av irakiska trupper in i Kurdistan. "Men man kan säga att USA agerade enligt andan i säkerhetsrådets resolutioner" anför Hjelm-Wallén och därmed avviker från Sveriges tidigare strikta tolkning av folkrätten när det gäller oprovocerade militäranfall.²⁸

* * *

Lovord från USA:s krigsminister

23 september. William Perry, USA:s krigsminister, besöker Stockholm för överläggningar med Sveriges försvarsminister. "Jag kan inte vara annat än tillfredsställd med hur Sverige tagit på sig ett ansvar för säkerheten i det nya Europa", säger Perry.²⁹

* * *

Lovord från USA:s ambassador

19 november 1996. Robert Hunter, USA:s NATO-ambassadör, överöser Sverige med lovord för stödet till de baltiska staterna och uttrycker sin förväntan om att deras emotsedda medlemskap i USA/NATO skall främjas av både Sverige and Finland. "Ni kan göra det bättre och mindre provokativt än vi amerikaner", förklarar Hunter. "Ryssland har aldrig protesterat mot vad Sverige eller Finland gjort i Baltikum."³⁰

Hunter är i Stockholm för ett seminarium, organiserat gemensamt av USA:s ambassad och svenska Utrikespolitiska institutet. UI är skattefinansierat och marknadsför sig självt som "en ideologiskt och politiskt oberoende institution för information och forskning kring internationell politik". Men i frågor som dessa, fungerar det mer som en kanal för USA/NATO:s propaganda.³¹

* * *

Svenskt PFP-initiativ

6 december. Sverige tillkännager sitt initiativ till att upprätta ett träningscentrum för Partnerskap för fred som skall förläggas i Södertäljesområdet. Dess huvuduppgift skall vara att samordna utbildning av militärpersonal från de baltiska staterna.³²

"Var har Sverige tagit vägen?" Bakom stängda dörrar i Bryssel.

Sverige spelade en central roll i de nedrustningsdiskussioner, som pågick på 1960-talet om kärnvapen i Genève. Bland annat konstruerade svenska vetenskapsmän ett kontrollsystem för övervakning av det då gällande moratoriet för kärnvapenprov.

"Vi var den enda neutrala stat som behärskade ämnet", konstaterar nedrustnings-experten Jan Prawitz, "and det hade två konsekvenser. Den ena var att det tvingade kärnvapenmakterna att inte fuska med sina förslag. Vi kunde genomskåda dem om det var något fel. Den andra var att de andra länderna litade på oss; så att om lilla Sverige ville föreslå något, var det i regel detta som lade grunden för majoriteten inom generalförsamlingen....

"För Sveriges profil betydde det här underlaget oerhört mycket.... Nu möter man väldigt ofta frågan hos andra veteraner utomlands, 'Vart har Sverige tagit vägen?' De tror luften har gått ur Sverige och Sveriges nedrustningspolitik.... Dels har vi inte längre någon symbolperson som företräder nedrustningspolitiken. Och dels har vi blivit medlemmar av EU, som har en gemensam utrikes- och säkerhetspolitik. Så att allting mals i slutna rum i Bryssel, och man går fram gemensamt. Då drunknar Sverige naturligtvis i kretsen av mycket större stater ...

"Men våra ståndpunkter när det gäller kärnvapen och nedrustning kommer kanske inte att märkas så mycket i framtiden p.g.a. den här slutna kretsen. Samtidigt verkar det också uppenbart att våra egna politiker är lite rädda att ta upp en diskussion om kärnvapen och EU på en gång, därför att de uppenbarligen tror att folk blir mot inte bara kärnvapen, som de alltid har varit, utan även mot EU.... Man märker ett motstånd när man vill ta upp sådana här frågor."³³

— Augusti 1996

Sverige önskar närmare samarbete

11 December 1996. Jan Eliasson, a high official of the foreign ministry, visits USA/NATO headquarters in Brussels and announces Sweden's desire to work more closely with the military alliance within the framework of Partnership for Peace. He also says USA/NATO is welcome to establish an office in Stockholm.³⁴

1997-talet

Svenskarna tilldelade ny nationalitet

9 juli. Kristina Persson, ledande SAP-politiker i kretsen kring statsminister Persson (inga familjeband), framför sin åsikt att "Europa är vår nya nationalstat."³⁵

* * *

'EU har ingenting med fred att göra'

7 november. I en intervju med SVT förklarar den brittiske författaren Frederick Forsyth: "Om du ser på dagens EU, i vilket Sverige nu också har sugits in, får du höra — liksom vi [i Storbritannien] får höra — att det helt och hållet handlar om välstånd, ditt och mitt. Tro mig: Det har ingenting med ditt välstånd att göra, eller med frihet, eller 'fred i vår tid'. Det hela handlar om att överföra makt från den folkvalda svenska riksdagen till EU-kommissionen i Bryssel, till domstolen i Luxemburg samt till bankirerna i Frankfurt."³⁶

1998-talet

Först Finland, sedan Sverige

22 mars. Ordföranden i finländska riksdagens försvarsutskott säger att Finland i det tysta håller på att förberedas för medlemskap i USA/NATO. "Förberedelserna är i gång för någonting som inte öppet erkänns" säger Kalevi Lamminen. "Försvarets ledning säger inte mer än vad den anser vara nödvändigt."³⁷

Det finns en utbredd uppfattning att, om Finland går med i USA/NATO, kommer trycket på Sverige att följa med att bli oemotståndligt.

* * *

'Oundvikligt' budskap, direkt från Vita Huset

20 augusti. SVT avbryter ett program på bästa sändningstid för ett viktigt meddelande, direkt från Vita Huset: President Clinton förklarar varför han känner sig tvingad till att bomba "terrorister" i Afghanistan and Sudan; måltavlor är alltså två stater som aldrig ens fällt så mycket som ett flygblad på Förenta Staterna.

Dagen därpå förmedlar utrikesministern Lena Hjelm-Wallin sin uppfattning att anfallen — som är kristallklara brott mot folkrätten — var "oundvikliga", men att hon ändå hoppas att inte andra länder skall hemfalla åt ett liknande beteende, därför att "det vore att ta lagen i egna händer".³⁸

* * *

Tyst stöd för bombplaner

November 1998. Som icke-permanent medlem i FN:s säkerhetsråd, ger Sverige sitt tysta stöd till USA/NATO:s planer på att bomba Serbien, med eller utan FN:s godkännande.³⁹

* * *

Öppet stöd för USA/NATO

16 december. Den nya utrikesministern, Anna Lindh, framhåller att USA/NATO utgör "det mest effektiva redskapet för krishantering i Europa".⁴⁰

1999-talet

Slut med neutralitet och begränsningar

26 januari. Utrikesminister Anna Lindh förklarar att "begreppet neutralitetspolitik och de självpåtagna begränsningar detta rymde för att ge vår politik trovärdighet har förlorat all betydelse".⁴¹

* * *

Försvarsplanering med USA-militären

17 mars. Det avslöjas att under de gångna 18 månaderna har militärledare från Sverige och USA i hemlighet diskuterat ett eventuellt svenskt införande av ett integrerat försvarssystem som utvecklats i USA. Det har bl.a. inneburit att svenska försvarsdata har använts i miljontals simuleringar för att testa systemets effektivitet.⁴²

* * *

Angriparens propaganda rättfärdigar angreppskriget

22 mars. USA/NATO påbörjar sin 79 dagar långa bombkampanj mot Serbien, en klar kränkning av folkrätten. Efter att förut ha motsatt sig anfall utan FN:s godkännande, gör Göran Persson direkt en helomvändning och rapar upp USA/NATO-propagandan för att rättfärdiga bombningarna.

Regeringen avger en protest — när fönstren på svenska ambassaden krossas.

Regeringen Persson avger dock en protest: Några av bomberna faller så nära svenska ambassaden i Belgrad att chockvågorna krossar några av dess fönster. Detta kritiserar skarpt av utrikesministern Anna Lindh.

Liksom statsministern fungerar svenska media som en kanal för USA/NATO:s krigspropaganda.

Perssons företrädare, Ingvar Carlsson, förenar sig med en kollega från Guyana för att i skarpa ordalag fördöma USA/NATO:s anfall. Deras starkt formulerade kritik publiceras i International Herald-Tribune och The Guardian (se utdrag på nästa sida). Hemma i Sverige håller sig Carlsson däremot till den strikta lojalitet som råder inom det socialdemokratiska partiet och avstår från att öppet ifrågasätta sin efterträdares politik.

Trots att en sådan meningsskiljaktighet mellan två socialdemokratiska partiledare är högst ovanlig och betydelsefull, nonchaleras den av Sveriges ledande medier — troligen därför att de också, med några få undantag, svalt USA/NATO:s propaganda med hull och hår. Baserat på detta och litet annat (motstridande bevis negligeras eller avvisas automatiskt som serbisk propaganda) sysselsätter medierna sig med att skapa en verklighet som är lika falsk och enfaldig som föregående decenniums u-båtshysteri, av vilken den uppenbarligen inte lärt sig något.⁴³

* * *

“Aggression som slår mot kärnan i folkrätten”

Ingvar Carlsson & Shridath Ramphal
The Guardian • 2 april 1999

NATO:s flygbombningar mot Jugoslavien har inte sanktionerats av Förenta Nationerna. Ett mandat begärdes inte ens. Bombningarna är därför aggressiva krigshandlingar mot ett suveränt land; och som sådana slår de mot folkrättens kärna och Förenta Nationernas auktoritet. Eftersom dessa handlingar har utförts av världens militärt mäktigaste länder blir skadan omätlig....

Nato-länderna bedyrar sin respekt för Förenta Nationernas stadga och de normer som den ger upphov till. I synnerhet Europa gör anspråk på moralisk auktoritet som väktare av internationalismen. Så visar det sig att skogvaktaren har förvandlats till tjuvskytt, förklädd till polis. Frestelsen att ta på sig polisiära befogenheter på basis av egenrättfärdighet och militär styrka är farlig för både världsordningen och världsfred; resultatet blir en värld där ordningen bestäms av ett olaglig medborgargarde....

Om även vi med våra reaktioner blir förbrytare, slutar det med att vi återgår till en mörk tid då naken makt är rätt och lag kommer ur en gevärspipa.

* * *

Anm: Ingvar Carlson and Shridath Ramphal var co-ordföranden i Kommissionen för Globalt Samarbete, som 1994 lade fram rekommendationer avsedda att förstärka FN, som länge har ointetgjorts av USA och andra stormakter.

Statsministern njuter av festligheter i Bryssel

4 april 1999. Medan bomberna regnar över Serbien deltar statsminister Göran Persson entusiastiskt i USA/NATO:s 50-årsfirande i Bryssel.

* * *

USA/NATO-intressen väl företrädna i EU

18 oktober. Den spanske socialdemokraten Xavier Solana lämnar uppdraget som generalsekreterare för USA/NATO och blir EU:s talesman i utrikespolitiska frågor. Enligt veckomagasinet New Europe är det "en offentlig hemlighet i Bryssel att Xavier Solana informellt tjänar som vaktmästare för amerikanska intressen inom EU".⁴⁴

*Sveriges utrikesminister
 Anna Lindh har en angenäm
 stund tillsammans med
 "USA:s vaktmästare"
 Xavier Solan*

Tätare förbindelser med USA/NATO

27 oktober. På ett möte med utrikespolitiska företrädare från EU-medlemsstater lägger den finländska delegationen fram ett förslag om tätare förbindelser med USA/NATO. Detta skulle bygga på "ett politiskt militärt fundament av gemensamma överläggningar, samarbete och öppenhet mellan de två organisationerna". Sveriges utrikesminister Anna Lindh uttrycker sitt stöd för förslaget.⁴⁵

Schori: 'Freden behöver EU-tänder'

18 november 1999. Pierre Schori, tidigare nära medarbetare till Olof Palme men nu Göran Perssons man i Bryssel, förklarar att "EU måste ha förmåga till ett oberoende uppträdande med stöd i trovärdiga militära krafter, med möjlighet att fatta beslut om att begagna dem och med beredskap för detta.... För mig är EU:s militära duglighet en nödvändighet men också ett steg i rätt riktning. Freden behöver tänder."⁴⁶

2000-talet

Utfästele om stöd i händelse av krig

9 februari. Lena Hjelm-Wallén fastslår, som nu är biträdande statsminister, fastslår att "det finns inga militära förpliktelser i EU, men vi har vi ju en politisk skyldighet att ställa upp för varandra. Vid ett i krig närområdet har jag svårt att se att vi skulle ställa oss helt vid sidan av.... Vi kommer att agera på något sätt."⁴⁷

* * *

Lidande amerikaner

30 april. På 25-årsdagen av Vietnams återförening koncentrerar sig Sverige Radio och Sveriges Television nästan helt på angriparnas lidande. Andra ledmotiv: kriget förorsakade inga bestående skador på vietnameserna, som nuförtiden nästan aldrig tänker på det; avsikten med kriget var god och gjorde ett värdefullt bidrag till kommunismens nederlag.

Under hela dagen hörs inte en enda vietnamesisk röst.

Sveriges Radio satsar på en längre intervju från New York med en USA-soldat. Intervjun går i repris varje timme hela dagen. Kvällsnyheterna på TV bjuder på en intervju inspelad i Vietnam — med ännu en USA-soldat som var på besök på skådeplatsen för sitt lands massiva krigsbrott, som inte omnämns med ett enda ord. Under hela dagen hörs inte en enda vietnamesisk röst i dessa, de mest inflytelserika och tilltrodda nyhetskanalerna i Sverige.⁴⁸

* * *

Bofors Weapons sålt till försvarsjätte i USA

14 juni. Bofors Weapons Systems, den ärevördiga firma som utvecklades av Alfred Nobel, säljs till den stora USA-vapentillverkaren United Defense. Detta är den senaste i en rad transaktioner genom vilka större delen av den svenska försvarsindustrin förvärvats av utländska intressen.

Excalibur, en GPS-styrd artillerigranat med en räckvidd på 60 kilometer, är ett av de avancerade vapen som utvecklats av Bofors.

Invändningar görs av fredsgrupper, Vänsterpartiet och Miljöpartiet, som bland annat hävdar att USA-ägarskap kommer att äventyra de jämförelsevis restriktiva svenska vapenexportbestämmelserna. Den socialdemokratiska regeringen har dock inga invändningar, så länge som köparen hör hemma i Nordamerika eller EU. Den nya ägaren är också nöjd: "Bofors kommer att bli vårt brohuvud i Europa" förutspår chefen för United Defense.⁴⁹

Fredsbevarande på USA/NATO:s vis

*“Sverige har troligen
haft det mest omfattande
samarbetet med NATO.”*

*De två “fredsbevarande”
uppdrag svenska styrkor
hittills deltagit i har följt
i sviterna av angreppskrig
begångna av USA och dess
militära allians.*

*Den etniska utrensning som
användes för att rättfärdiga
angreppskriget skedde som
en direkt och medveten följd
av kriget.*

November 2000. Sverige börjar organisera sitt bidrag till Nordic Battlegroup, en del av den armé på 60 - 80,000 man som EU planerar att sätta upp till år 2003. Denna styrka skall bestå av ca. 5000 man från två nordiska länder som är medlemmar i USA/NATO, Norge och Danmark, samt två som inte är medlemmar, Finland och Sverige.

Enligt Christofer Gyllenstierna, en UD-tjänsteman knuten till försvarsdepartementet: “Sverige och Nato har inlett en process som ska leda till full samverkansförmåga. Sverige är nog det land som har mest samarbete med Nato utan att ingå i alliansen.”

Överste Sten Edholm, chef för Nordic Battlegroup, tillägger: “Som jag ser det som yrkesofficer är det viktigt att vi accepterat Natos regelverk. När nu EU sätter upp sin insatsstyrka sker det efter kontroll av Nato att allt lever upp till Nato-standard, annars får förbanden inte delta. För yrkesmannen spelar det sen mindre roll om operationen leds av Nato eller EU.”⁵⁰

Representanter för Sverige och EU hävdar att det enda syftet med EU-armén under uppbyggande är att utföra fredsbevarande operationer bemyndigade av antingen FN eller USA/NATO, d.v.s. med eller utan FN-mandat.

Men de två “fredsbevarande” uppdrag i USA/NATO-regi som svenska trupper hittills deltagit i — Kosovo och Afghanistan — har följt i sviterna av angreppskrig begångna av USA och dess militära allians. I Kosovo har USA/NATO från många håll fått kritik för sin oförmåga och/eller ovilja att hejda den kosovoalbanska majoritetens förföljelse och etniska utrensning av minoritetsgrupperna.

Däri ligger en bitter ironi, då förevändningen för kriget var den påstådda etniska utrensningen av kosovoalbaner. Det stämmer att ett stort antal av dem tillfälligt fördrevs från sina hem — men som ett resultat av kriget, vilket krigsmakarna tydligt hade varnats för. Kort sagt, den etniska utrensning som användes för att rättfärdiga angreppskriget skedde som en direkt och medveten följd av dess förövande.

Detta är den fred som svenska trupper hjälper USA/NATO att bevara i Kosovo.

Photo: Försvarsmakten

Svenska soldater som tjänstgör under USA-befäl i Afghanistan

Fredsbevarande på USA/NATO:s vis (forts.)

Den "fredsbevarande" styrkan efter angreppet skulle vara en USA/NATO-operation, men står nu under direkt USA-befäl

Kriget och ockupationen har redan resulterat i tusentals civila dödsoffer, många andra kränkningar av mänskliga rättigheter och mycket svåra betingelser för stora delar av befolkningen.

Den ursprungliga motiveringen har slopats till följd av angriparens ändrade propagandabehov.

USA:s angreppskrig mot Afghanistan har varit en ännu större humanitär katastrof, utan slut i sikte. ISAF, den "fredsbevarande" styrkan efter angreppet, skulle vara en USA/NATO-operation, men står nu under direkt USA-befäl.

ISAF godkändes av FN:s säkerhetsråd i vad som har beskrivits som en grov kränkning av FN-stadgan (se "Paragraf 51 och angreppskrig" på sid. 29). Det är fortfarande oklart varför säkerhetsrådet i efterhand skapade denna fasad av legitimitet för USA:s angrepp och USA/NATO:s ockupation. Det kan dock antas att USA tillämpade sin vanliga blandning av hot och incitament för att säkra önskat resultat.⁵¹

Det har också föreslagits att Ryssland och kanske även andra medlemmar av säkerhetsrådet gick med på det i tron att USA med sina vasallstater oundvikligen skulle genomlida samma nesliga och försvagande nederlag i Afghanistan som de sovjetiska och brittiska imperierna tidigare hade upplevt.

Oavsett vilken dynamik som spelade in i beslutet, har kriget och ockupationen redan resulterat i tusentals civila dödsoffer, många andra grova kränkningar av mänskliga rättigheter samt ett stort, utdraget umbärande för stora delar av befolkningen.

Representanter för USA/NATO har varskott om att allt detta troligen kommer att fortsätta i årtionden. Och för vilket ändamål? Liksom vid USA:s senaste krig mot Irak har den ursprungliga motiveringen slopats till följd av angriparens ändrade propagandabehov.

Vad svenska officerare och andra förespråkare för kriget mot Afghanistan än må välja att tro, kan det inte förklaras med en önskan från USA-regeringens sida att sprida fred och demokrati. Sådana uppgivna motiv är nyttiga för att rättfärdiga kriget, och desto mer om något som liknar dessa välsignelser kan ordnas. Men kriget — som planerades långt innan de terrorangrepp som användes för att rättfärdiga det — handlar främst om kontroll av värdefulla oljetillgångar och strategiskt viktiga landområden.⁵²

Detta är den fred som svenska trupper hjälper USA/NATO att bevara i Afghanistan.

* * *

Neutralitet är 'inte längre möjlig'

13 december 2000. Anna Lindh, utrikesminister i den socialdemokratiska regeringen, förkunnar att Sverige inte längre är neutralt. Hon förklarar att neutralitetsalternativet i händelse av krig kvarstår, men att den nu knappast är möjlig med tanke på landets EU-medlemskap och dess nära samarbete med USA/NATO.

"Frågan är hur länge det dröjer innan också den militära alliansfriheten försvinner", skriver Dagens Nyheter.⁵³

* * *

Avtal om vapenköp

18 december. I ett stort steg i riktning mot ömsesidigt militärt beroende ingår Sverige ett avtal om gemensamma vapenköp med fem stater som är medlemmar i både EU och USA/NATO: Tyskland, Frankrike, Italien, Spanien och Storbritannien.⁵⁴

2001-talet

Med USA/NATO från Peking till Quito

30 januari. I ett tal till Gamla Stans Socialdemokratiska Förening i Stockholm påminner Maj Britt Theorin församlingen om att Ja-sidan i EU-folkomröstningen hade lovat att ett EU-medlemskap inte skulle påverka svensk neutralitet.

Theorin är en ledande person i partiets alltmer marginaliserade vänsterflygel, har suttit i riksdagen och EU-parlamentet och har varit FN-ambassadör och nedrustningsminister, en post som skapades av Tage Erlander och avskaffades av Ingvar Carlsson.

Paragraf 51 och angreppskrig

Inom folkrätten erkänns begreppet självförsvar enligt FN-stadgan:

Paragraf 51. Ingenting i denna stadga inskränker den naturliga rätten till individuellt eller kollektivt självförsvar i händelse av ett väpnat angrepp mot någon medlem av Förenta Nationerna, intill dess att säkerhetsrådet har vidtagit nödvändiga åtgärder för att upprätthålla internationell fred och säkerhet. Åtgärder vidtagna av medlemmar under utövande av denna rätt till självförsvar skall omedelbart inberättas till säkerhetsrådet och skall ej i något avseende inverka på säkerhetsrådets rätt och skyldighet enligt denna stadga att vid varje tillfälle handla på så sätt som rådet anser nödvändigt för att upprätthålla eller återställa internationell fred och säkerhet.

Begreppen självförsvar och aggression gäller helt enkelt inte attackerna den 11/9. Afghanistan kunde inte betraktas som en anfallande stat eftersom attackerna varken hade utförts av denna eller aktörer som handlade på dess vägnar; och inte heller hade de planerats på Afghanistans territorium (detta skedde i Tyskland). Dessutom, när USA gick i krig mot Afghanistan i början av oktober 2001 stod det veterligen inte inför något omedelbart hot om nya attacker.

Vidare var det först tre år senare, den 29 oktober 2004, som Osama bin Laden erkände att Al Qaeda stod bakom attackerna. Dessförinnan hade USA varken påvisat hans eller Al Qaedas skuld, och ännu mindre Afghanistans, inför någon relevant instans. USA förkastade till och med Afghanistans erbjudande att utlämna bin Laden till Pakistan för en rättegång där USA skulle få möjlighet att framlägga sina bevis mot honom.

Under såväl folkrätten som nationell rätt får självförsvar inte åberopas för att rättfärdiga ett senare angrepp på en person eller en stat som blott antas eller påstås vara angripet.

USA:s aggression mot Afghanistan i oktober 2001 liknar snarare den nya doktrinen om "förebyggande krig" som Vita huset senare, i september 2002, gjorde till en del av sin officiella nationella säkerhetsstrategi. Med denna doktrin hävdar USA rätten att ensidigt och "i förebyggande syfte" angripa varje stat som uppfattas utgöra ett hot mot USA:s eller dess allierades vitala intressen. Doktrinen användes som täckmantel för invasionen av Irak och kommer troligen att tjäna samma syfte vid framtida angrepp på Iran, Syrien eller andra länder. I folkrätten är sådana handlingar och en sådan strategi totalt olagliga och illegitima. Det handlar om inget annat än doktrinen om att "makt är rätt" utklädd i vackra fraser.

— *Collectif Échec à la guerre*⁵⁹

Med USA/NATO från Peking till Quito (forts.)

*Utvidgningen av USA/
NATO har sammanfallit med
att FN:s fredsbevarande
styrkor skurits ned till
mindre än hälften.*

Hon noterar också att Göran Perssons socialdemokratiska regering har beslutat att avskaffa neutraliteten och bevara den militära alliansfriheten, men hävdar att de två principerna är oskiljaktiga.

Theorin påpekar att utvidgningen av USA/NATO har sammanfallit med att FN:s fredsbevarande styrkor skurits ned till mindre än hälften. Tidigare var de 70.000 man; nu är de nere i 33.000 och ytterligare nedskärningar kan förväntas när EU:s 60.000-mannaarmé sätts upp.

EU:s självtilldelade inflytelsesfär, vilken skall försvaras i samarbete med USA/NATO, har definierats som en cirkel omkring Bryssel med en radie på 4000 kilometer och vars öst-västaxel sträcker sig från Peking till Quito. Hon säger: "Jag förstår inte hur regeringen kan låta detta ske. Vi *måste* ta en folkomröstning om detta." Synbarligen inte; någon sådan folkomröstning har aldrig blivit av.⁵⁵

* * *

'Offras på Bushs säkerhetsaltare'

*Polisens excesser kommer sig
av en falsk hotbild baserad på
felaktig information från
USA-säkerhetspersonal.*

15 –16 juni 2001. EU-toppmötet i Göteborg åtföljs av protestdemonstrationer som polisen slår ned med osedvanlig brutalitet. Den överdrivna maktutövningen kommer sig av en falsk hotbild som baseras på felaktig information från USA-säkerhetspersonal som deltog i förberedelserna för ett besök av president Bush d.y.

Denna bedömning gör dr. Hans Abrahamsson vid Göteborgs universitet, som har bedrivit omfattande forskning om polisens reaktion och beslätade frågor. Abrahamssons slutsats är att månader av planering för konflikthantering som gjordes av lokala ämbetsmän och protestorganisatörer därmed "offrades på president Bushs säkerhetsaltare", och han påpekar att episoden illustrerar de täta banden mellan Sveriges och USA:s säkerhetspersonal.

Abrahamssons forskning visar att nätverk som under det kalla kriget utvecklades mellan säkerhets- och underrättelseorgan samt inom vapenindustrin inte bara har överlevt: "De har också förstärkts och då huvudsakligen utifrån nya amerikanska säkerhetsbehov. Sverige har även politiskt tvingats rätta in sig i ledet.... Denna säkerhetsinformation, som präglar strategiska beslut och uppenbarligen också val av polistaktik, bygger i sin tur huvudsakligen på amerikanska källor."⁵⁶

* * *

Supermakten utfärdar ett dekret

4 oktober. Vid ett USA/NATO-möte 23 dagar efter terrorattackerna i New York och Washington, meddelar USA att CIA har bemyndigats att kidnappa misstänkta terrorister i medlemsstaterna, vilka inte får uttala sig om saken. De får varken ställa frågor eller inspektera de USA-plan som skall användas för kidnappningarna, som sedan maskeras med eufemismen "extraordinära överlämnanden". Den första stat som underkastar sig detta dekret kommer att bli Sverige, som inte är formell medlem i militäralliansen (se "Politiska flyktingar utlämnas till tortyr" på sid. 32).⁵⁷

* * *

Vidareutveckling av Perssons servilitet

7 oktober. Med stöd av Storbritannien riktar USA ett massivt angrepp mot Afghanistan. Denna aggression rättfärdigas med hänvisning till FN-stadgans paragraf 51 vilken, enligt Bush-regeringen, berättigar USA att på detta sätt besvara terrorattackerna på New York och Washington den 11 september.

*Vidareutveckling av
Perssons servilitet (forts.)*

Detta argument är uppenbart felaktigt (se "Paragraf 51 och angreppskrig" på sid. 29). Men åtskilliga så kallade rättsexperter och politiska ledare väljer att acceptera det som giltigt. Bland dessa finns den svenske statsministern Göran Persson som påstår att den snedvridna motiveringen är en välkommen "vidareutveckling av folkrätten".⁵⁸

**Neutraliteten
'lika utdöd som
dinosaurierna'**

11 oktober 2001. Henrik Landerholm, den moderate ordföranden för Riksdagens försvarsutskott, påstår att "svensk neutralitet är lika utdöd som dinosaurierna. I och med det svenska EU-medlemskapet för snart sex år sedan, så är vi medlemmar av en moralisk, ekonomisk och politisk allians. Likgiltighet om någon av EU-staterna skulle utsättas för våld eller hot om våld är ett omöjligt förhållningssätt."

Beträffande EU:s gemensamma försvarspolitik och militära styrkor säger den tidigare socialdemokratiska försvarsministern Thage G. Peterson att "jag tycker att det inte bara *ser ut* som en militärallians, utan att det *är* en."⁶⁰

**USA:s orättvisa genom-
förs i Sverige via EU**

13 november. Tre invandrare från Somalia stämplas som terrorister och berövas sina medborgerliga rättigheter. Deras finansiella tillgångar fryses och de berövas rätten att tjäna sitt levebröd eller mottaga finansiellt stöd av något slag från någon som helst (de sociala myndigheterna är dock fortfarande förpliktade att se till att de och deras familjer förses med existensminimum).

*De förklaras rättslösa och får
ingen möjlighet att försvara
sig eller ens få veta grunden
för de sanktioner som
tillfogats dem.*

I praktiken förklaras de rättslösa som resultat av att EU beslutat att respektera ett passivt beslut av ett FN-organ, nämligen att godkänna en lista över terrororganisationer och individer som kokats ihop av en myndighet i USA på basis av föga eller inga bevis. De tre männen får ingen möjlighet att försvara sig eller ens få veta grunden för de sanktioner som tillfogats dem. Deras predikament beskrivs som "Kafkaesk".

Så småningom framkommer det att USA har funnit de tre svenska invandrarna skyldiga till förbindelser med Al Barakaat International, en somalisk "barfotabank" som beskylls för att finansiera Al Qaedas aktiviteter. Det fastställs dock snabbt av både SÄPO i Sverige och FBI i USA att varken Al Barakaat eller de tre svenskarna — som i olika egenskaper varit förbundna med banken — har varit inblandade i några terrorhandlingar. Den ansvariga USA-myndigheten, "Office of Foreign Assets Control" i USA:s finansdepartement, vägrar trots detta att ompröva sina obefogade anklagelser. (Observera att det är USA:s regering, inte FN, som kontrollerar processen.)

*Det är USA:s regering,
inte FN, som kontrollerar
processen.*

Göran Perssons regering förklarar att även om den inte gillar sanktionerna, så är Sverige som EU- och FN-medlem förpliktat att respektera dem. Kritiker påpekar dock att EU inte är medlem i FN samt att EU:s beslut i denna fråga såväl är irrelevant för Sverige som klart påverkat av USA. Det anförs också att de medborgerliga rättigheter som tillkommer medborgare och lagliga invånare i Sverige inte kan upphävas genom ett beslut från en FN-myndighet som kränker grundläggande mänskliga rättigheter — i synnerhet inte ett beslut som så uppenbart tillkommit genom manipulation och/eller påtryckningar från en medlemsstat.

USA:s orättvisa genomförs via EU (forts.)

"I varje steg har denna 'lagstiftningsprocess' åsidosatt grundläggande rättssäkerhetsgarantier."

Orättvisan i det hela sammanfattades av ordföranden för Sveriges Advokatsamfunds kommitté för mänskliga rättigheter, Christian Åhlund: "En lista som av USA:s regering upprättats för att i förebyggande syfte spärra tillgångarna för ett antal organisationer och individer tycks alltså utan vidare ha godtagits av FN:s sanktionskommitté och sedan av EU-kommissionen omedelbart gjorts till lag i samtliga medlemsländer. Denna 'lagstiftningsprocess' har i varje steg åsidosatt grundläggande och internationellt erkända rättsäkerhetsgarantier."⁶¹

* * *

Politiska flyktingar utlämnas till tortyr

17 december 2001. Göran Perssons SAP-regering ger efter för påtryckningar från USA och återkallar plötsligt flyktingstatusen för två egyptier som USA anklagar för terrorism. Ahmed Agiza och Mohammed al-Zari överlämnas till en kidnappnings-grupp från CIA som väntar vid Bromma flygplats; sedan flygs de till Egypten där de utsätts för tortyr och andra övergrepp. Sverige blir därmed det första land som samarbetar med USA:s program för "extraordinära överlämnanden" (se "Supermakten utfärdar ett dekret" på sid. 30). Det är en skandal med flera aspekter, däribland:

- Hemliga maskerade agenter för en främmande makt får lov att komma in i Sverige och gripa två politiska flyktingar. Dessa blir sedan brutalt antastade och transporterade till ett land som är känt för grova och systematiska kränkningar av mänskliga rättigheter (både i egna syften och som "tortyrunderleverantör" till USA).
- Sverige kränker därigenom sina folkrättsliga förpliktelser att beskydda alla människor mot tortyr eller risk för tortyr.
- Bortförandet av de politiska flyktingarna sker utan någon korrekt juridisk process. Det rättfärdigas med hänvisning till blint accepterade "bevis" från CIA som offren inte får bestrida eller ens känna till. Enligt Kjell Jönson, juridiskt ombud för en av flyktingarna, tyder detta och andra liknande fall på att "Det finns en klar autostrada från amerikanska bedömningar till regeringen."⁶²
- Beslutet fattas av en handfull ämbetsmän och genomförs på några timmar så att det blir omöjligt för offrens juridiska ombud att överklaga till Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna, som nästan säkert skulle ha underkänt regeringens beslut.
- Beslutet fattas under hot från USA att genomföra en handelsbojkott mot Sverige och möjligen hela EU om de två egyptierna inte utlämnas till sina tortyrbödler.

Hemliga maskerade agenter för en främmande makt släpps in i Sverige, övertar två politiska flyktingar, misshandlar dem brutalt och för dem till ett land som är känt för grova och systematiska kränkningar av mänskliga rättigheter.

Antingen är Persson och Bodström totalt okunniga och inkompetenta, vilket varken de själva eller någon annan påstår, eller också vet de mycket väl att en garanti från en regering som Egyptens är värdelös.

Föga av detta blir känt för allmänheten förrän två och ett halvt år senare, när TV4 sänder ett sällsynt undersökande reportage om utvisningen och dess omständigheter.⁶³ Statsminister Göran Persson och justitieminister Thomas Bodström försöker försvara regeringens kollaboration genom att hänvisa till en skriftlig garanti från Egyptens regering att de två männen inte skulle torteras eller på annat sätt misshandlas. Men antingen är de totalt okunniga och inkompetenta, vilket varken de själva eller någon annan påstår, eller också vet de mycket väl att en sådan garanti från ett land som Egypten är värdelös.

17 december 2001
 Flyktingar utlämnas
 till tortyr (forts.)

“Att förlita sig på principen om tillit och på försäkringar givna av odemokratiska stater som är kända för att inte respektera mänskliga rättigheter är helt enkelt fegt och hycklande.”

Eva Franchells bok ger en mycket annorlunda framställning än denna från Linds kvarlevande kollegor.

Som Human Rights Watch har förklarat: “För att täcka sin rygg skaffade Sveriges regering sig utfästelser från egyptiska myndigheter om att männen inte skulle utsättas för tortyr eller dödsstraff samt att de skulle få rättvisa rättegångar.... Båda männen blev torterade i Egypten. I april 2004 dömdes Agiza för terrorismanklagelser efter en uppenbart orättvis rättegång som övervakades av Human Rights Watch. Al-Zari släpptes i oktober 2003 utan åtal eller rättegång, och är fortfarande under polisövervakning i Egypten.

“Fallen al-Zari och Agiza belyser varför diplomatiska försäkringar mot tortyr är värdelösa när de kommer från regeringar med ett väldokumenterat syndaregister över sådan misshandel. Sverige har nyligen utpekats av två viktiga instanser som undersöker olagliga överlämnanden och frihetsberövanden som utförs av CIA. Dick Marty, en schweizisk senator som av Europarådets parlamentariska församling fått i uppdrag att undersöka europeiska staters inblandning i “extraordinära överlämnanden” och eventuella hemliga arrestlokaler, riktade i sin rapport strålkastaren mot fallen al-Zari och Agiza. Martys slutsats var ‘att förlita sig på principen om tillit och på diplomatiska försäkringar givna av odemokratiska stater som är kända för att inte respektera mänskliga rättigheter är helt enkelt fegt och hycklande’.”⁶⁴

Bland de övriga människorättsorganisationer som fördömer utvisningarna på ungefär samma sätt finns Amnesty International, FN:s kommitté mot tortyr och Helsingforskommittén för mänskliga rättigheter.

Efterhand som flera detaljer om skandalen framkommer, försöker Persson och Bodström skylla hela oredan på Anna Lindh, som vid den tidpunkten var utrikesminister och p.g.a. en vakans i regeringen tillfälligt ansvarig för asylärenden. Persson hävdar att han inte informerats om USA:s inblandning förrän flera månader senare. Anna Lindh har ingen möjlighet att lämna en alternativ redogörelse, eftersom hon mördats i september året innan; men så småningom upp-dagas det att hon långt ifrån var ensam- eller ens huvudansvarig.

Enligt en väldokumenterad redogörelse av Eva Franchell, Anna Lindhs sekreterare, var Bodström mera direkt inblandad än Anna Lindh i anordningen av utvisningen; och det var Persson som hade informerat henne om bojkotthotet och sagt till henne att “göra vad som måste göras”.⁶⁵

Persson försöker också rättfärdiga utvisningen genom att hävda att de två offren fått korrekt rättvisa i Egypten. Den ene blev dömd för ett brott, hävdar Persson (dock inte det påstådda brott som användes för att rättfärdiga hans utvisning), och det faktum att den andre släpptes visar att det egyptiska rättssystemet fungerar väl. Han framhåller också i att förneka att de två männen utsatts för tortyr, trots att detta har fastslagits av svenska ämbetsmän och flera människorättsorganisationer.

“Det är så man tappar andan”, reagerar Kjell Jönson. “Att Göran Persson som regeringschef i ett demokratiskt rättssamhälle hänvisar till en egyptisk militärdomstol för att styrka påståenden om Agiza, och att han hänvisar till rättssäkerhet i Egypten där processen innefattar tortyr och när det är uppenbart att de inte fått en rättvis rättegång skrämmer mig. Det gör att man måste ifrågasätta hans trovärdighet och pålitlighet i frågor om grundläggande mänskliga rättigheter.”⁶⁶

“Det är så man tappar andan.... Man måste ifrågasätta Perssons trovärdighet och pålitlighet.”

17 december 2001
 Flyktingar utlämnas
 till tortyr (forts.)

Det erbjuder en intressant jämförelsepunkt med Pehr Gyllenhammars anklagelse om feghet mot det tidigare neutrala Sverige.

Jönsson och andra må väl ifrågasätta, men Persson och Bodström ändrar aldrig sin ställning. Båda vidhåller att om de åter skulle stå inför samma sorts situation, så skulle de handla på precis samma sätt.

Givet allt detta, erbjuder Dick Martys anklagelse om feghet mot det icke-längre-neutrala Sverige en intressant jämförelsepunkt med Pehr Gyllenhammars anklagelse om feghet mot det tidigare neutrala Sverige (se "Ledande industriman fördömer neutralitet" på sid. 13).

Denna kontrast blir ännu starkare i ljuset av de iakttagelser som görs av Theo van Boven, FN:s specialrapportör för tortyr. "Återsända personer har faktiskt utsatts för tortyr [i Egypten], trots givna försäkringar.... Det visar sig att dessa garantier ofta snarare varit kryphål än garantier. Om ett land som Sverige, som jag har mycket respekt för — det har en lång historia och tradition samt ett gott rykte för mänskliga rättigheter. Om det nu börjar 'vackla' i detta slags frågor — att foga sig, att göra eftergifter — vad kan vi då förvänta oss av andra stater?"⁶⁷

NATO Review

The military/civilian divide: peacekeeping and beyond

current issue: autumn 2007

[previous issues](#) | [languages](#)

History

Sweden's partnership with NATO

Ryan Hendrickson looks at how Sweden has managed to get the best from both neutrality and NATO.

For many of the past 170 years, Sweden has had a policy of "neutrality" in its foreign affairs. Starting with King Karl XIV Johan in the early 19th century, Sweden avoided military engagement in international conflicts. It is no coincidence that the country has not been at war since 1814.

But since the mid 1990s, Sweden has increasingly cooperated with NATO. And it is now developing into a country that can play a significant role as a security provider and vital Partner to the Allies.

Not so neutral in international diplomacy

In the aftermath of World War II, the official policy from Sweden was one of neutrality. Yet with the creation of the United Nations, it was also clear that Sweden wanted to see democracy advance and the protection of human rights. To help achieve these goals, it put forward skilled diplomats to help shape the international political agenda.

Among Swedish diplomats who played such roles, perhaps most significant during the post World War II era was the "visionary" Dag Hammarskjöld, the United Nations Secretary General. Hammarskjöld was a founding strategist in calling for the presence of international peacekeepers to help stabilize international political crises, which today is a central component of NATO's post cold war mission.

Diplomatic Dag: The first Swedish Secretary General of the United Nations, Dag Hammarskjöld
 (© AP / Reporters)

USA/NATO utnyttjar i sin publicitet den äkta fredsstiftaren Dag Hammarskjölds goda namn och rykte för att antyda en kontinuitet mellan Sveriges neutrala förflutna och dess nuvarande roll som "säkerhetsleverantör" i det så kallade Partnerskap för fred.

2002-talet

Svenska trupper tilldelas ISAF

Januari. En kontingent på ca. 40 man tilldelas den "fredsbevarande" ISAF-styrkan i Afghanistan (se "Fredsbevarande på USA/NATO:s vis" på sid. 27). Antalet kommer att stadigt öka under åren som följer.

Alla sju riksdagspartierna godkänner beslutet, efter att ha fått försäkran om att ISAF-styrkan kommer att hållas strikt åtskild från USA:s invasions- och ockupationsstyrka. Men denna försäkran visar sig vara falsk, och svepskålet överges helt år 2007 när en USA-general formellt tar kommandot över ISAF.

Den proposition som auktoriserar den svenska truppinsatsen hänvisar till angreppskriget och ockupationen som "den USA-ledda koalitions insatser i Afghanistan".⁶⁸

* * *

Stor utvidgning av det militära samarbetet

7 februari. Den svenska regeringen undertecknar ett nytt avtal med USA/NATO om gemensamma övningar med Partnerskap för fred (PFP) samt bilateralt militärt samarbete. Bland samarbetsområdena är bland annat övervakning av luftrummet, försvarspolitik och -planering, budgetarbete, inköp, materiel, strategi, militär utbildning och militär infrastruktur.

Enligt ämbetsmän inom USA/NATO är det svenska försvaret bättre anpassat till militäralliansen än flera av medlemsstaterna är.⁶⁹

* * *

Polsk övning

Mars. Sverige bidrar med 1700 man till en PFP-övning i Polen.

2003-talet

Bildt leder lobby- grupp för Bushs krig

"En person av Carls format, med hans bakgrund, och dessutom från Sverige, var naturligtvis väldigt betydelsefull."

Januari-mars. Carl Bildt går med i ordförandeskapet för den europeiska avdelningen av Committee for the Liberation of Iraq ("Kommittén för befrielsen av Irak"), en lobbygrupp med täta band till Vita Huset. Dess uppgift är att skapa folkopinion för nästa krig mot Irak, vilket nu förbereds av Bushs regering. Bland de andra kollaborerande propagandisterna finns tre arméchefer från det krig mot Irak som Bush d.ä. förde 1991, de republikanska senatorerna John McCain och Newt Gingrich, ledare från vapenindustrin, en tidigare CIA-chef, fackföreningsledaren James Hoffa och flera av detta slag.

Kommitténs ordförande, en tidigare rådgivare till USA:s krigsminister Donald Rumsfeld, förklarade senare att "det var avgörande för att bygga upp en koalition mot Saddam Hussein..... En person av Carls format, med hans bakgrund, och dessutom från Sverige, var naturligtvis väldigt betydelsefull. Tack vare hans kontaktnät och hans rekommendation fick vi med oss flera av de andra i rådet.

"Deras viktigaste bidrag var att förse oss med många olika stämmor på flera språk i ett antal europeiska storstäder..... Vår uppgift var att vara ett offentligt språkrör och ett slags sambandscentral för medier

Bildt leder lobbygrupp för Bushs krig (forts.)

som reportrar kunde vända sig till när de skulle skildra utvecklingen i Irak. Carl var djupt involverad i det, och han var själv en stark röst i debatten.”

Ett av Bildts ledmotiv var att Sverige måste bli av med de sista kvardröjande spåren av sin neutralitet, sätta sig vid ”alla de internationella rådsborden” och ”ta vårt ansvar, också i situationer där inga vägar är enkla”.⁷⁰

* * *

Powells propaganda gör intryck på Persson

Swedish and international experts dismiss the so-called evidence as at best circumstantial, and in some cases pure invention. But Göran Persson claims to be convinced.

5 februari 2003. Vid en specialsession i FN:s säkerhetsråd framlägger USA:s utrikesminister Colin Powell vad han hävdar vara tillräckliga bevis för att motivera ett krig mot Irak. Dagen till ära har man överlämnat ”Guernica”, Picassos berömda avbildning av bombterror — som Powell måste passera på väg till mötet — för att undgå risken att någon oberäknelig kamera skulle registrera en visuell påminnelse om vad krig kan ställa till med och vad FN är *avsett* att göra.

”Bevisen” är svaga eller irrelevanta, och Powell kommer senare att erkänna att denna uppenbara krigspropaganda — inklusive en teatralisk uppvisning av påstådda anthraxbakterier — var det största misstaget i hans karriär (och det säger en hel del om en karriär som innefattar försök att dölja massakern i My Lai, den mest kända bland de många som USA-soldater begick under Vietnamkriget).

En nästan enhällig svensk och internationell expertis förkastar Powells påstådda bevis som i bästa fall indicier och i vissa fall rena påhitt. Men Göran Persson påstår sig vara övertygad. ”Han fäster avseende främst vid det mediala intrycket, vid övertygelsekraften i själva framförandet, medan faktas äkthet och den rationella argumentationen inte anses behöva någon prövning över huvud taget” noterar Dagens Forskning.⁷¹

Svenska och internationella experter avfärdar den s.k. bevisföringen som i bästa fall indicier och i vissa fall rena påhitt. Men Göran Persson påstår sig vara övertygad.

Svenska folket är avsevärt mindre imponerat av Powells dramatiska framträdande. En intervjuundersökning genomförd av två institutioner som sysslar med säkerhetsfrågor visar att 82 procent tvivlade på USA:s påståenden, ”särskilt sedan Powell presenterade sin så kallade bevisning inför FN:s säkerhetsråd”, samt att ”86 procent var säkra på att de hade blivit utsatta för propagandakrig i massmedierna”.⁷²

Men ingen del av denna skepticism tycks ha smittat av sig på statsminister Persson, som anstränger sig för att undvika ta en tydlig ställning om huruvida kriget är nödvändigt eller lagligt. ”Han ägnar sig mer åt att analysera och förutspå om det skall bli krig eller inte än att driva en svensk ståndpunkt” noterar en iakttagare. ”Han berättar vad han sett på amerikansk TV när han var i Kanada i stället för tydligt tala om vad Sverige anser att FN:s säkerhetsråd ska göra”.⁷³

* * *

Till försvar av massmord

23 mars. Utrikesminister Anna Lindh förkastar med eftertryck den utbredda uppfattningen att USA:s planer på ännu ett krig mot Irak bottnar i oljepolitik. Hon hävdar att konflikten mellan Irak och *Förenta Nationerna* (inte USA) har varat länge och att olja aldrig har anförts som förklaring.

Hon förkastar också anklagelsen att FN:s sanktionssystem mot Irak efter det landets förra krig med USA har orsakat omfattande lidande och död till oskyldiga irakier. Denna anklagelse har framförts av två

Madeleine Albright,
som tycker att 500,000
döda irakiska barn
"var värt priset".

*"Eftersom irakierna har
den dåliga smaken att lida
under Mellanösterns värsta
förtryckarregim, så får de
finna sig i att massmördas."*

tidigare chefer för systemet, Dennis Halliday och Hans von Sponeck, vilka båda avgick i protest mot vad de uttryckligen kallade dess folkmordsartade följder.

Anna Lindh ansluter sig därmed till hållningen hos USA:s regering, vars utrikesminister Madeleine Albright kom med följande skändliga svar på en fråga om de 500.000 irakiska barn som beräknas ha dött som följd av sanktionerna: "Vi tycker att det var värt priset."

"Iraks folk lider inte av sanktionerna" försäkrar Lindh, "det lider av en politisk elit som skor sig själv." Hon skyller den utbredda "missuppfattningen" av situationen på "USA-kritiker i Sverige och andra länder".⁷⁴

En av dessa kritiker är Jan Guillou, författare, journalist och tidigare ordförande för svenska PEN-klubben. "Vad vår egen utrikesminister nu säger till de döda barnen och deras mödrar" svarade han, "är att det är ett 'missuppfattning' att det var en systematisk och mordisk biologisk och kemisk krigsföring som dödade barnen. Det var Saddam Hussein. Och eftersom ni har den dåliga smaken att lida under Mellanösterns värsta förtryckarregim, så får ni finna er i att ni massmördas...."

"Den typ av propaganda som Anna Lindh gör sig till språkrör för, och som nu flödar över i alla västliga medier, har rimligtvis bara en avsikt. Det gäller att förstå nödvändigheten av det stora offer som ånyo väntar den irakiska befolkningen. Ty även om de ånyo skall dö i hundratusental så gäller kriget egentligen inte dem, utan bara Saddam Hussein. Ånyo skall västliga politiker säga att 'det var det värt'. Just i Iraks fall (till skillnad från t.ex. Sydafrika och Sovjetunionen) måste regimen störtas med hjälp av massmord på den förtryckta befolkningen."⁷⁵

Stor lyhördhet för USA:s önskemål

13 mars 2003. En vecka efter det att USA "begär" att två irakiska diplomater skall förklaras *persona non grata*, beordras de att lämna Sverige. Statsminister Persson förklarar att detta är en ren tillfällighet och påpekar att två andra irakiska diplomater ett år tidigare utvisats på samma grund, d.v.s. spionage mot politiska flyktingar från Irak. Men detta visar sig vara "med sanningen ej överensstämmande", för att använda ett diplomatiskt svenskt uttryck; dessa två hade bara tillfrågats om sina förehavanden. Den senare episoden "förefaller snarare handla om en stor, kanske generande stor, lyhördhet för USA:s önskemål" enligt en journalist med nära band till det socialdemokratiska partiet.⁷⁶

Öva ubåtskrig på jämställd fot

13 mars. Det rapporteras att svenska och USA-ubåtar i all tysthet har genomfört en gemensam övning utanför Sveriges västkust. USA är särskilt intresserat av Sveriges förmåga till ubåtskrig i kustområden. "Amerikanerna var mycket imponerade" säger en deltagande svensk officer. "Vi kunde genomföra övningen på jämställd fot."⁷⁷

“Undanglidande mummel, passivitet och följsamhet”

Varför har inte Sverige med sina starka fredstraditioner öppet och i tid verkat för fred och stöttat Tysklands och Frankrikes arbete för en fredlig lösning av Irakkonflikten?

... Tyvärr har statsministerns och utrikesministerns agerande och uttalanden inte präglats av klarspråk utan av obegripligt undanglidande mummel, passivitet och följsamhet gentemot USA: kriget är tyvärr oundvikligt. Till slut måste vi ändå sluta upp kring USA. Vi måste följa FN — underförstått om FN ger klarsignal får USA starta kriget, tycks Persson och Lindh mena. Sådant tal är ett trendbrott och skorrar illa i partiveteraners öron. Om det är något som varit en ledstjärna för socialdemokratiens långa gärning i Sverige, alltifrån Hjalmar Brantings dagar, så är det en tydlig kamp mot krig och för fred....

Riskerna för krigets eskalering, spridning och långvarighet och dess mänskliga lidande är lika stort oavsett om kriget drivs i USA:s egen regi eller på entreprenad av FN.... Om FN i fortsättningen världen över kommer att identifieras med krig i stället för fred, förlorar FN sin trovärdighet och mister sin kraft....

Liksom FN riskerar Sverige att förlora sin trovärdighet som garant för fred, framsteg och rättvisa, inte minst i tredje världen, om Sverige bryter sin hundraåriga tradition för neutralitet, alliansfrihet och fred.

— Agne Gustafsson, statsvetare⁷⁸

Priset för vapenexportförbud alltför högt

19 mars 2003. När USA startar sitt krig mot Irak kräver kritiker att regeringen följer svensk lagstiftning och stoppar exporten av krigsmateriel till USA. “Det handlar också om våra egna intressen.” svarar Göran Persson. “Det är lätt för oss att stoppa exporten till USA. Men det är omöjligt för oss att leva utan importen därifrån. Om vi förlorar vårt eget försvars styrka, då är priset för ett exportförbud för högt.”⁷⁹

I otakt med folkrätten

26 mars. Statsminister Perssons första reaktion på starten på USA:s krig mot Irak den 19 mars var att detta klart stred mot folkrätten. Men sju dagar senare backar han från det omdömet och nöjer sig med formuleringen “Supermakten har inte gått i takt med världsoptionen”. Undermeningen är att om USA hade haft mera tålamod, så skulle världsoptionen ha kommit i kapp den ofrånkomliga marschen mot krig.

Persson påstår att “USA gått FN-vägen”, vilket tycks syfta på supermaktens misslyckade försök att få samtycke till sitt angreppskrig

Persson säger också att “Vi ska inte glömma att USA gått FN-vägen”, vilket tycks syfta på supermaktens misslyckade försök att få säkerhetsrådets samtycke till sitt angreppskrig (se “Powells propaganda gör intryck på Persson” på sid. 36).

Persson rosar nu de länder som, liksom hans Sverige, inte “låst fast sig” i någon hållning beträffande krigets laglighet. Han förklarar att det viktiga nu är att se framåt och samlas för att tillsammans återuppbygga Irak efteråt.⁸⁰

Fördjupat militärt samarbete

28 april. Sverige accepterar ytterst diskret en inbjudan från Bushs regering att gå med i Defense Trade Security Initiative (“Initiativet för vapenhandelssäkerhet”) tillsammans med Japan, Australien

Fördjupat militärt samarbete (forts.)

och medlemsstaterna i USA/NATO. Det angivna syftet är att göra exportlicenssystemet effektivare, främja teknisk förenlighet och vidareutveckla avancerad vapentechnologi.

“Det är häpnadsväckande att Sveriges regering mitt under USA:s folkrättsvidriga krig mot Irak väljer att fördjupa det militära samarbetet med USA” säger Svenska Freds- och skiljedomsföreningens ordförande Frida Blom.⁸¹

* * *

Nämn inte kriget

25 september 2003. Sveriges bidrag till den årliga debatten i FN:s generalförsamling nämner över huvud taget inte USA:s krig mot Irak. Detta föranleder följande reaktion från Sverker Åström, en pensionerad ämbetsman som allmänt anses som svensk utrikespolitiks nestor:

“Talet var en total besvikelse. Ingenting sades om Sveriges ståndpunkt till den viktigaste händelsen under det gångna året, det amerikanska angreppet på Irak, och våra reflektioner kring de principiella frågor av folkrättslig och politisk art som aktualiserats i samband med angreppet.... Det är kanske typiskt att det svenska talet, såvitt kunnat konstateras, inte kommenterats eller ens omnämnts i de svenska medierna.”⁸²

* * *

Kriget mot Irak bra för affärerna

8 oktober. Statistiska centralbyrån rapporterar att exporten av svensk krigsmateriel nästan tredubblats, beroende främst på USA:s krig mot Irak. “Det betydelsefulla är att den amerikanska armén är vår kund och att de använt några av våra vapensystem i Irak” noterar stolt informationschefen för Saab Bofors Dynamics, Anders Florenius. “Det är en kvalitetsgaranti i sig att världens största och mest välutrustade armé köper vår utrustning.”⁸³

2004-talet

Sverige hjälper planera EU-krig

1 januari. En överstelöjtnant blir Sveriges representant i den militärstab inom EU som svarar för planering av och förberedelser för krig (se diagram på sid. 40).⁸⁴

* * *

Perssons tredje resa till Vita Huset

27 april. Göran Persson beviljas en audiens med president Bush d.y. och blir därmed den första svenska statsminister någonsin som besökt Vita Huset tre gånger. Det finns ingen offentliggjord dagordning, men det rapporteras att man diskuterar Sveriges mycket uppskattade bidrag till USA/NATO:s “fredsbevarande” styrkor i Afghanistan samt att Bush uttrycker sin önskan att andra länder än USA skulle framföra positiva tankar om Iraks återuppbyggnad.

Bush är “intelligent, väl påläst, beslutsam och vet precis vad han gör.”

Persson har bara beröm för sin värd. “Han är intelligent, väl påläst och noggrann” hävdar statsministern. “Det är sällan man möter en politiker på hans nivå som är så väl insatt i detaljer. Han kan den svenska arbetslöshetsstatistiken. Dessutom är han rasande trevlig att ha att göra med, lätt att tala med. Man känner sig respekterad och sedd och man får chansen att föra fram sin sak.

Organisationsstruktur av EU:s militärstab där Sverige nu är med.
 Flaggorna betecknar nationaliteterna av de officerare som leder de olika avdelningarna.

Perssons tredje resa till Vita Huset (forts.)

"Han är väldigt underskattad i Europa. Han beskrivs ofta som en person som inte vet vad han vill, det är inte sant. Han är målmedveten och vet exakt vad han gör.... USA kan vara arrogant på världsscenen och fattar felaktiga beslut. Det var ett misstag av USA att gå in i Irak utan FN. Nu är FN på väg tillbaka in igen."⁸⁵

Kränkningar av rättigheter är 'blotta rykten'

7 maj 2004. Anna Lindhs efterträdare som utrikesminister, Laila Freivalds, avfärdar som blotta rykten rapporter om att USA-trupper i Irak begått omfattande kränkningar av mänskliga rättigheter. "Det har förekommit rykten, mera allmänt, över förhållanden i fångläger och det har vi tagit upp [med företrädare för USA] och bett att få information om. Men man har hittills alltid förnekat att det förekommit övergrepp."

Sveriges utrikesminister
litar på försäkran från
USA-ambetsmän.

Detta är ett svar mot bättre vetande, som Amnesty International antyder. "Svenska UD får i princip allt som Amnesty publicerar, det kan handla om flera meddelanden om dagen" noterar Elisabeth Löfgren hos svensk Amnesty. "I detta fall fanns välunderbyggda rapporter från många källor och det kanske hade funnits anledning för Sverige att ta upp detta mera konkret."⁸⁶

Ett mycket starkare uttalande avges en månad senare av Freivalds motsvarighet i Norge, en USA/NATO-medlemsstat. USA:s misshandling av fångar i Irak har förvärrat situationen där och har ökat misstron mot både USA och västliga demokratiska värden, hävdar utrikesminister Jan Petersen i det norska Stortinget.

Kränkningar av rättigheter är 'blotta rykten' (forts.)

“Övergreppen i Abu Ghraib-fängelset är inget mindre än upprörande” säger Petersen, som också påpekar att det är USA:s folkrättsliga skyldighet att beskydda fångars mänskliga rättigheter.⁸⁷

* * *

Fler trupper till ISAF

26 maj. Riksdagen beslutar att öka den svenska truppstyrkan anknuten till ISAF-styrkan i Afghanistan till upp till 150.

* * *

Sverige deltar i EU:s försvarsorgan

24 juni. Regeringen beslutar att Sverige skall delta i EU:s nya försvarsorgan, vars uppgift är att samordna försvarsindustrierna i medlemsländerna och öka samarbetet kring forskning, inköp och teknologisk utveckling.⁸⁸

* * *

Övning för krig i ett kallt och hårt klimat

Ett av fotona i ett regeringsdokument som illustrerar Nordsveriges värde för militära prov och övningar.

16 december. Med minimala förberedelser och diskussion godtar riksdagen ett program enligt vilket USA/NATO och enskilda länder får hyra ett stort område i det glesbefolkade Nordsverige för militära prov och övningar. Sådana aktiviteter kan genomföras i luften och/eller till lands, med eller utan deltagande av svensk personal.

“Varför behöver holländska armén komma till Norrbotten för att öva i ett ‘kallt och hårt klimat’? Det ser ju inte så ut i Holland.”

Lagstiftningen påpekar uttryckligen att möjligheten att skaffa erfarenheter av en “subarktisk omgivning” är särskilt intressanta. Bortsett från Skandinavien ligger de enda landområden som kunde bli föremål för ett verkligt subarktiskt krig i Finland, Kanada, Alaska och... Ryssland.

Lagstiftningen är resultatet av en hastig enmansutredning som är beställd och godkänd av Göran Perssons socialdemokratiska regering. En del partikamrater i det berörda området är mindre förtjusta. “De utländska makterna står på kö för att komma hit och öva militärt på egen hand” säger Jalle Henriksson, ordförande i Älvsbyns arbetarekommun.

“Varför behöver holländska armén komma till Norrbotten för att öva ‘i kyla och hårt klimat’? Det ser ju inte ut så i Holland.... Med små steg är vi på väg bort från den säkerhetspolitiska princip som vi haft tidigare. Närmandet till Nato är ganska tydligt.”⁸⁹

2005-talet

Alliansfri i allians med USA/NATO

9 februari. Begreppet alliansfrihet ändras ytterligare till att omfatta deltagande i USA/NATO-operationer. Med utrikesminister Laila Freivalds ord: "Sverige är militärt alliansfritt. Samtidigt är Nato en viktig partner till Sverige när det gäller insatser i krisområden".⁹⁰

Det behöver tydligen inte nämnas att Sverige i detta sammanhang är en mycket underordnad "partner", eller att det är USA/NATO som bestämmer vilka områden som skall utsättas för dess våldsamma form av "krishantering".

USA/NATO-övning i Norge

Mars. För första gången deltar svenska trupper i en stor övning i Nordnorge, tillsammans med kontingenter från Finland och tolv medlemsstater i USA/NATO.⁹¹

'Sverige är ledaren'

24-25 maj. Vid ett av de största toppnivåmöten som någonsin hållits på svensk mark samlas delegater från 46 USA/NATO-medlemsstater och "Euroatlantiska partners" i vintersportorten Åre.

*USA är mycket nöjt med
Sverige: "Vi jobbar så bra
tillsammans"*

Vänsterpartiets ledare uttrycker bekymmer att mötet är ett tecken på tätare band med USA/NATO. Men ordföranden för den lokala partiorganisationen säger: "Visst ligger det någonting i vad Lars Ohly säger; men det är mycket bra PR för Åre."⁹²

Alliansens holländske generalsekreterare Jaap de Hoop Scheffer förklarar att organisationen är unik på grund av sin militära karaktär och USA:s "deltagande". Men han noterar att USA knappast kommer att underordna sig Europa.

USA är mycket nöjt med Sverige. "Vi jobbar så bra tillsammans" säger Nicholas Burns, chef för USA:s delegation. "Jag kan räkna på ena handens fingrar de länder som varit mer involverade i Partnerskap för fred än Sverige. Det finns helt enkelt inget. Sverige är ledaren" säger han.⁹³

*Detta NATO-möte
"är inte ett NATO-möte."*

Utrikesminister Laila Freivalds är dock ovillig att tala om sådana ting, i varje fall inte inför en svensk publik. Hon försöker i stället ta tillflykt under det PR-paraply som utgörs av militäralliansens Euroatlantiska Partnerskapsråd (EAPR) i vars namn mötet har arrangerats: "Det här är inget Natomöte även om ni journalister envisas med att skriva det" förmanade hon den svenska pressen. "Det är ett möte med EA... EPR... ett ERA...."

"Säg Natomöte i stället, det är enklare" föreslår en journalist.⁹⁴

Från Östersjön till Stilla havet

Juni. En svensk ubåt skickas till San Diego för en flottövning med USA-motsvarigheter. "Att komma från Östersjön till Stilla havet var något man bara kunde drömma om" säger ubåtskaptenen hänfört. Enligt USA:s flotta kommer Gotland att spela en central roll för förbättringen av USA:s ubåtsförsvar.⁹⁵

Från Östersjön till Stilla havet (forts.)

San Diegos hamn, med den svenska ubåten Gotland i förgrunden och hangarfartyget Ronald Reagan synligt i bakgrunden.

Avtal om terrorforskning

22 augusti 2005. Totalförsvarets forskningsinstitut (FOI) får i uppdrag av regeringen att ingå ett avtal med USA:s inrikes säkerhetsdepartement ("Department of Homeland Security") om gemensam forskning och förebyggande av terrorattacker.⁹⁶

Inbjudan dras in av hänsyn till USA

Eva Golingers för syndelse är att hon har dokumenterat USA:s angrepp på demokratin i Latinamerika.

29 augusti. Författaren och advokaten Eva Golinger, som hade inbjudits att tala vid ett internationellt möte i Stockholm om demokrati ("World Meeting of Democracy Promoting Foundations"), blir vid ankomsten informerad om att hon har tagits bort från dagordningen. Anledningen är att generalsekreteraren för USA:s nationella stiftelse för demokrati ("National Endowment for Democracy" NED), som har inbjudits att delta i samma session, vägrar att uppträda på samma scen som Golinger. De svenska organisatörerna, vilka inkluderar representanter för riksdagspartier, ger efter för hans ultimatum.

Golingers för syndelse är att hon har använt officiella USA-dokument och andra övertygande källor för att i boken *The Chávez Code* (Chávezkoden) och annorstädes dokumentera hur NED och andra organ användes för att finansiera och på andra sätt stödja den misslyckade statskuppen mot Venezuelas president Hugo Chávez år 2002. Trots att han flera gånger omvalts med stora majoriteter i internationellt godkända val, betecknas Chávez rutinemässigt som diktator av USA:s propaganda-apparat, inklusive dess svenska komponenter.

Golinger har också dokumenterat hur samma metoder använts mot andra demokratiskt valda regeringar i Latinamerika, däribland Chiles och Nicaraguas. Det var antagligen på grund av denna expertis som hon hade inbjudits att delta i sessionen "Att stödja regimförändring — demokratistöd eller intervention?"

Hon tillåts att sitta bland publiken och höra den frikostigt finansierade NED-representanten förklara varför det ibland är nödvändigt att undergräva demokratin för att kunna rädda den.⁹⁷

Medskyldigt för tortyrprogram

10 november. I en rapport till FN:s generalförsamling utpekas USA, Sverige, Storbritannien, Kanada, Frankrike och Kyrgyzstan för att ha kränkt mänskliga rättigheter genom att deportera terrormisstänkta till Egypten och andra länder som är kända för att använda tortyr.

Medskyldigt för tortyrprogram (forts.)

Den har titeln "Torture and other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment" och är producerad av specialrapportören för tortyr Manfred Nowak.⁹⁸

* * *

Första stupade i Afghanistan

25 november 2005. Två svenska soldater dödas av en bomb i Afghanistan, de första stupade bland de svenska trupperna i USA/NATO:s "fredsbevarande" styrkor.

* * *

Fler trupper till Afghanistan

7 december. Den svenska kontingenten i USA/NATO-styrkan utökas till högst 375 man.

* * *

Föga skillnad med formellt medlemskap

16 december. En tjänsteman i försvarsdepartementet uttalar att Sverige redan är så djupt involverat i USA/NATO att ingen kunde se någon skillnad om det blev formell medlem. Han påpekar att svensk trupp allt oftare deltar i militäralliansens övningar, att det permanent finns svenska officerare vid högkvarteret i Bryssel, att Sverige köper allt merakrigsmateriel från USA/NATO-länder o.s.v.⁹⁹

2006-talet

Nytt vapen, ny bortförklaring

Februari. En effektivare artillerigranat som utvecklats av svenska och USA-vapentillverkare börjar användas i kriget mot Irak. Döpt till Excalibur, den är mycket träffsäker och har en räckvidd på 70 kilometer, dubbelt så långt som tidigare granater (foto på sid. 26).

Regeringen har motiverat tidigare export till USA, mitt under dess angreppskrig, med hänvisning till avtalsförpliktelser att leverera befintliga vapen. Eftersom detta argument inte kan användas för nya vapen, anförs det i stället att ett slut på samarbetet med USA skulle försvaga Sveriges nationella säkerhet.

"Riksdagens bestämmelser har redan tänjts till oigenkännlighet."

Detta resonemang gillas inte av socialdemokraternas två stödpartier, Vänsterpartiet och Miljöpartiet. "Detta är åt helvete" säger vänsterpartiets ledare Lars Ohly till TT. "När vi har protesterat tidigare mot att Sverige har bidragit till den amerikanska krigsföringen har det gällt gamla kontrakt. Detta är en ny vapentyp och ett nytt kontrakt. Det bryter mot riksdagens bestämmelser som redan tänjts till oigenkännlighet genom alla undantag."¹⁰⁰

* * *

Krigsspel i Alaska

9 mars. Sex svenska jaktplan och 100 man deltar i ett luftkrigsspel i Alaska.

* * *

USA nöjt med svenska flottister

18 april. USA:s flotta tillkännager att den är så nöjd med den svenska ubåten Gotland att den önskar förlänga avtalet om gemensamma övningar med ett år (se "Från Östersjön till Stilla havet" på sid. 42). Gotland, som drivs av en mycket tyst Stirling-motor, har spelat rollen som byte i en kurragömmalek med kanadiska och australiska och USA-ubåtar. Alla kostnader för svenskt deltagande, inklusive resor och logi, betalas av USA.¹⁰¹

Den grad i vilken Sveriges "nationella försvar" nu tjänar EU/USA/NATO återspeglas i den officiella publikationen Försvarsmakten i fickformat. Budskapet på sidan 4, som visas till höger, har blivit ledmotiv i alla slags PR-material med anknytning till svenska militärmakten.

VÄRLDEN ÄR FÖRÄNDRAD

I DEN NYA VÄRLDEN ÄR ENSAM SVAG

Den säkerhetspolitiska situationen i Europa har sedan kalla krigets slut för snart två decennier sedan förändrats i grunden. Konfrontation har ersatts av samarbete. Nästan alla Europas stater är nu medlemmar i såväl EU som Nato. Sveriges säkerhet byggs solidariskt tillsammans med andra länder med gemensamma demokratiska värderingar.

Utmaningar och hot mot vår säkerhet är föränderliga, gränslösa och komplexa. Vår säkerhet stärks genom gemensam krishantering och genom aktiva och trovärdiga bidrag till nordisk, europeisk och global säkerhet. Försvarsmakten ska

**Vädjan att sluta
samarbeta om tortyr**

9 mars 2006. Manfred Nowak, FN:s specialrapportör för tortyr, vädjar till den svenska regeringen att upphöra med sitt samarbete med tortyrbödlarna i Vita huset (se "Medskyldigt för tortyrprogram" på sid. 43).¹⁰²

* * *

**Svenska trupper
får större ansvar**

15 mars. Svenska trupper övertar ansvaret för återuppbyggnadsinsatser i de fyra nordliga provinserna i Afghanistan.¹⁰³

Önskas: tätare band till USA/NATO

5 april 2006. Utrikesminister Jan Eliasson, tidigare en nära medarbetare till Olof Palme, berättar för riksdagen att den socialdemokratiska regeringen söker fördjupat samarbete med USA/NATO och hänvisar till svenskt truppdeltagande i ISAF-styrkan i Afghanistan som ett positivt exempel.¹⁰⁴

Regeringen tiger av skräck för missnöje i USA

EN GÅNG OM ÅRET har regeringen till uppgift att inför riksdagen redogöra för sin syn på världsläget och inriktningen av den svenska utrikespolitiken. Det sker vid en särskild debatt som i år ägde rum den 15 februari.... Den retoriska tyngdpunkten [i år låg] på vårt försvar av folkrätt och mänskliga rättigheter. Det sägs att hela vår utrikespolitik "genomsyras" av sådana hänsyn. Och "folkrätten, humanitärrätten och de mänskliga rättigheterna vägleder regeringens ställningstagande i aktuella konflikter".

Man tror inte sina ögon och öron. Verkligheten är ju en helt annan.

Det utan tvekan allvarligaste brottet mot folkrätten och FN-stadgan under efterkrigstiden, alltså det amerikanska angreppet på Irak i mars 2003 och den fortsatta ockupationen, nämns över huvud taget inte. Detta trots att svenska regeringen på sin tid klart fördömde angreppet som olagligt. Ingen kommentar görs heller till att kriget fortsätter under grymma former och alltmer får karaktären av en folklig frihetskamp som i första hand kräver ett slut på ockupationen. Ingen analys ges av den för utvecklingen framöver så viktiga konsekvensen av Irakkriget att klyftan mellan väst och den muslimska världen alltmer fördjupas.

Samma tystnad iakttas när det gäller vår påstådda kamp för mänskliga rättigheter. Det fortfarande pågående kriget i Irak innebär i sig allvarliga rättskränkningar, dels själva krigshandlingarna som orsakar outhärliga lidanden för det redan hårt prövade irakiska folket, dels tillståndet i de amerikanska fängelserna i landet med systematisk, av Vita huset auktoriserad tortyr....

Tystnaden från regeringens sida i dessa frågor är skamlig och inte värdig de stolta traditioner som Sverige har att vårda på folkrättens område....

Man gissar nog inte fel om man säger att deklarationen på de punkter som nu nämnts präglas av en nästan panisk förskräckelse att säga något som kan väcka misshag i Washington.

Det är ju där som folkrättsbrotten, tortyren etcetera har beslutats för att bli till väsentliga inslag i aktuell amerikansk politik.... Där utvecklas teorin om ensidig rätt för USA att företa förebyggande militära åtgärder närhelst och varhelst på jorden man finner minsta tecken till hot mot amerikanska intressen.

Det är naturligt att man i dessa dagar då minnet av Olof Palme lever starkt ställer sig frågan hur denne hade reagerat inför Irakkriget. Med största säkerhet är svaret att han hade rutit till ordentligt, med vrede och indignation....¹⁰⁶

— Sverker Åström, 5 mars 2006

Angrepp mörklagda

27 maj 2006. Det rapporteras att åtminstone tre angrepp mot svenska styrkor i Afghanistan har mörklagts, antagligen för att undvika risken att väcka folkopinionen mot den "fredsbevarande" missionen i detta land.¹⁰⁵

* * *

**Nästan lika
välanpassat som
Storbritannien**

29 maj. En USA/NATO-ämbetsman i Bryssel konstaterar att Sveriges "interoperabilitet" med militäralliansen är nästan lika välutvecklad som Storbritanniens, inklusive allt från bränsle till kommunikationsutrustning och reservdelar till stridsvagnar. Han noterar också att Sverige årligen deltar i 30 övningar med alliansen eller enstaka medlemsstater, och har tillsatt en stabsofficer i Bryssel för att koordinera Sveriges planer med alliansens sexåriga planeringscykel. Bland de fem västeuropeiska partnerstaterna är det bara Sverige som har en särskild ambassadör till USA/NATO. Utrikesminister Jan Eliasson anges välkomna denna utveckling.¹⁰⁷

* * *

Ännu en stor övning

Juni. Tusentals av armé-, flott- och flygvapenpersonal från USA/NATO deltar i en stor övning i Sydsverige och den angränsande Östersjön.¹⁰⁸

* * *

**Utländsk kontroll
över försvarsindustrin**

9 augusti. "The Swedish weapons industry became foreign-owned" is the headline of an article which describes the purchase of controlling interests in that industry by U.S., British and German companies, a process that began in 1997.¹⁰⁹

* * *

**Norge som
principfast kontrast**

Oktober. I sin självbiografi avslöjar Kjell Magne Bondevik, tidigare statsminister i en borgerlig regering i Norge, att han 2003 hotade att avgå om hans koalitionsregering inte stödde hans motstånd mot USA:s angreppskrig mot Irak. Denna principfasta ståndpunkt hos den i övrigt konservativa ledaren för Kristelig folkeparti utgör en belysande kontrast till den mycket annorlunda hållningen hos hans statsministerkollega i Sverige, socialdemokraten Göran Persson.¹¹⁰

* * *

**Kungaparet lunchar
hos presidenten**

13 oktober. Kungen och drottningen av Sverige bjuds in till lunch i Vita huset med president Bush d.y. Det är "ett tillfälle att ytterligare stärka vänskapen mellan Sverige och Förenta Staterna" säger Bush.¹¹¹

* * *

**Bildt förkunnar
tätare band till USA**

24 oktober. Vid det senaste av hans många besök i Washington, denna gång som utrikesminister i partikamraten Fredrik Reinfeldts borgerliga regering, förklarar Carl Bildt att Sverige har gått in i ett mer intensivt förhållande till USA. Mellan möten med utrikesminister Condoleezza Rice och vicepresident Dick Cheney anmärker Bildt att "Det finns uppenbarligen ett intresse här i Washington att vi ska spela en aktivare roll på den europeiska scenen och i den transatlantiska dialogen. Det ska vi försöka göra också."¹¹²

* * *

Öppen dörr för svenska statschefer

Statsminister Reinfeldt med president Bush d.y.

Foto: Regeringskansliet/Thomas Quiggle

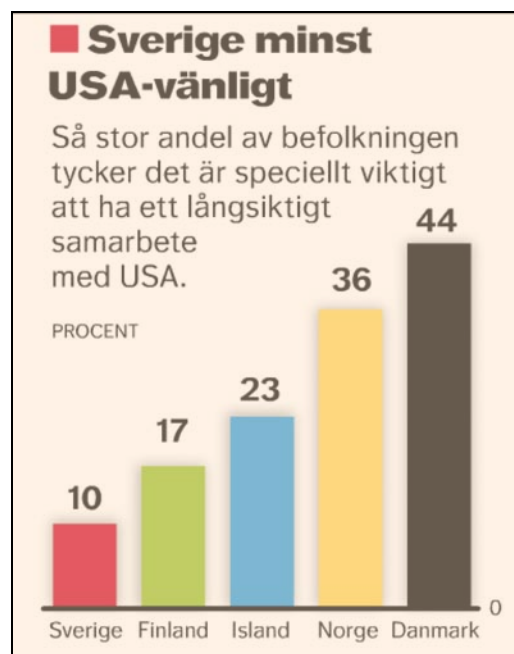
USA/NATO-medlemsstat Norge har varit mycket mindre foglig än icke-medlemmen Sverige.

26 oktober 2006. Vita Husets gästfrihet gentemot svenska statsministrar fortsätter när Fredrik Reinfeldt inbjuds till en audiens efter endast 19 dagar som ledare för den nya borgerliga regeringen. Däremot väntar hans socialdemokratiska statsministerkollega i Norge, Jens Stoltenberg, fortfarande på en inbjudan hela 952 dagar efter att ha trätt i tjänst, synbarligen därför att USA/NATO-medlemsstat Norge har varit mycket mindre foglig än icke-medlemmen Sverige. Bland annat har Norge tagit kraftig ställning mot Irakkriget (se "Norge som principfast kontrast" på sid. 47) och har aktivt engagerat sig med Hamas, den palestinska politiska rörelse som betecknas som en oberörbar terroristgrupp av USA och därmed också av EU.¹¹³

Svenska folket inte ivrigt för tätare band med supermakten

Den svenska siffran är densamma som för Kina och ligger närmare Rysslands sju procent än för något annat nordiskt land

25 oktober. En opinionsundersökning beställd av Nordiska Rådet visar att svenskarna är det nordiska folk som är minst entusiastiskt för långtidssamarbete med Förenta Staterna. Bara tio procent tycker att det är "särskilt viktigt", att jämföra med 36 procent av norrmännen och 44 procent av danskarna. Den svenska siffran är densamma som för Kina och ligger närmare Rysslands sju procent än för något annat nordiskt land.¹¹⁴

Svenska folket ser USA som det största hotet

29 oktober. En undersökning beställd av en svensk mediagrupp visar att svenskarna ser USA — bland sex alternativ — som det största hotet mot världsfreden. De sex länder som de bads rangordna var Israel, Ryssland, Förenta Staterna, Nordkorea och Iran. USA sågs som det största hotet av 29 procent, Nordkorea av 28 procent och Iran av 18 procent. Yngre svenskar såg i högre grad än äldre USA som det största hotet.¹¹⁵

Bush planerar tätare band till Sverige

22 november 2006. President Bush meddelar att USA/NATO planerar att stärka sina band till fem "partners": Sverige, Finland, Japan, Australien och Sydkorea (de tre sista brukar inte placeras i eller nära den nordatlantiska regionen). Detta är en av de huvudpunkter han tänker ta upp vid det förestående mötet med alliansmedlemmarna i Lettland den 28-29 november.¹¹⁶

2007-talet

Slut med falska skenet om 'separata styrkor'

2 februari. USA-generalen Dan K. McNeil övertar befälet över ISAF:s "fredsbevarande" styrkor i Afghanistan och därmed bryter mot en grundläggande förutsättning i den lagstiftning (Prop. 2005/06:34) som bemyndigar Sveriges deltagande: "Den internationella säkerhetsstyrkan Security Assistance Force ISAF och koalitionen OEF (Operation Enduring Freedom med USA i spetsen) även fortsättningsvis skall vara två distinkt skilda insatser som verkar under separata mandat och befälskedjor".

McNeil, som är inblandad i allvarliga kränkningar av mänskliga rättigheter,¹¹⁷ utfärdar dödligare handlingsregler som uppmanar till "preemptiva insatser mot uppfattade hot".

Det är denne man vars order de svenska trupperna nu skall lyda. Reaktionen på denna utveckling från deras regering är... ingen reaktion.

SAP och M i grunden överens

"Vad som totalt saknas är en sammanhållen vision av en global freds- och rättsordning.... Skälet är nog att en sådan framställning med nödvändighet skulle bli till en svidande polemik mot den amerikanska synen på världen."

14 februari. Den borgerliga regeringens årliga utrikespolitiska deklaration presenteras av utrikesminister Carl Bildt. "Deklarationen innehåller som väntat en bekännelse till en rad ädla syften som vi vill verka för, såsom frihet, fred, försoning, demokrati, mänskliga rättigheter [m.m.]" noterar den pensionerade diplomaten och tjänstemannen Sverker Åström.

"Vad som däremot totalt saknas är en sammanhållen vision av den globala freds- och rättsordning som Sverige vill vara med om att bygga på grundval av våra traditioner, värderingar och principer. Skälet är nog att en sådan framställning, även om inte USA nämns vid namn, med nödvändighet skulle bli till en svidande polemik mot den amerikanska synen på världen sådan den definierats i officiella dokument och nu praktiseras i Irak.... Denna den allvarligaste konflikten i världen sedan andra världskriget behandlas i enda mening: 'Utvecklingen i Irak inger stor oro'."¹¹⁸

Det kommer dock inte mycket invändningar från Urban Ahlin, utrikespolitisk talesman för socialdemokraterna, nu i opposition. Debatten som följer Bildts presentation är ett "SM i ryggdunkning mellan herrarna Bildt och Ahlin" anmärker Vänsterpartiets Hans Linde.

Bildts partikamrat, biståndsminister Gunilla Carlsson, instämmer varmt i denna uppfattning. Hon säger att socialdemokraterna och moderaterna är i grunden eniga om utrikespolitiken och är särskilt glad över Ahlins positiva inställning till NATO.¹²⁰

Ett land i krig — för vad?

Sverige befinner sig i krig. Men det märkliga är att få svenskar tycks ha observerat det, inte oväsentliga, förhållandet.... [Så småningom] kommer allmänheten förhoppningsvis att upptäcka att vi är i krig, även om teoretiker i den nya borgerliga regeringen, påhejad av liberala ledarskribenter, börjat tala om Försvarsmakten som uhjälpsorganisation. På Dagens Nyheters ledarsida beskrivs uppgiften för våra soldater som att verka "för marknadsekonomi och social utveckling"....

Först skulle Afghanistan befrias från talibanerna för att Usama bin Ladin och hans anhang skulle infångas. När det visade sig omöjligt blev krigsorsaken i stället att de afghanska kvinnorna skulle befrias. När det också visade sig omöjligt har krigsorsaken nu blivit införande av "marknadsekonomi och social utveckling"....

Blott hälften av de pengar som USA och allierade lagt ned på kriget, eller de senaste krigen, hade räckt för att bygga ett fungerande välfärdssamhälle i Afghanistan. Det hade inte bara blivit mycket billigare....

Exakt hur många svenska människoliv är vi beredda att offra i Afghanistan? Och för vad? ...Det förfärliga är att det skall behövas ett antal i onödan offrade människoliv för den enkla insikten att vi inte hade där att göra och ingen sak värd att dö för.¹¹⁹

— Jan Guillou, februari 2007

'Fredsbevarande' med avsikt att döda

8 mars 2007. Det rapporteras att svenska trupper i Afghanistan tillsammans har gått ihop med finska och USA-trupper i militära attacker mot "militanta" som utsetts till måltavlor. Det är inte svenskarna som väljer måltavlorna. Kritiker hävdar att sådana dödliga attacker strider mot ISAF:s påstådda fredsbevarande funktion.¹²¹

* * *

Selektiv omtanke om mänskliga rättigheter

13 mars. Svenska regeringens allmänna ståndpunkt presenteras inför FN:s råd för mänskliga rättigheter av utrikesminister Carl Bildt, som bland annat:

- Hävdar att regimer som kränker mänskliga rättigheter ofta är desamma som hotar internationell fred och stabilitet, men inte nämner USA:s angreppskrig mot och ockupation av Irak och Afghanistan.
- Fördömer dödsstraff i Kina och Iran, men inte säger något om USA, där t.o.m. minderåriga och mentalt handikappade avrättas.
- Särskilt kritiserar Kuba, men säger ingenting om USA:s olagliga handelsbojkott mot detta land eller om USA:s tortyrcenter och koncentrationsläger i Guantanamo.¹²²

Bildts redogörelse för kränkningar av mänskliga rättigheter på ön Kuba utelämnar USA:s tortyrcenter och koncentrationsläger vid Guantanamo Bay.

Den tidigare diskrimineringsombudsmannen Peter Nobel anmärker att Bildts historiska översikt av människorättskränkningar i Latinamerika utelämnar "hur diktatorer som Banzer, Pinochet, Stroessner, Somoza, Trujillo och Videla kom till makten och behöll den med USA:s stöd.

"Det var inte bara Latinamerika", noterar Nobel. "Detsamma gällde Greklands Papadopoulos, Liberias Sam Doe, Kongos Mobutu, Sydvietnams Ngo Dinh Diem, Sydkoreas Park Chung Hee, Suharto i Indonesien med flera. USA talade om demokrati, men svek den....

Selektivt om mänskliga rättigheter (forts.)

“Guantánamo Bay på Kuba, Abu Ghraib i Irak och Bagram i Afghanistan är färskta fläckar på den västerländska skammens karta.... Ansvar ligger hos USA:s ledning enligt principerna från Nürnbergrättegången.”¹²³

Utrikesminister och krigslobbyist

Några offer för Bushs o. Bildts krig

19 mars 2007. Precis fyra år efter början av USA:s angreppskrig mot Irak erinrar sig ekonomen och författaren Carl Hamilton att den förre statsministern Carl Bildt hade förutspått att kriget skulle vara i fyra till sex år, och hade rättfärdigat det med följande uttalande: “Att flytta på Saddam Husseins regim är det enda sättet som fred kan åstadkommas. De kommande veckorna torde bli början på slutet på decennier av krig för folket i Irak.”

Hamilton redovisar den resulterande katastrofen för Iraks folk och noterar att Bildt var den ende europeiske politiker som tillhörde “Kommittén för Iraks befrielse”, en lobbygrupp för spridning av propaganda till stöd för kriget.* Av detta drar Hamilton slutsatsen: “Experten som talade så varmt och vackert för ett krig, är Sveriges nuvarande utrikesminister. Experten som visionerade med så förödande klarsynthet om de fyra korta åren fram till ett stabilt och fredligt Irak är Sveriges utrikesminister. Den europeiske politiker som tog så lätt på folkrätten att han blev krigslobbyist i USA är pikant nog Sveriges utrikesminister. Utrikesministern som nu deklarerar — å Sveriges vägnar — att den planerade stölden av Iraks olja är ‘ett positivt tecken’.”¹²⁴

* Se “Bildt leder lobbygrupp för Bushs krig” på sid. 35.

Gemensam forskning om nationell säkerhet

13 april. Sveriges försvarsminister och chefen för USA:s Departement för inre säkerhet undertecknar ett avtal om gemensam forskning rörande nationell säkerhet.¹²⁵

Samma gamla argument för krig

16 april. Utrikesminister Bildt förklarar att “folkrätten ger visst utrymme för olika tolkningar” i frågan om huruvida USA:s krig mot Irak är lagligt. Han stöder sin argumentation med hänvisning till FN:s resolutioner 687 och 688 efter Gulfkriget 1991 — i stort sett samma argument med vilket USA förgäves försökte övertyga säkerhetsrådet att stödja sitt angreppskrig.¹²⁶

Stor flottövning med bas i Göteborg

“Det finns gott om oroliga oljeländer att välja bland.”

10-13 maj. Göteborg tjänar som bas för USA/NATO:s storskaliga flottövning “Noble Mariner”, den största som någonsin hållits i svenska vatten.

En kritisk göteborgare är den f.d. moderate riksdagsmannen Tom Heyman, bland vilkens avvikande synpunkter är följande: “Nato-styrkan skall i denna övning invadera Polen för att trygga energitillförseln till Europa. Inte något särskilt trovärdigt scenario kan man tycka, men om man i stället för Polen tänker sig Venezuela, Nigeria eller Irak blir det mer trovärdigt. Det finns gott om oroliga oljeländer att välja bland.

“Tanken att svenska värnpliktiga skulle delta i ett framtida krig i Venezuela kan tyckas hisnande och helt verklighetsfrämmande, men för 10 år sedan hade dagens svenska medverkan i USA:s krig

Stor flottövning med bas i Göteborg (forts.)

“Svenska folket skall långsamt vänjas vid den nya rollen som lojal Natomedlem.”

i Afghanistan verkat lika osannolikt.... Vi dras långsamt in i ett krig [i Afghanistan] som vi inte kan kontrollera, inte påverka och än mindre vinna; i ett område där vi på intet sätt är hotade och vi inte har några intressen att försvara....

“Svenska folket skall långsamt vänjas vid den nya rollen som lojal Natomedlem och utan någon uppslitande debatt skall vi tyst och stilla kunna anslutas som fullvärdig medlem efter nästa val. Då kan svenska värnpliktiga komma att sändas till fjärran slagfält för att trygga framtiden för amerikansk oljeindustri.”¹²⁷

Ännu en jovialisk audiens hos Bush

Den “mycket kunnige” USA-presidenten möts inte av ett enda kritiskt ord om sin politik.

15 maj 2007. Statsminister Fredrik Reinfeldt njuter av sin andra audiens hos president Bush d.y. Efteråt säger han: “När man träffar president Bush i samtal mellan fyra ögon så vill jag säga att han är mycket kraftfull, mycket kunnig, mycket närvarande, mycket jovialisk person.”

Detta är ju inte den president Bush som Iraks och Afghanistans folk har upplevt, och inte heller offren i Bagram och Guantanamo. Men det finns ingen plats för den sortens dissonerande verklighet i den svenska statsministerns harmoniska tête-à-tête i Ovala rummet. Humöret hos USA-presidenten — vars stora intelligens och charm nu har intygats av både socialdemokratiska och moderata statsministrar — har säkert förhöjts av att han inte möts av ett enda kritiskt ord från sin svenske gäst.

“Jag tror att det är så man ska försöka föra såna här samtal”, förklarar Fredrik Reinfeldt. “Man skall förutsätta att det finns goda intentioner på båda sidor och försöka förstå varandras utgångspunkter.”¹²⁸

Med USA/NATO för Kosovos utbrytning

Det är ett led i en PR-kampanj för en “lösning” på de problem som skapades av USA/NATO:s krig och som undertecknarna försöker skylla på Ryssland.

15 juni. Tio f.d. utrikesministrar offentliggör en appell att erkänna Kosovo som en självständig stat. Nio av dem är från USA/NATO-stater. Den tionde är från Sverige; denne är Jan Eliasson, en karriärdiplomat som en gång var nära medarbetare till Olof Palme och senare varit Sveriges ambassadör i FN samt i Förenta staterna.

Undertecknare från USA är Madeleine Albright, utrikesminister i Clintons regering som — bland andra mörka gärningar — har erkänt sin nyckelroll i igångsättningen av Kosovokriget och, apropå de 500.000 irakiska barn som dog i förtid på grund av de straffsanktioner som lades på deras land, har sagt att det var “värt priset” (se “Till försvar av massmord” på sid. 36).

En annan undertecknare är Joschka Fischer från Tyskland — den medlem av USA/NATO/EU som hårdast drev på för Jugoslaviens upplösning, synbarligen i hopp om att återvinna sitt tidigare inflytande i norra Balkan. Ett av Tysklands bidrag till denna förutsägbart (och mer än tillräckligt förutsedda) våldsamma process var att ge väsentligt stöd till återupplivande av den fruktade Ustasja, den kroatiska milis som entusiastiskt deltog i masslakten på serber och andra etniska grupper i den del av Förintelsen som ägde rum i Balkan.

Appellen för ett självständigt Kosovo är ett led i en PR-kampanj för att vinna internationellt stöd för denna “lösning” på de problem

Med USA/NATO för utbrytningen (forts.)

*FN-resolution som
bemyndigade den "till-
fälliga" ockupationen
bekräftat att Kosovo är
en provins av Serbien.*

som USA/NATO:s krig skapade. De f.d. ministrarna försöker skylla dessa problem på ett "omedgörligt" Ryssland som var mot kriget och som nu opponerar sig mot lösningen av Kosovo från Serbien.

Förutom Ryssland påpekar många andra kritiker från hela världssamfundet att den FN-resolution, som bemyndigade USA/NATO-trupper att "tillfälligt" ockupera Kosovo, uttryckligen bekräftar att det är en provins av Serbien. De varnar också för att om man erkänner Kosovos självständighet, så kommer detta att skapa ett prejudikat som oundvikligen får farliga återverkningar för omtvistade områden i andra delar av världen.

* * *

Till USA/NATO via Norge

*Syftet tycks vara att
sammanfläta Sverige
tätare med USA/NATO.*

31 augusti 2007. Sveriges överbefälhavare publicerar tillsammans med sin kollega i Norge, som formellt är medlem i USA/NATO, en opinionsartikel som förespråkar starkare militärt samarbete mellan de två länderna. De hävdar att det är nödvändigt att överge "gamla suveränitetsreflexer" för att kunna få ökat inflytande i det "euroatlantiska säkerhetssamarbetet".¹³⁰

Syftet tycks vara att sammanfläta Sverige tätare med USA/NATO via sin skandinaviska granne, och en som invänder mot detta är Vänsterpartiets ledare. "Det är oroväckande att vi knyts ännu närmare Nato, snarare borde vi stärka vår alliansfrihet" säger Lars Ohly. "Vi har ju en regering som på sikt vill gå med i Nato. Det här förslaget gör mig mig mycket bekymrad."¹³¹

* * *

USA/NATO inspekterar

11-13 september. Början av en åtta dagars militärövning i luften över ett område i norra Sverige som är lika stor som hela Tyskland. I "Nordic Air Meet" deltar 30 jaktplan från USA, Sverige, Norge, Finland, Schweiz och Frankrike.¹³³

* * *

Jaktplan över Nordsverige

26 september. Början av en åtta dagars militärövning i luften över ett område i norra Sverige som är lika stor som hela Tyskland. I "Nordic Air Meet" deltar 30 jaktplan från USA, Sverige, Norge, Finland, Schweiz och Frankrike.¹³³

* * *

Lobbygrupp anordnar seminarium i Sverige

9 november. Representanter för EU och USA/NATO möts i Stockholm för att diskutera nordiska försvarsfrågor vid ett seminarium arrangerat av Svenska Atlantkommittén, en organisation vars huvuduppgift är att utöva påtryckningar för svenskt medlemskap i militäralliansen.¹³⁴

* * *

Sveriges kursändring mycket uppskattad

14 november. Utrikesminister Carl Bildt besöker sin motsvarighet i Washington, Condoleezza Rice, för tredje gången på drygt ett år. Hans ansträngningar att "förbättra relationerna" till USA erkänns av en anonym UD-tjänsteman som anförtror Dagens Nyheter: "Visst har den svenska kursändringen noterats. Er utrikesministers resa till Bagdad (i september) för att visa stöd för den politiska processen har väckt särskilt gillande."

Sveriges ändring mycket uppskattad (forts.)

Carl Bildt med tolk och Iraks statsminister Al-Malik (längst t.h.)

Foto: Regeringskansliet/Diana Jansen

Ämnet Irak berörs inte vid mötet med Rice. "Vi hade så mycket annat att prata om" förklarar Bildt.

Men som med statsminister Reinfeldts vänskapliga möte med president Bush några månader tidigare (se ovan, 15 maj) berörs ämnet Irak inte vid mötet med Rice. "Vi hade så mycket annat att prata om" förklarar Bildt efteråt. Dit hörde Palestina-Israelfrågan, och Bildt lovordade vad han beskrev som USA:s ansträngningar att få till stånd en fredlig lösning av denna konflikt.¹³⁵

* * *

Uppgraderad förbindelse

18 mars. Den svenska delegationen vid USA/NATO:s högkvarter i Bryssel uppgraderas till en självständig enhet inom UD:s hierarki, för att "demonstrera den vikt Sverige lägger vid samarbete med NATO".¹³⁶

2008-talet

Nordiska Rådet gör PR för USA/NATO

Enestams förslag tycks vara början av en samordnad kampanj för att vinna stöd i folkopinionen för medlemskap i militäralliansen.

9 januari. Den finske politikern Jan-Erik Enestam, som är generalsekreterare för Nordiska Rådet, publicerar en opinionsartikel som uppmanar Finland — och därmed indirekt Sverige — att formellt gå med i USA/NATO. Motiveringen är att militäralliansen "är den enda viktiga internationella organisation som Finland inte är medlem av. Tiden syns nu vara mogen för medlemskap. Under tiden skulle det vara förnuftigt att etablera närmare försvarssamarbete med Sverige och Norge. Norge är ju ett NATO-land." (Se även "Till USA/NATO via Norge" på sid. 53).

Enestams förslag tycks vara början av en samordnad kampanj för att vinna stöd i folkopinionen för svenskt och finskt medlemskap i militäralliansen.¹³⁷

* * *

Att göra folket moget

8 februari. Som ett eko av Enestams tema om att "tiden är mogen" (se ovan) publicerar överste Ulf Henricsson ett debattinlägg som förespråkar att "folket måste göras moget" att förstå nödvändigheten av att gå med i USA/NATO. Henricsson råder läsarna att skaffa sig korrekta kunskaper om USA/NATO:s sanna natur genom att studera dess webbplats, och förklarar:

Natochef kräver ny krigsstrategi

USA får allt större bekymmer i Afghanistan. Presidentvalet avgör hur situationen utvecklas.

Denna artikel i Svenska Dagbladet med bild av USA-generalen Stanley McChrystal tyder på att USA-ledningen har försummat den av överste Henriksson rekommenderade läsningen av NATO:s webbplats. I motsats till de "korrekta kunskaper" som enligt översten kan inskaffas genom denna läsning tycks USA föreställa sig att det dominerar organisationen samt att militäralliansens problem först och främst är USA:s. Som vanligt omnämns inte Atlantrådet med dess 26 stats-representanter vilka enligt överste Henriksson och den rekommenderade webbplatsen styr organisationen.¹⁴⁰

Göra folket moget (forts.)

"Frågan till svenska folket är inte om man ska svara ja eller nej till Nato. Frågan är om vi ska bygga vår framtida säkerhet på egen hand, och därmed bli en marginaliserad liten stat i norr... eller om vi ska fortsätta bygga gemensamt välbefinnande och gemensam säkerhet tillsammans med andra — och då är Nato det bästa alternativet....

Översten råder läsarna att skaffa sig korrekta kunskaper genom att studera USA/ NATO:s webbplats.

"Nato leds inte av en amerikansk general utan av Atlantrådet där alla 26 medlemmar representeras av en högst civil ambassadör med vetorätt. Verksamheten består utöver fredsfrämjande uppgifter av behövliga utbildningsinsatser avseende demokrati, ledarskaps- och försvarsplaneringsfrågor i de nya medlemsländerna....

"Blir vi mer beroende av USA som Nato-medlem? Hur beroende är inte redan hela vår samhällsekonomi av USA?... Men svenska folket är inte moget för det [har det sagts]. Det är dags att göra folket moget!"¹³⁸

* * *

'Svenskt/finskt medlemskap ca. 2015'

16 februari. Den moderate försvarsministern Sten Tolgfors förklarar att hans parti ser medlemskap i USA/NATO som ett naturligt steg vid någon framtida tidpunkt samt att Sverige kommer att gå med samtidigt som Finland. Han uppskattar att Finland kommer att vara redo tidigast 2013 och blir medlem 2015.¹³⁹

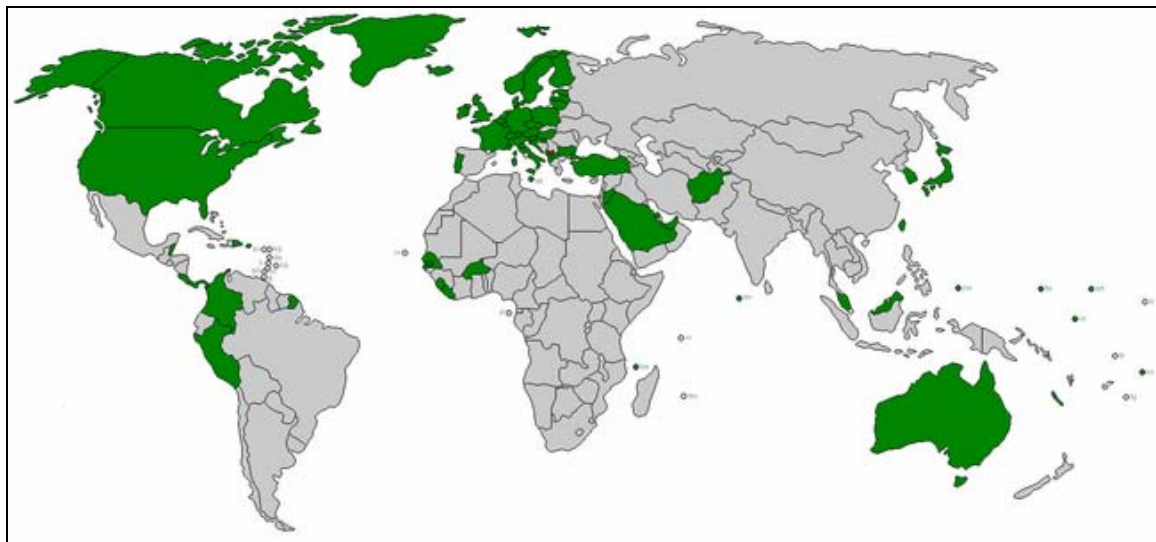
* * *

Sverige legitimerar Kosovos utbrytning

4 mars. Sveriges regering följer USA:s och EU:s ledning genom att officiellt erkänna Kosovo som självständig stat. Den rättsliga grunden för denna status ifrågasätts skarpt över hela världen, och ett år senare kommer Kosovo att vara erkänt av mindre än en tredjedel av FN:s 192 medlemsstater.

Utrikesminister Carl Bildt medger att det folkrättsliga underlaget för att erkänna Kosovo är magert, men förklarar att "vårt beslut skall först och främst ses som en del av ett gemensamt europeiskt

Erkännandet av Kosovo som självständig stat

*Stater som t.o.m. juni 2009 officiellt hade erkänt Kosovo visas i grönt.
De flesta är medlemmar i eller "partners" till USA/NATO. (Källa: Wikipedia)*

Sverige legitimerar Kosovos utbrytning (forts.)

Bildt "vrider sig som en mask på kroken" i sina retoriska ansträngningar att rättfärdiga regeringens beslut.

ansvarstagande för en situation som svårligen kunde hanteras på något annat sätt."¹⁴¹ Han underlåter dock att nämna att t.o.m. i den allmänt konformistiska atmosfären i EU finns det fem medlemsstater — Spanien, Grekland, Cypern, Slovakien och Rumänien — som vägrar erkänna Kosovo.

En av de många kritiska rösterna i Sverige är denna av professor Robert Nilsson, statsvetare och civilingenjör som har lång erfarenhet av Serbien i samband med olika uppdrag från OECD och EU-stödda organisationer. Han noterar att Bildt "vrider sig som en mask på kroken" i sina retoriska ansträngningar att rättfärdiga regeringens beslut "i strid med FN:s resolution 1244 och de internationella principer som gäller för erkännande av nya stater....

"De stater inom EU som erkänt ett andra albanskt land i Europa kommer att dyrt få betala för sin missriktade politik" förutspår Nilsson.¹⁴²

Krishantering med oljigt scenario

16-22 april 2008. Sverige, Finland och tio andra "partnerstater" inbjuds för första gången att delta i USA/NATO:s årliga krishanteringsövning, vilken är "utformad för att öva krishanteringsprocedurer inklusive planering och konsultationer mellan NATO och dess partnerstater, samt samarbete på nationell nivå".

Den hypotetiska kris som medlemsstaten Danmark föreställer sig handlar helt om olja: "En terroristattack på en dansk oljetanker — gisslan tagen, oljeläckage, eldsvåda ombord, stopp för sjötrafiken och strypt produktion av olja och gas."¹⁴³

'Nordiskt block med Finland och Sverige'

6 maj. I ett tal till Finlands Atlantsällskap, manar finsk försvarsminister Jyri Häkämies till bildandet av ett nordiskt block inom alliansen: "Nu när Danmark, Norge och Island redan är med i

'Nordiskt block med Finland o. Sverige' (forts.)

NATO... skulle anslutningen av Finland och Sverige göra det nordiska blocket en inflytelserik kraft inom militäralliansen". Vidare, "NATO-medlemskap skulle stärka de nordiska ländernas ställning gentemot Rysslands ökande makt."¹⁴⁴

* * *

'Nya utmaningar' från Ryssland

"Barentsområdet är intressant både för oljeutvinning, transporter och för basering av strategiska styrkor."

26 maj 2008. De svenska och finska försvarsministrarna, Sten Tolgfors och Jyri Häkämies, publicerar ett debattinlägg som manar till fördjupat militärsamarbete mellan de två länderna samt med USA/NATO. De erkänner att ingetdera land står inför något invasionshot, men hävdar att Sverige och Finland trots detta är utsatta för "nya utmaningar", inte minst från Ryssland:

"För Ryssland är Barentsområdet intressant både för oljeutvinning, transporter och för basering av strategiska styrkor. Nu öppnas nya möjligheter till energiutvinning i regionen.... [Vi planerar ett fördjupat samarbete] i ett läge där Ryssland höjt sina utrikespolitiska ambitioner. För Sverige och Finland handlar det om att förbättra vår förmåga att agera gemensamt. Vi satsar på fördjupat samarbete kring militär utbildning, övning och materielanskaffning. Våra länder ska också söka samarbete med Nato för att få del av dessa länders samlade militära bild av luftläget."¹⁴⁵

* * *

Sverige värd för Irakkonferens

*USA:s utrikesminister Condoleezza Rice och statsminister Fredrik Reinfeldt vid konferensen om Irak.
(Foto: Pawel Flato)*

Ingen kritik av kriget eller dess förfärliga följder tillåts stora tillställningens harmoniska atmosfär.

29 maj. Den svenska regeringen står som värd för "Iraq Compact Annual Review Conference" i Stockholm. "Konferensen är ett viktigt steg i att visa att det internationella samfundet måste öka sitt engagemang" förklarar statsminister Reinfeldt.¹⁴⁶

USA representeras av utrikesminister Condoleezza Rice, som med president Bush d.y. delar beslutsansvaret för allvarliga förbrytelser — aggression och tortyr — samt för allt annat lidande som vållats av kriget. Hennes svenska kollega Carl Bildt har varit behjälplig med att främja och stödja kriget sedan dess planeringsfas (se "Utrikesminister och krigslobbyist" på sid. 51). Irak representeras av nyckelpersoner i den marionettregim som tillsatts av ockupationsmakten.

Följaktligen tillåts ingen kritik av kriget eller dess förfärliga konsekvenser stora tillställningens harmoniska atmosfär. Mediabevakningen exemplifieras av Dagens Nyheter som utan kommentar vidarebefordrar Rices befängda påstående att "Vi är ju där på irakiernas inbjudan".

Föga förvånande är USA:s president och utrikesminister mycket nöjda med konferensarrangörerna. "Sverige har gjort en stor insats" konstaterar Rice efteråt. Bush väntar till Sveriges nationaldag den 6 juni för att uttrycka sin uppskattning till Reinfeldt: "Han ringde vid tio i två och tackade för vårt värdskap för konferensen. Han hade hört från Condoleezza Rice att det gått väldigt bra och hade också fått återgivet en del av hur irakierna beskrivit läget på plats" berättar den kollaborerande statsministern för Dagens Nyheter, som också informerar sina läsare: "Att USA:s president ringer till den svenske regeringschefen hör inte till vanligheterna. Detta var första gången som Bush den yngre ringde upp Reinfeldt."

En tydligt beläten Reinfeldt förklarar: "Det återspeglar att vi i det här fallet var en del av världspolitikerna i och med att vi hade Irakkonferensen här."¹⁴⁷

Sverige värd för Irakkonferens (forts.)

Konferensen tycks bygga på antagandet att landet har upplevt något slags naturkatastrof av typen gigantisk jordbävning.

Men det finns många svenskar som inte alls är nöjda med tillställningen och dess innebörd för Sveriges roll i världen. En av dem är veterandiplomaten Sverker Åström: "Bakom ansträngningarna att hjälpa Irak tycks ligga ett synsätt att landet utsatts för en naturkatastrof av typen gigantisk jordbävning och att det nu är det internationella samfundets ansvar att reparera skadorna.

"Så ligger det inte till. Beslutet att angripa och ockupera Irak fattades av... USA och Storbritannien under ledning av George W. Bush och Tony Blair. Det enda rimliga är att dessa två stater nu tar ansvaret för att organisera och finansiera återuppbyggnaden av det land som genom deras agerande kommit i sin nuvarande förtvivlade situation....

"Konferensens politiska innebörd är att Sverige legaliserar den amerikanska politiken i Irak. Den riskerar att väcka omvärldens förakt.¹⁴⁸

"En skamfläck på själva idén av fred och försoning"

[Efter att ha sett konferensen på SVT] har jag några spridda kommentarer:

Inledningstal av Iraks statsminister och vice statsminister är rena PR-tal, välanpassade till de kommande valen (i Irak). "Ett nytt kapitel" och "det nya Irak" upprepas igen och igen. Irak har nästan fred, säkerheten är så mycket bättre, de flesta problem är lösta, folk är i stort sett försonade och landet är redo för att integreras i den globala ekonomin....

Resten av dagen består av utrikesministrar från hela världen som läser upp treminuterstal. Standardingredienserna är:

- Tack, Sverige, för att stå som värd för detta.
- Vi välkomnar de goda nyheterna från Irak.
- Mitt land har gjort så mycket för Irak....
- Det finns fortfarande några få problem.
- Vi kommer att hjälpa Irak i framtiden...

Det är lika enformigt som klädselkoden i konferenssalen med 99 procent män. Det är förutsägbart och intellektuellt fattigt. Det saknar humanism, kreativitet och empati med alla utanför Gröna zonen [i Bagdad]. Kvinnor och barn i Irak nämns knappast....

Hur i all världen kommer jorden någonsin att bli en bättre plats om detta är det bästa som dess utrikesministrar kan presentera för oss — och som massmedier förmedlar utan att ställa några frågor — beträffande ett av de allvarligaste problemområdena i världen?

Vilka svaren än må vara, så är denna PR-tillställning med Sverige och FN som värdar, i det påstådda syftet att reparera de skador som USA:s onämnda politik i Irak har ställt till med, en skändning av det irakiska folket — och en skamfläck på själva idén av fred och försoning.¹⁴⁹

— Jan Öberg

*Sverige värd för
Irakkonferens (forts.)*

“Sverige har inget som helst skäl att stödja USA i dessa strävanden. Vi får inte för ett ögonblick utsätta oss för risken att framstå som Tony Blairs efterföljare som USA:s lilla pudel i Europa. Risken ökas av att vi har en utrikesminister som från första början helhjärtat stött den amerikanska Irakpolitiken.”¹⁵⁰

* * *

**Största övningen
någonsin i Finland**

1-5 juni 2008. Den största internationella militärövning som någonsin hållits i Finland omfattar ca. 1000 man från 25 USA/NATO medlemsstater och partners, inklusive Sverige.¹⁵¹

* * *

**Östersjöövning och
vänskaplig jagare**

6-20 juni. Sverige och Finland deltar i USA/NATO:s årliga militärövning i Östersjöregionen. Detta år leds den av USA:s hangarskeppsgrupp 12, vars föregående tjänstgöring var i Persiska gulfen.

“Årets BALTOPS-övning hade temat ‘Uniting the Spirits’ ” rapporterar USA:s europeiska högkvarter. “I linje med detta deltog mer än 13 länder inklusive Sverige, och 30 skepp och ubåtar förenade sina krafter för att delta i den 36:e årliga sjö- och landövningen.” Efteråt gjorde jagaren USS Cole ett ‘vänskapsbesök’ i Stockholm.¹⁵²

* * *

**Sverige skyller
Georgiens krig
på Ryssland**

9 augusti. Sveriges regering kritiserar skarpt Ryssland för dess militära reaktion på Georgiens militära angrepp på den omstridda regionen Sydossetien. Statsminister “Vi har ett krig i Europas omedelbara närhet” säger Reinfeldt. “Vi ser ryska aggressionshandlingar i strid mot internationella konventioner.”¹⁵³ Georgien är en “partner” till USA/NATO och förväntas bli medlem i en nära framtid.

I enlighet med den dominerande ståndpunkten i USA, bland dess allierade och i deras ledande massmedier, riktas ingen kritik mot Georgien för att starta den väpnade konflikten med angreppet på Sydossetien, som ledde till tusentals offer och omfattande skador.

*Svenska regeringen tiger
om Georgiens aggressiva
politik och dess centrala
roll i USA/NATO:s
inringning av Ryssland.*

Kritiken fortsätter när Ryssland därefter erkänner Sydossetien och ett annat omstritt område, Abchasien, som självständiga. Historiskt och etniskt sett har båda regionerna mera gemensamt med Ryssland än med Georgien, och de anför exemplet Kosovo som stöd för deras utbrytning. “I och med att många västliga stater har erkänt Kosovo har den geopolitiska situationen signifikant förändrats” konstaterar ett uttalande från det abchaziska parlamentet. “Varje juridiskt avgörande har universell karaktär.... Alla folk har samma rätt till frihet och oberoende.”¹⁵⁴

Detta argument förkastas av svenska regeringen, som fortfarande tiger om Georgiens aggressiva politik och dess centrala roll i USA/NATO:s pågående inringning av Ryssland — ett svek mot ett löfte till Sovjetunionen/Ryssland i utbyte mot Tysklands återförening.¹⁵⁵

Se även “Med USA/NATO för Kosovos utbrytning” på sid. 52 och “Sverige legitimerar Kosovos utbrytning” på sid. 55, samt ytterligare detaljer i not 155.

* * *

Bildts och Reinfeldts selektiva minne

I ett i diplomatiska sammanhang osedvanligt skarpt uttalande fördömer Carl Bildt, sekunderad av Fredrik Reinfeldt, utbrytandet av Sydossetien och Abchazien från Georgien samt Rysslands erkännande av dessa territorier som självständiga stater....

I ett anfall av selektiv minnesförlust förtränger Bildt och Reinfeldt det faktum att det var Mikheil Saakasjvili som initierade en öppen militär aggression genom en brutal förintelse av Tschinvali, Sydossetiens huvudstad med mer än 30.000 invånare.

I medierna framställs kriget som ett försök av Ryssland att ockupera en demokrati av västerländsk modell. Vad avser det "demokratiska" Georgien, är uppenbarligen den med militära medel krossade demonstrationen i Tbilisi mot Saakasjvilis regering i november 2007, införande av undantagstillstånd, samt ockupationen av tv-kanalen Imedi, helt bortglömt.

Vissa tyckare [inkl. Bildt — red. anm.] har jämfört de ryska militära operationerna med invasionen av Tjeckoslovakien 1968, en fullständigt barock parallell, som till och med Tjeckiens president, Vaclav Klaus, tagit avstånd ifrån....

Medan den uppkomna situationen givetvis är problematisk, är Bildt och Reinfeldts upprördhet med hänvisning till folkrätten och resolutioner i Säkerhetsrådet höjden av hyckleri.

Nej, Carl Bildt, det är inte Ryssland, utan du själv som tillsammans med företrädare för regeringar inom och utanför EU öppnat en "Pandoras ask" genom att erkänna Kosovo i strid mot folkrätten och FN:s resolution 1244.... Ryssland använder givetvis nu exakt samma argumentering som åberopades i fallet Kosovo för att även Abchazien och Sydossetiska republiken har rätt till nationell självständighet. Ryssland följer Bildt i spåren.

Mina farhågor framförda [i mars*] har till fullo besannats.¹⁵⁷

— Prof. Robert Nilsson

*Se "Sweden legitimerar Kosovos utbrytning" på sid. 55.

USA/NATO likställs med demokrati

10 september 2008. Finlands tidigare president Martti Ahtisaari, som har tjänat som springpojke åt USA/NATO i Balkan och sedan belönats med Nobels fredspris, likställer medlemskap i militäralliansen med uppriktig tillgivenhet för demokrati. "Det finns inte många av dessa underligheter — länder som säger att de tillhör de västliga demokratierna men inte tillhör alla organisationer. Jag menar att detta också gäller Sverige. Jag ser ingen anledning varför vi inte skulle kunna gå med i NATO. Norge finns redan där, och likaså Danmark och Island".¹⁵⁶

* * *

Sammanlänkade datorsystem

24 september. Svenska förvarsmaktens och polisens datorsystem länkas direkt till USA/NATO:s i en försöksövning som bland annat handlar om ockupationen av Afghanistan.¹⁵⁸

* * *

Svenska 'rådgivare' bistår dödspatruller

De kriterier och procedurer som används för att välja ut måltavlorna anges inte.

4 oktober 2008. Det rapporteras att nio svenska soldater har tjänat som "rådgivare" åt Afghanistans armé vid angrepp avsedda att döda utpekade individer, ca. 25 hittills. De kriterier och procedurer som används för att välja ut måltavlorna anges inte.

Detta slags aktivitet brukar sorteras under rubriken lönnmord. Men dessa incidenter tenderar att resultera i omfattande "oavsiktliga skador" — död och invaliditet för personer nära måltavlorna, samt förstörelse av platserna där de råkar befinner sig när attackerna sker.

Officiellt ingår den svenska personalen i den "fredsbevarande" ISAF-styrkan. Men i verkligheten är de anslutna till den afghanska armén och inhysta på en USA-militärbas. Det svenska deltagandet i dödspatrullerna rättfärdigas med att de inte själva trycker på avtryckaren, men bara står för råd och vägledning åt dem som gör det.¹⁵⁹

"De svenska krigsinsatserna är ett flagrant brott mot Sveriges neutralitet" protesterar den f.d. socialdemokratiska försvarsministern Thage G Peterson. Sverige dras allt längre in i det orättfärdiga kriget i Afghanistan. Efter 200 år av fred är Sverige *de facto* åter i krig. "¹⁶⁰

* * *

Delar jätteflyg med USA/NATO

Oktober. Sverige och Finland ingår ett avtal med tio USA/NATO-medlemmar om att dela kostnaderna och bruket av tre mycket stora och mycket dyra transportplan av typen Boeing C-17 Globemaster III. Sveriges investering i detta arrangemang för delad användning övergår endast av USA:s.¹⁶¹

Planen är baserade i Ungern med en USA-besättning, och de skall användas för att "öka NATO:s förmåga att transportera stora mängder trupp och förråd till fjärran platser som Afghanistan.... C17-flottan kommer att opereras av ett tungt luftbro-flottilj under befäl av [en USA-överste] och en svensk underbefälhavare.... 'Den kan också tjäna som modell för framtida kapacitetsutveckling' säger NATO:s undergeneralsekreterare för försvarsinvesteringar, Peter Flory".¹⁶²

* * *

'Natoisering' av Sverige och Finland

9 oktober. Brittiska The Economist rapporterar att "Norge utökar i tysthet försvarssamarbetet med Sverige och Finland. Och det hoppas 'natoisera' en stor militärövning till lands, till sjöss och i luften till våren som har döpts till 'Response' [Reaktion]. Precis vad den skall reagera på lämnas taktfullt oklart."¹⁶³

* * *

Gemensamt initiativ med USA

3-14 november. "Exercise Viking" utförs av fler än 2200 civila och militära personal från sju länder: Sverige, Finland, Lettland, Norge, Österrike, Irland och Schweiz. Övningen beskrivs som ett initiativ av USA och Sverige, och "är uppbyggd kring ett fiktivt scenario där flera länder befinner sig i djupa kriser. En betydande insatsstyrka med trupper från flera NATO-medlemmar intervenerar i ett krisland. Till ett grannland bidrar en EU-insatsstyrka med stöd."¹⁶⁴

* * *

Sveriges TV förmedlar USA:s självbild

SVT klär sin valbevakning i ett bildspråk adapterat från en påkostad TV-serie som gör subliminal reklam för USA i dess roll som världspolis och välvillig beskyddare.

November 2008. SVT erbjuder en omfattande bevakning av presidentvalet i USA, utklädd med ett bildspråk adapterat från ett populärt TV-program importerat därifrån — Vita Huset, en påkostad serie som fungerar som underhållande och, för den ouppmärksamma, subliminal reklam för USA i dess roll som världspolis och välvillig beskyddare. Ett klagomål till Granskningsnämnden för radio och TV om programmets uppenbara propagandafunktion avvisas på rekommendation av en handläggare som blir apoplektisk när han får höra kritik mot USA.¹⁶⁵

Fler trupper till Afghanistan

14 november. Den svenska kontingenten i den "fredsbevarande" styrkan i Afghanistan utökas från 390 till 500 man, inklusive ytterligare "rådgivare" till den afghanska arméns dödspatruller (se "Svenska rådgivare bistår dödspatruller" på sid. 61).¹⁶⁶

Nordiskt samarbete mot 'ryskt hot'

Nästan i förbigående nämner Tolgfors att Sverige nu tillhör USA/NATO:s luftförsvarsnätverk.

20 november. Försvarsminister Sten Tolgfors konstaterar att det är nödvändigt att fördjupa försvarssamarbetet mellan de nordiska länderna, som exemplifierat av föregående veckas avtal med Norge, Danmark, Finland och Island. Tolgfors antyder också att Sverige nu är med i en *de facto* allians: "Det är mycket svårt att se en situation där Sverige skulle lämna ett annat nordiskt land eller EU-land att ensamt möta en säkerhetspolitisk försämring."

Fast han medger att det inte föreligger något aktuellt hot mot Sverige eller de andra nordiska länderna, varnar Tolgfors för att "Arktis och Barentsregionen har fått en ny geostrategisk betydelse.... Rysslands militära patrullering och stationering av strategiska styrkor visar på landets strategiska intresse för naturtillgångar och havsområden i regionen."

Närmast i förbigående nämner Tolgfors att Sverige "via Norge" har införlivats i USA/NATO:s luftförsvarsnätverk och "strävar efter full teknisk interoperabilitet med Natostandard.... Förr var det en särskild poäng att Sverige agerade med egna specifikationer för att markera att vi stod själva i vår neutralitetspolitik. I dag när säkerhet byggs tillsammans med andra är skillnader en fördyrande och försvärande faktor för samverkan hemma och i internationella insatser."¹⁶⁷

Lissabonfördraget ratificerat av den svenska eliten

Lissabonfördraget avtäckes 2007 av medlemmar ur EU-eliten.

Vad det än må visa sig vara, är det klart att fördraget representerar ett jättesteg mot ett Europas förenta stater, med egen president och utrikesminister samt en motsvarande förlust av suverän självständighet för medlemsstaterna.

Eftersom detta är EU, har de flesta folk som berörs inte rådfrågats.

20 november 2008. Samma dag som försvarsminister Tolgfors förklarar varför Sverige nu ingår i en allians mellan Norden, EU och USA/NATO (se föregående punkt) ratificerar riksdagen Lissabonfördraget, ett slags författning som har djupgående implikationer för Europeiska unionen och dess relationer med medlemsstaterna.

Precis vilka dessa implikationer kommer att visa sig vara är höljt i dunkel eftersom det väldiga dokumentet avsiktligt har konstruerats för att vara obegripligt, vilket dess huvudarkitekter — som alla är politiska konservativa — glatt har erkänt. Därför kommer det nästan säkert att resultera i många tolkningstvister som hamnar i EU-domstolen, som även den är packad med konservativa.

Men det är klart att fördraget representerar ett jättesteg mot ett Europas Förenta Stater, med egen president och utrikesminister samt en motsvarande förlust av suverän oavhängighet för medlemsstaterna.

Då detta är EU, har de flesta folk som berörs inte rådfrågats om denna degradering av deras nationer och vad detta kan innebära för deras framtida identiteter, möjligheter och skyldigheter. Med tre undantag tillåts inget av dem att rösta om fördraget därför att, som Frankrikes president Sarkozy och andra har förklarat, det stora flertalet säkert skulle förkasta det.

Sarkozy borde veta, då fransmännen var en av de tre befolkningar som till att börja med beviljades en folkomröstning om fördraget. De förkastade det med god marginal, som även irländarna och holländarna gjorde. De första två irritationsmomenten hanterades genom att låta de franska och holländska parlamenten rösta igenom ett "reviderat" fördrag som väsentligen var detsamma som folket hade förkastat.

Irländarna tvingades rätta till sin tidigare villfarelse genom att folkomrösta om ännu en oreviderad revision av fördraget den 2 oktober 2009. Under tiden hade de upplevt en djup ekonomisk kris som tycks ha skrämt dem till underkastelse — trots att deras krisläge mycket väl helt eller delvis ha orsakats av den ekonomiska politik som fördraget befäster. Hur som helst godkänner de lydigt fördraget denna gång med bred marginal — ett utfall som eliten naturligtvis förkunnar vara en triumf för demokratin.

Sveriges folk tillhör det stora flertal som inte ens en enda gång får lov att rösta om Lissabonfördraget; den avgörande faktorn är SAP-ledningens förkastelse av demokratin. Den har också hjälpt till att dra uppmärksamheten från fördragets långtgående utrikespolitiska innebörd genom att fokusera på inrikes frågor, främst fackföreningarnas rättigheter (onekligen en viktig fråga, men långtifrån den enda).

*Svenska eliten ratificerar
Lissabonfördraget (forts.)*

*För Sverige innebär
Lissabonfördraget ännu
ett stort steg mot
militärallians.*

*Trots sina många sidor
är Lissabonfördraget inte
tillräckligt i sig själv. Det
måste läsas i kombination
med åtskilliga andra
dokument.*

För Sverige innebär Lissabonfördraget ännu ett stort steg mot en militärallians. Bland annat uttrycker det en avsikt att utveckla en gemensam försvarspolitik och armé, institutionaliserar "det strategiska partnerskapet mellan EU och NATO", innehåller en klausul om ömsesidigt försvar, och hävdar rätten att militärt intervensera var som helst i världen med eller utan FN-mandat.

Av de nuvarande 27 EU-medlemsstaterna är 21 även medlemmar i EU/NATO. Det råder föga tvivel om att dessa — och i synnerhet Frankrike, Tyskland och Storbritannien — kommer att dominera utformningen av EU:s gemensamma försvars- och utrikespolitik. Detta kommer säkert att underlättas av de officerare som fördraget tillåter USA/NATO att stationera vid EU-högkvarteret i Bryssel.

Enligt en kritisk tysk ledamot i Europaparlamentet innehåller fördraget alt. författningen följande bestämmelser:

- Medlemsstaterna förpliktar sig att gradvis förbättra sin försvarsförmåga.... Kapprustningen blir ett författningskrav.
- Det föreligger en uppenbar avsikt att göra EU duglig för militärinterventioner var som helst på jorden.
- En "vapenmyndighet" bör upprättas för att se till att denna politik förverkligas samt att driva igenom "tillräckliga medel för att stärka försvarssektorns industriella och -teknologiska bas".
- Alla försök att bygga in ett civilt medansvar för att vidhålla fred i världen har misslyckats.
- Det saknas även uttryckliga formuleringar om att krig aldrig mera får utkämpas på EU:s territorier. Man letar också förgäves efter ett förbud mot angreppskrig.
- Det upprättas varken en europeisk myndighet för nedrustning och omvandling till fredliga ändamål, eller en myndighet för vapenexportkontroll.
- Det finns inte någon fredsfrämjande nedskärning av militära styrkor till den nivå som skulle räcka för att försvara EU. Tvärtom underordnas allt utvecklingen av en angreppsförmåga.¹⁶⁸

Den nuvarande regeringen och dess allierade hos SAP hävdar att den planerade gemensamma försvars- och utrikespolitiken fordrar enhälliga beslut av medlemsstaterna. Men liknande försäkran om svensk neutralitet utfärdades före EU-medlemskapet och de har visat sig vara lika värdelösa som kritikerna varnade för.

Hur som helst har både borgerliga och socialdemokratiska regeringar hittills visat en konsekvent iver att skriva under varje utvidgning av EU:s makt. Det finns ingenting som tyder på att någondera skulle inlägga veto mot någon bestämmelse i Lissabonfördraget — tvärtom. När det gäller Sveriges alliansfrihet har försvarsminister Tolgfors och andra redan förklarat att den inte längre gäller.

* * *

“Det enda vi säkert vet är att USA kommer att bevara befälet”

Jag, som är född i USA och är fransk medborgare, är en brinnande europé. Vid denna tidpunkt i historien, tror jag att det bara är Europa som kan förse alla sina medborgare med demokratisk styrelseform, en människovärdig levnadsstandard, större social jämlikhet, offentliga tjänster samt universell utbildning och hälsovård. Denna lilla kontinent med bara 15 procent av jordens befolkning kan visa vägen mot miljöförnuft och en beboelig planet, samt bevisa att nationer kan övervinna t.o.m. de mest djuprotade fientligheterna och leva tillsammans i fred. Europa kan bli en motmodell mot den myriaden av brutaliteter, krigiska tendenser och oerhörda ojämlikheter vi kan se på andra håll.

Av dessa och andra skäl röstade jag i maj 2005 mot den djupt bristfälliga och odemokratiska europeiska författningen. Om den franska regeringen inte hade konfiskerat folkets rätt till en ny folkomröstning, så hade jag återigen röstat “Nej” till det så kallade reformerade Lissabonfördraget — en klon av den förkastade författningen bortsett några “kosmetiska förändringar” för att göra den “lättare att svälja” som dess huvudförfattare, Valéry Giscard d’Estaing, uttryckte det....

Fördraget innehåller inga verkliga förändringar. Det är bara mycket svårare att begripa, till och med värre än den oerhört komplicerade författningen. Nu måste vi ta itu med två författningar (Rom 1957 och Maastricht 1992, tillsammans med senare förändringar) till vilka Lissabon tillfogar 145 sidor med tillägg plus ytterligare 132 sidor med 12 protokoll och 51 deklarationer, alltsammans juridiskt bindande och överordnat varje nationell lag i de 27 medlemsstaterna.

Det finns inte någon enhetlig text — man måste själv klippa, klistra och sammanställa hundratal sidor. Det allra minsta man borde kräva av ett fördrag som kommer att diktera åtminstone 80 procent av all framtida lagstiftning över hela Europa är att det skall vara begripligt. Men komplexitet kan vara ett effektivt vapen mot demokrati....

Den gemensamma säkerhets- och försvarspolitik lägger Europa fast under ett förmyndarskap från NATO “som förblir grundvalen för medlemmarnas kollektiva försvar”. Vi skriver med förbundna ögon under på NATO:s framtida politik, vad helst den må bli — det enda vi säkert vet är att USA kommer att behålla befälet.

Lissabonfördraget är en modell av misslyckade neoliberal ekonomiska patentröslösningar, med obefogad tillit till marknad och konkurrens som universella panacéer. Européerna förtjänar bättre, och till att börja med en vald kongress som utarbetar en författning, tid till en full debatt och en allmän ratificeringsprocess.

— Susan George¹⁶⁹

Sverige lägger ned sin röst om DU-vapen

2 december 2008. Sverige, som tidigare varit en ledande kraft i nedrustningsansträngningar, är en av de 33 stater som avstår från att rösta om en resolution från FN:s generalförsamling som kräver en utredning om effekterna av vapen med utarmat uran (“depleted uranium, DU”). För resolutionen röstar 143 stater, inklusive USA/NATO-medlem Norge. Mot röstar USA, Frankrike, Storbritannien och Israel.¹⁷⁰

* * *

Att försvara Sverige i Afghanistan och Sudan

11 december. Den vänliga vuxna värden i ett populärt barnprogram på SVT pekar på Sudan och Afghanistan på en världskarta och

Försvara Sverige i Afghanistan o. Sudan (forts.)

"Krigspropaganda riktat till barn är ett tecken på att Sverige är på fel väg."

förklarar för sina unga åhörare att svenska soldater har sänts till dessa avlägsna länder för att förhindra att kriget sprider sig till Sverige.

"När den allmänägda televisionen vänder sig till barnen med propaganda för svenska stridsinsatser utomlands, då är Sverige definitivt inne på fel väg" protesterar f.d. försvarsministern Thage G. Peterson och Anders Ferm som även han var en nära medarbetare till Olof Palme. "När svenska folket röstade om medlemskap i EU lovade politikerna att slå vakt om Sveriges möjligheter att föra en egen utrikes- och säkerhetspolitik. Det löftet hölls inte; tyst och stilla har utfästelsen begravts."

2009-talet

Statsministern besöker Afghanistan

Statsminister Reinfeldt (längst t.h.) talar till svenska soldater vid en minnesceremoni för stupade kamrater.
(Försvarets bildbyrå)

19-20 januari. Statsminister Reinfeldt besöker Afghanistan för att inspektera militära och civila aktiviteter som enligt regeringen "görs av omsorg om såväl afghaner som svenskar och andra. Överger vi Afghanistan ökar risken för mer krig, ökad instabilitet i regionen och återskapandet av en nygammal bas för internationell terrorism som på ett eller annat sätt kommer drabba hela världen."¹⁷²

* * *

Tortyroffer kvar i Egypten

Ett av offren hålls under övervakning i en egyptisk by och är förbjuden att träffa journalister.

20 januari. Medan statsminister Reinfeldt besöker Afghanistan för att stödja det s.k. kriget mot terrorism rapporteras det att två av dess offer fortfarande sitter fast i Egypten, mer än åtta år sedan de fördes dit – av CIA i samarbete med svenska ämbetsmän – till tortyr och andra övergrepp (se "Politiska flyktingar utlämnas till tortyr" på sid. 32)

Sedan dess har Justitieombudsmannen fastställt att de två människors mänskliga rättigheter blev allvarligt kränkta. Till följd av detta har den ene fått tre miljoner kronor i skadestånd av svenska regeringen och SÄPO, det säkerhetsorgan som samarbetade med CIA.

Men han får inte återvända till Sverige, till hans svenska advokats förfäran: "Det är obegripligt att inte den borgerliga regeringen tillämpar lagen om mänskliga rättigheter, som säger att vi är skyldiga att låta honom komma tillbaka. Han har rätt att få sin hälsa återställd och han behöver rehabilitering som han inte kan få i Egypten."

Tortyroffer kvar i Egypten (forts.)

*“Frågan är om regeringen
inte vågar gå emot Säpo eller
fortfarande lyssnar till CIA.”*

I stället är han inestängd i en egyptisk by där säkerhetspolisen övervakar honom och han är förbjuden att träffa journalister.

“Säpo vill inte att han ska få komma till Sverige. Men de var själva involverade i avvisningen, de är jäviga. Frågan är om regeringen inte vågar gå emot Säpo eller om det är så att de fortfarande lyssnar till CIA.”

Utlämningsbeslutet om det andra offret för kidnappning och tortyr återkallades av regeringen 2007. Men det har han föga glädje av i nuläget, då han avtjänar en 15-årsdom utfärdad av en egyptisk militärdomstol av ytterst tvivelaktig rättskaffenhet.¹⁷³

Norden mot ryssarna

*“Ryssarna har blivit mer och
mer aktiva i både Arktiska
oceanen och Östersjön, så vi
i den nordiska regionen
behöver stå samman.”*

9 februari 2009. Den f.d. norske utrikesministern Thorvald Stoltenberg framlägger tretton förslag om fördjupat samarbete mellan de nordiska länderna beträffande militär-, säkerhets- och utrikespolitik. Ett nyckelelement är ett ömsesidigt försvarsavtal (d.v.s. militärallians mellan de fem länderna, av vilka tre redan är medlemmar av USA/NATO och de två andra, Sverige och Finland, håller på att manövrera på plats med sådana medel som den föreliggande rapporten.

Utrikesminister Bildt uttrycker naturligtvis sitt starka gillande: “Vi har uttalat från svensk sida att skulle det riktas ett angrepp eller ett hot mot något annat nordiskt land eller något annat EU-land så är neutraliteten som vi hade förr i världen inte en option.”

Lika positiv är Sinnika Bohlin, socialdemokratisk riksdagsmedlem samt vid tillfället president för Nordiska rådet: “Tätare samarbete i utrikespolitiska och försvarsfrågor är klart vägen framåt”.

En annan entusiastisk socialdemokrat är den danske folketingsledamoten Niels Sindal som noterat att “Om detta hade föreslagits för tio år sedan, hade folk skakat på huvudet. Men det nordiska samarbetet är så mycket tätare nuförtiden, och den geopolitiska situationen har förändrats så mycket, att det nu är ett självklart nästa steg att fördjupa vårt samarbete om försvarspolitik i regionen. Situationen i Nordatlanten kräver handling och de förslag som lagts fram är mycket förnuftiga. Ryssarna har blivit mer och mer aktiva i såväl Arktis som Östersjön, varför vi i den nordiska regionen behöver dra åt samma håll och lösa de utmaningar vi möter i de avgränsande områdena.”¹⁷⁴

USA/NATO-övning i Nordnorge

*Återigen handlar
det om olja.*

16-25 mars. Sverige och Finland deltar i USA/NATO:s militärövning “Cold Response” i Nordnorge, med över 7000 man från fjorton länder. Återigen handlar det om olja:

“Scenariot för övningen är att ett oljefynd utanför ‘Midland’ i slutet av 1990-talet ledde till en konflikt mellan Midland och ‘Nordland’ på grund av den stora nordländska befolkningen i området där oljan upptäcktes. Nordland gjorde anspråk på oljan och konflikten stegrade när Nordland angrep och besatte Midland år 2008. Efter en vapenvila drar Nordland tillbaka sina trupper och det uppstår ett maktvakuum som NATO måste fylla.... Deltagarna övas i att utplacera snabbinsatsstyrkor i ett krisområde. De måste kunna hantera situationer från högentensitetskrig till terrorhot och massdemonstrationer.”¹⁷⁵

Sverige under USA/NATO-befäl

2 april 2009. Det rapporteras i Svenska Dagbladet att:

- Två tredjedelar av alla svenska militära övningar utförs tillsammans med USA/NATO-medlemsstater.
- Nio av tio svenska soldater som tjänstgör utomlands gör det under USA/NATO-befäl.
- Under kalla kriget tjänstgjorde cirka 2000 svenska soldater i FN-operationer. Nu är det bara kring 30 som gör det, medan 636 står under USA/NATO-befäl.¹⁷⁶

* * *

Institut för USA/ NATO-propaganda

15 april. Utrikespolitiska institutet genomför ett seminarium med titeln "NATO's Anniversary — Life Begins at 60" (NATO:s jubileum — livet börjar vid 60) som illustrerar i vilken omfattning detta offentligt stödda institut fungerar som en kanal för USA/NATO-propaganda.¹⁷⁷

* * *

Briefing vid USA/NATO:s högkvarter

19 maj. Försvarsminister Sten Tolgfors besöker USA/NATO:s högkvarter för att informera alliansens generalsekreterare "om den förestående omvandlingen av Sveriges försvarsförmåga i syftet att göra svenska styrkor effektivare, rörligare och mer kapabla att genomföra internationella operationer. Generalsekreteraren tackade ministern för Sveriges partnerskap med NATO."¹⁷⁸

* * *

USA-certifiering för luftkrig

5 juni. Regeringen godkänner ett program i vilket svensk personal av U.S. Joint Forces Command skall övas och certifieras som "joint terminal attack controllers" (flygangreppsledare). Deras uppgift blir att kalla in luftangrepp mot utvalda mål. Utbildningen skall vara anpassad till USA/NATO-standard och de godkända svenskarna förväntas att tillsammans med kollegor från USA, Storbritannien, Holland och andra länder tillämpa sina färdigheter på sådana ställen som Afghanistan.¹⁷⁹

* * *

Sverige värd för stor flottövning

8-19 juni. Den årliga flottövningen BALTOPS, i år med 43 skepp från tolv länder, utgår för första gången från en svensk hamn, Karlskrona, "Det var ett utmärkt tillfälle att öva tillsammans" säger löjtnant Jörgen Bergman, som posterades på det kontrollskeppet USS Mount Whitney. "Detta är första gången Sverige har haft en så omfattande roll i en övning som denna."¹⁸⁰

Värd för festligheterna i Karlskrona är chefen för svenska flottan, konteramiral Anders Grenstad, som är mycket uppskattad av sina USA-kollegor. "Det finns en långvarig respekt mellan de amerikanska och svenska flottorna" konstaterar USA-flottans webbplats. "Denna ömsesidiga respekt och partnerskap underlättade för USA:s användning av en av de svenska dieselubåtarna till marinövningar i San Diego. Som tack för utlånet av ubåten samt mycket annat samarbete mellan svenska flottan och USA fick Grenstad utmärkelsen U.S. Legion of Merit."¹⁸¹

* * *

'Loyal Arrow' riktad mot Ryssland i norr

U.K. Royal Navy

Helikopter och jaktplan från det brittiska hangarfartyget Illustrious som deltog i krigsspelet "Loyal Arrow" från norra Östersjön.

Det är den största uppvisningen av utländska flygstyrkor i Sveriges historia.

8-16 juni 2009. Samtidigt med flottövningen BALTOPS (se ovan) äger den största uppvisningen av utländska flygstyrkor i Sveriges historia rum i luftrummet över Nordsverige. Den kallas "Loyal Arrow", en krigsövning med 50 plan från Sverige, Finland och tio USA/NATO-länder. Cirka 2000 militärer deltar, inklusive 1000 på ett brittiskt hangarfartyg i norra Östersjön.

SAP: "Det är NATO-standard som gäller över hela världen"

Åtminstone utåt kommer sig krigsövningen av ett initiativ från den socialdemokratiska riksdagsmannen Fredrik Lundh, en flygofficer som bor i området. Sådana initiativ stöds fullt ut av SAP:s utrikespolitiska talesman Urban Ahlin, som förkastar kritik av Loyal Arrow med kommentaren: "Socialdemokraterna har klart uttalat att vi vill ha svenskt samarbete med NATO så att Sverige kan delta i internationella insatser.... Det är NATO-standard som gäller över hela världen. Därför behöver Sverige samarbeta och ha övningar med NATO. Det handlar inte om att 'glida in' i NATO."¹⁸²

"Att välja detta område för en krigsövning avspeglar den strategiska betydelsen av det arktiska området, som uppskattas innehålla en fjärdedel av jordens olja och gas."

Bortsett från det faktum att herr Ahlins uppfattning av "hela världen" inte tycks omfatta den stora majoritet av stater som inte strävar att anpassa sig till "NATO-standard", eller att Sverige redan håller på att glida in i NATO med ivrigt stöd från Ahlin och hans partikamrater, är frågan vad för slags internationella insatser han har i tankarna. I fallet "Loyal Arrow" handlar det (återigen) om olja: "Övningens scenario fokuserar på en konflikt över olja och naturgas med Bothnia, ett fiktivt NATO-grannland, med någon inblandning av de närliggande neutrala staterna 'Nordistan' och 'Suomia' som står för Norge respektive Finland.

"Att välja detta område för en krigsövning avspeglar den strategiska betydelsen av det arktiska området, som uppskattas innehålla en fjärdedel av jordens olja och gas", noterar en ledande tidning i USA.¹⁸³

Politisk opposition mot flygkrigsövningen kommer huvudsakligen från Miljöpartiet och Vänsterpartiet. Enligt Peter Radberg, riksdagsledamot för Mp: "Sverige har i och med övningen varken någon säkerhetspolitik eller alliansfrihet kvar i den svenska regeringsdeklarationen. Sverige befinner sig i ett säkerhetspolitiskt vakuum. Ett vakuum som håller på att fyllas upp av Nato."

Radberg hävdar att krigsspelet innebär ett steg mot ökad militarisering i norr, med syftet att tillförsäkra sig fossila bränslereserver samt Nordostpassagen, en lukrativ sjöfartsrutt som den globala uppvärmningen väntas öppna i vattnen norr om Sibirien.

'Loyal Arrow' riktad mot Ryssland i norr (forts.)

Det officiella emblemet för krigsövningen Loyal Arrow.

Försvarsminister Sten Tolgfors ser inte sambandet, påstår han.

"Tidpunkten för regeringens närmande till Nato är kanske den sämsta tänkbara."

Ryssland håller på att inringas av en västlig cordon sanitaire som sträcker sig från Arktis till Svarta havet.

Radberg skriver att syftet med krigsövningen är "att tala om för Ryssland att NATO är intresserad av dessa eventuella olje- och gasfyndigheter i området i framtiden.... I denna huggsexa har regeringen beslutat att Sverige ska vara med och bidrar därmed till en ökad upprustning i området. Det som sker nu i och med Natoövningen är något nytt i svensk utrikespolitik."¹⁸⁴

Den risk för konflikt som skapas av krigsövningen och besläktade aktiviteter framhävs även av många andra kritiker, inklusive Svenska freds ordförande Anna Ek: "Dessa övningar ökar konfliktrisen. De sänder aggressiva signaler. Bör vi verkligen planera för en konflikt så länge det står en möjlighet öppen till samarbete i det arktiska området?"¹⁸⁵

Hennes poäng understryks medan Loyal Arrow pågår när Ryssland meddelar att det planerar en stor militärövning i augusti i närheten av dess gräns med Finland.

Men försvarsminister Sten Tolgfors ser inte sambandet, påstår han: "Nej, det här är en helt öppen övning av internationell krishantering. Det har att göra med att vi är ett land som tar internationell solidaritet på allvar och att regeringen är fast besluten att öka förmågan att... sprida fred och säkerhet."¹⁸⁶

Detta är förstås en avsiktlig osanning. Tolgfors och hans kollegor har ofta hänvisat till "hotet" och "utmaningen" från Ryssland som argument för en militärallians med USA/NATO och de andra nordiska länderna (se "Norden mot ryssarna" på sid. 67) och han upprepar detta tema i samband med Loyal Arrow.

Tolgfors nonchalanta förnekelse av något samband med Ryssland är "antingen ett utslag av exceptionell naivitet eller oärlighet å försvarsministerns sida" enligt militärhistorikern Mikael Nilsson vid Försvarshögskolan som också varnar för den ökade tendensen att demonisera: "Ryssland pekas återigen ut som gossen Ruda, vilket är lika onyanserat som att ensidigt lägga skulden för kalla kriget på Sovjet...."

"EU som fredsbevarare är även historiskt mycket tveksam. Bilden av 'den andre' (Sovjet) var viktigare för Västeuropas sammanhållning efter kriget än vad Kol- och stålunionen någonsin var. Nu målas ånyo en karikatyr av den andre upp, med samma breda pensel. Tidpunkten för regeringens närmande till Nato är kanske den sämsta tänkbara."¹⁸⁷

Som en ledande USA-expert på USA/NATO har uttryckt det: "Den fulla integrationen av Finland och Sverige utgör [ett allvarligt] hot mot ett Ryssland som i ökande grad inringas av en västlig *cordon sanitaire*, där USA och NATO utplaceras allt större flyg-, flott-, övervaknings-, robot- och infanteriresurser från Barents hav till Östersjön till Svarta havet.

"Ryssland och Finland delar en gemensam gräns på 1200 kilometer, och Finland ligger vid eller nära tre nordliga hav — Östersjön, Barents hav och Norska havet — där det för närvarande finns permanenta luftpatruller från NATO, EU:s (NATO-kopplade) nordiska stridsgrupper samt andra nya och expanderande militärgrupperingar som är riktade mot Ryssland åt öster och det nya globala slagfältet vid världens topp — Arktis åt nord...."

*'Loyal Arrow' riktad mot
Ryssland i norr (forts.)*

"[Sedan början av 2008] har det kommit en oavbruten ström av uttalanden — med tillhörande handlingar — från munnarna och pennorna av ledande representanter för de svenska och finska regeringarna och partierna, som dessutom har fått bifall av NATO-funktionärer och USA-ämbetsmän....

"Det är inte bara temperaturen som håller på att hettas upp vid världens topp, och NATO värvar de tidigare neutrala nordiska staterna, Sverige och Finland, för att stå i centrum för det hela."¹⁸⁸

* * *

**'NATO-standard'
och konstigt beslut**

26 juni 2009. Svenska armén köper 113 pansarfordon och tillhörande utrustning från en finsk tillverkare för det ansevärda beloppet av 2600 miljoner kronor. Detta görs trots att två oberoende tekniska analyser har kommit fram till att ett svenskt alternativ är tekniskt överlägset, miljövänligare och har möjlighet att skaffa sig en betydande internationell marknadsandel.

*En finsk modell inköps trots
att det svenska alternativet
har funnits vara överlägset
i flera avseenden.*

En följd av detta beslut är att över en miljard kronor i utvecklingskostnader för det svenska fordonet avskrivs som förlust. En annan följd är att 320 av den svenska firmans 1000 anställda avskedas, vilket kommer att resultera i en ytterligare tung belastning på statsbudgeten för arbetslöshetsersättning m.m. Allt detta sker under en internationell lågkonjunktur med stigande svensk arbetslöshet.¹⁸⁹

En föreslagen förklaring av detta till synes oförklarliga beslut är att USA/NATO-länder redan har köpt några 1200 fordon av den finska modellen. Den kan därför erbjuda skalekonomiska fördelar och har blivit en del av "NATO-standard", oavsett det svenska alternativets tekniska överlägsenhet.

En besläktad teori framläggs av ordföranden för IF Metall, det fackförbund vars medlemmar i första hand drabbas av friställningarna. "Regeringen vill på sikt ta Sverige in i Nato," noterar Stefan Löfven. "Då ska man givetvis se till att vi blir beroende av andra genom att vi saknar en egen försvarsindustri."¹⁹⁰

* * *

**USA godkänner
svenska planer**

21 juli. Med Sverige på det roterande ordförandeskapet för EU besöker försvarsminister Sten Tolgfors sin kollega Robert Gates i Washington för att diskutera framtida samarbete mellan EU och USA. Ett besläktat ämne är tätare förbindelser mellan USA/NATO och Sverige.

"NATO säger själv att Sverige är dess viktigaste partnerland" säger Tolgfors, som informerade Gates om Sveriges planer på att omvandla den nuvarande värnpliktsarmén till en som bygger på frivilliga rekryter som snabbt kan utplaceras var som helst i världen.

"Robert Gates tyckte att det var den rätta vägen" rapporterar Tolgfors.¹⁹²

* * *

**Flera måltavlor
till Afghanistan**

25 augusti. Regeringen annonserar planer på att skicka flera soldater till Afghanistan som svar på angreppen på dem som redan finns där. Problemet förklaras av generalmajor och armétaktisk chef Berndt Grundevik: "Vårt förändrade rörelsemönster med armén

“Gårdagens uppgifter – och dagens” är rubriken på denna presentation från ÖB. I motsats till “gårdagens” fokus på nationellt försvar sträcker sig “dagens” perspektiv så långt bort som till Kina och Afrika.¹⁹¹

Flera måltavlor till Afghanistan (forts.)

och polisen har medfört att vi exponerar oss på ett annat sätt in tidigare. Då finns det risk att man hamnar i närkontakt med samman-stötning.”¹⁹³

Regeringens tillkännagivande är antagligen goda nyheter för afghanska motståndstyrkor. “Ju flera de [USA/NATO:s ockupationsarmé] sänder, desto flera måltavlor får vi” säger en av ledarna.¹⁹⁴

* * *

USA/NATO får en nordisk administratör

Det är nog inte en tillfällighet att den nye generalsekreteraren vid just denna tidpunkt har hämtats från Norden.

6 september 2009. Högerpolitiken Anders Fogh Rasmussen, f.d. dansk statsminister och nuvarande generalsekreterare för USA/NATO, förklarar varför han är angelägen om att förstärka alliansens närvaro i det arktiska området: “Det faktum att istäcket smälter kommer att öppna en ny sjöfartsrutt i polarområdena, samt att göra mineralresurser i denna världsdel tillgängliga, kommer också att påverka säkerheten i området. Det måste NATO och våra nordiska partners ta itu med.”

Det är nog inte en tillfällighet att den nye generalsekreteraren vid just denna tidpunkt har hämtats från Norden. Den folkpartistiska riksdagsledamoten Birgitta Ohlsson hoppas att Rasmussens utnämning till nominell chef för USA/NATO kommer att underlätta hennes egna lands formella inträde in i militäralliansen.

“Det är oärligt att så få svenskar är medvetna om det faktum att deras land i praktiken redan är en del av NATO. Sverige har många fler soldater under NATO-befäl än under FN-flagg, och många svenskar känner inte till att vi har en NATO-ambassadör med eget

USA/NATO får en nordisk administratör (forts.)

sekretariat i Bryssel.... Vi måste se verkligheten i ansiktet. Om vi verkligen vill att Sverige skall ha ett medansvar för Europas säkerhet, så måste Sverige ha en väsentlig roll inom ramen för ett europeiska och transatlantiska försvaret.”¹⁹⁵

Det är förstås lömskt av den Fp-riksdagsledamoten att förbigå det faktum att inget allvarligt försök någonsin har gjorts för att upplysa svenska folket om den process varigenom landet håller på att inkorporeras i USA/NATO. Nu när processen snart är fullbordad tycks det vara dags att diskutera den.

Toxisk utbildning i Uppsala

11-15 september 2009. Den ärevördiga universitetsstaden Uppsala utgör scenen för ”Toxic Trip”, en övning där 170 deltagare från 18 länder övar hur man skyddar sig mot skador från kemiska, biologiska och nukleära giftämnen. Detta är tjugonde omgången av denna årliga övning och första gången den hålls i ett land som inte är medlem i USA/NATO.¹⁹⁶

Svensk tar emot leverans på USA/NATO:s vägnar

5 oktober. Vid en ceremoni i Kalifornien levererar Boeing ett av de C-17 transportplan till ”Strategic Airlift Capability” med bas i Ungern (se ”Delar jätteflyg med USA/NATO” på sid. 61). Den som tar emot leveransen på USA/NATO:s vägnar är överste Fredrik Hedén från Sverige, som är näst största investerare i detta resursdelningsprojekt.¹⁹⁷

’Ingen fred att bevara i Afghanistan’

10 oktober. I ett debattinlägg går förra socialdemokratiska statsrådet Pierre Schori och medförfattaren Shahrbanou Tadjbakhsh till hårt angrepp på det svenska deltagandet i USA/NATO-styrkan ISAF. De påpekar att denna styrka knappast har bidragit till fred i Afghanistan, och citerar den f.d. USA-översten Macgregor som har sagt: ”Vi framför moraliska principer när vi rättfärdigar våra handlingar, men vi skapar förödelse i en miljö som vi inte förstår. Resultatet är ömsesidigt hat.”

Författarna noterar att regeringens utökning av den svenska insatsen i ISAF har skett med stöd av SAP och hävdar att ”det kortsiktiga målet om en militär seger underminerar freden och det långsiktiga nationsbyggandet. Därmed bryter USA och Nato mot en av FN:s grundprinciper för en framgångsrik fredsinsats: det ska finnas en fred att bevara. Kriget utmanar även de andra principerna: frågan om opartiskhet, klarhet om syftet med interventionen och en tydlig arbetsfördelning mellan den civila och militära

'Ingen fred att bevara i Afghanistan' (forts.)

sektorn.... Många afghaner ser den internationella insatsen som en part i kriget."

Av dessa och andra skäl drar författarna slutsatsen att "det militärt alliansfria Sverige [bör låta] en analys av den geopolitiska verkligheten föregå en ytterligare ökning av den militära insatsen, som sker på bekostnad av livsviktigt civilt stöd åt Afghanistans folk."¹⁹⁸

* * *

Deltagande i ISAF skall förlängas

23 oktober 2009. Regeringen-Reinfeldt meddelar sin avsikt att åtminstone till slutet av år 2010 förlänga det svenska deltagandet i ISAF på nuvarande nivå med ca. 500 man och får stöd av samtliga riksdagspartierna utom Vänstern.

Socialdemokraternas utrikespolitiske talesman Urban Ahlin avvisar varje krav på att trupperna skall tas hem. "Detta är inte ett amerikanskt krig" förklarar han. "Det är ett FN-mandat med 42 länder. Att amerikanerna har stort inflytande är inte konstigt med tanke på hur mycket trupp de bidrar med."¹⁹⁹

* * *

Militär-industriellt forum i Stockholm

28-29 oktober. Det nordiska militär-industriella komplexet håller sitt andra årliga Nordic Defence-forum i Stockholm med ledande militärer från Sverige, Norge, Danmark och Finland. Språket är engelska.

"Assessing the influence of Russia in region and the challenges this poses."

Första punkten på dagordningen är: "Assessing the influence of Russia in region and the challenges this poses." Bland de övriga punkterna: "The United States' defence relationship with the Nordic nations"; "The development of training, capability improvement, command and control and planning operations between the US and Nordic nations"; och "What new missions can Sweden's Army expect to face in the years ahead".²⁰⁰

* * *

ISAF-styrkan fördubblas

19 november. Riksdagen godkänner förlängningen av Sveriges deltagande i ISAF med nästan en fördubbling av truppnivån till högst 855 man. Endast Vänsterpartiet röstar emot.²⁰¹

* * *

Obama röjer undan grunden för svensk ISAF-insats

Det hela började "som den största och mest extravaganta straff-expeditionen till Asien sedan Agamemnon avseglade mot Troja."

6 december. Författaren Jan Guillou påpekar att förevändningen för svenskt deltagande i ISAF har annullerats av president Barack Obama i ett tal vid USA-arméns universitet.

Det hela började, skriver Guillou, med en jakt "på Usama bin Ladin som den största och mest extravaganta straff-expeditionen till Asien sedan Agamemnon avseglade mot Troja.... Snart hette det att 'vi' var i Afghanistan för att befria den afghanska kvinnan och skänka landet demokrati.

"Visserligen har afghanerna visat sig djupt otacksamma inför våra ädla ambitioner. Det kan till lika delar bero på landets totalt icke-demokratiska traditioner och vårt egendomliga sätt att marknadsföra det minst dåliga av alla nu kända politiska system. Släktingar till de civila afghaner som bombas, om så vid bröllopsfirande, ute på åkrarna eller i sina hembyar, tycks bli än mer fientliga av dessa demokrati-främjande insatser.

**Obama röjer undan
grunden för svensk
ISAF-insats (forts.)**

"Kvinnor kommer inte att befrias. Korruptionen och narkotika-handeln inte försvinna. Den enda goda nyheten för den afghanska befolkningen blir då att ockupationstruppernas massmördande av civila upphör.

"Fast nu är detta hycklande och politiskt omöjliga argument borta. Sedan Barack Obamas stora tal inför kadetterna vid West Point i onsdags morse skall 'vi' inte längre införa demokrati i Afghanistan, det skall bli slut på allt tal om 'nationsbyggande'. På den punkten var president Obama kristallklar.

"Det nya huvudskälet för 'vårt' krig i Afghanistan är säkerheten för USA:s folk och folk bland USA:s allierade. Tanken är att terrorismen måste besegras i Afghanistan och Pakistan för att inte kunna slå till i Washington och London. Det kriget gäller enligt Obama således inte Sverige, hur mycket än Folkpartiledaren Jan Björklund vill tro och hoppas på den saken....

"Som var och en inser kommer demokrati inte att utbryta i Afghanistan omedelbart efter de amerikanska truppernas tillbakadragande. Kvinnor kommer inte att befrias. Korruptionen och narkotika-handeln inte försvinna. Den enda goda nyheten för den afghanska befolkningen blir då att ockupationstruppernas massmördande av civila upphör....

"Vi ska inte längre fånga Usama bin Ladin. Vi ska inte befria den afghanska kvinnan eller hjälpa landets småflickor att gå i skolan. Vi ska inte bygga upp demokratin. Vi ska givetvis inte skydda oss själva mot afghanska eller pakistanska terrorattacker. Så för Sveriges del återstår alltså ingen krigsorsak.

"Vi befinner oss därmed i ett blodigt krig utan att veta varför och definitivt utan att kunna vinna.... Och så sent som den 19 november beslöt den borgerliga alliansen tillsammans med socialdemokrater och miljöpartister att fördubbla de svenska truppstyrkorna i Afghanistan. Utan debatt. Vilket förstås kan bero på att ingen visste vad han skulle säga i ämnet. Det var ett väl lättvindigt sätt att behandla frågan om liv och död, inte bara för afghaner utan också för våra egna.

"För övriga anser jag att...

...Olof Palme, om han som åldrad pensionär fortfarande varit bland oss, skulle haft svårt med nattsömnen på grund av partiets principiösa krigspolitik."²⁰²

* * *

**Sahlin önskar djupare
samarbete med USA**

10 december. Under ett besök i Washington uttrycker den socialdemokratiska partiledaren Mona Sahlin en önskan för djupare samarbete med USA. Enligt Svenska Dagbladet kände Sahlin sig "stimulerad efter samtal med beslutsfattare i USA:s utrikesdepartement, politiker i kongressen, experter i tankesmedjor och Sverige-vänner som den tidigare utrikesministern Madeleine Albright".²⁰³

Albright hör till de växande kåren av "Sverigevännen" i USA som begått allvarliga brott mot mänskligheten och folkrätten (se "Till försvar av massmord" på sid. 37).

“Européerna borde kräva utträde ut NATO då det inte tjänar något europeiskt intresse”

[President] Obama representerar samma ideologi om USA:s ”exceptionalism” som andra sentida presidenter gjort... Ingenting har förändrats under Obama. Obama har: trappat upp kriget i Afghanistan; startat ett nytt krig i Pakistan; tillåtit eller stött en militärkupp som störtade den valde presidenten i Honduras... går vidare med olika militärprojekt som är avsedda att säkra USA:s globala militära hegemoni... ämnar inringa Ryssland med USA-baser i f.d. delar av Sovjetunionen; har förlett NATO-styrkor att uppträda som legosoldater i USA:s angreppskrig.

Hur bör Europa reagera? Europa bör ta avstånd från Förenta Staterna och opponera sig aktivt mot USA:s utrikespolitik. Européerna bör kräva att deras regeringar utträder ur NATO, eftersom det inte tjänar några europeiska intressen. De två aggressiva militaristiska staterna USA och Israel borde stå inför kritik och ekonomiska sanktioner från FN. Europa är i stället medbrottsling i amerikanska och israeliska krigsförbrytelser... I praktiken [har] västeuropeiska stater [blivit] USA:s marionettstater.

Hur kan Europa ta sig ur en underordnad relation som varat i så många decennier? Det blir inte lätt.... USA:s regering använder ekonomiska påtryckningar och hotar med att läcka känslig personlig information insamlad av dess internationella spionnätverk för att tukta varje självständigt tänkande europeisk ledare med ambitioner om oberoende.

Europa är i allt väsentligt taget till fånga och tvunget att sätta USA:s intressen framför sina egna. Följaktligen kommer Europa att hetsas in i fler krig och så småningom i ett ödeläggande krig med Ryssland om européerna inte finner mod att kastar av sig sin undergivna ställning. Ett ensamt europeiskt land kan inte göra mycket, men samordnad handling skulle vara effektiv....

Europa måste genomskåda den tomma amerikanska retoriken om ”frihet och demokrati” och skönja den framväxande Brunskjortornas Amerikanska Stat. Demokratin glider iväg från USA. Den håller på att ersättas av en oligarki bestående av mäktiga intressen så som finanssektorn, det militär- och säkerhetskomplex som president Eisenhower varnade för, och [den sionistiska lobbyorganisationen i USA] AIPAC....

Amerikanerna behöver europeisk kritik för att kompensera för avsaknaden av oberoende amerikanska medier. Amerikanerna behöver hjälp utifrån för att komma till en förståelse av det omoraliska i sin regerings politik, ty de får ingen sådan hjälp från sina egna medier. Utan Europas hjälp kan amerikanerna inte återfå den anda av frihet och tolerans som de fått i arv från grundlagsfäderna. Amerika självt är ett offer för de neokonservativa och liberala internationalisternas strävan efter USA-hegemoni....

Förenta staterna kan inte låtsas vara en garant för frihet när landets regering tar friheten ifrån sina egna medborgare. Förenta staterna kan inte låtsas vara en garant för fred och demokrati när USA:s regering använder bedrägeri för att angripa andra länder med falska förespeglingar.

Europa... har rätt till sin egen stämman. Amerika behöver höra den stämman.²⁰⁴

— Paul Craig Roberts,
Biträdande finansminister i Reagan-regeringen

UPPDATERING & ANALYS

September 2012

Föregående redogörelse för smyganslutningen av Sverige till USA/NATO följde utvecklingen till slutet av år 2009. Fram till september 2012 har processen fortsatt i samma riktning mot ett allt djupare samarbete med militäralliansen.

År 2011 bidrog Sverige med flygplan och tillhörande personal till USA/NATO:s anfallskrig mot Libyen. Denna militära insats godkändes av en överväldigande majoritet i Riksdagen, inklusive större delen av vänsterpartiets ledamöter — som tyder på att svenskt deltagande i USA/NATO:s krig nu blivit vedertaget.

För detta krävs uppenbarligen inte någon självständig svensk analys — det tar USA hand om. Grundproceduren nuförtiden är följande:

- Utifrån sin uppfattning om landets "nationella intresse" bestämmer USA:s regering vilken regim i vilket land som skall bort.
- Man inleder alt. trappar upp en destabiliseringsprocess i det aktuella landet genom att bl.a. underblåsa interna motsättningar och hetsar upp missnöjda grupper, som i de flesta länder brukar det inte finnas någon brist på.
- När den hotade regimen slår tillbaka, driver man via västvärldens tongivande medier en intensiv propagandakampanj om påstådda brott med de mänskliga rättigheterna som gärna får vara överdrivna eller rentav påhittade. Brott som begås av USA/NATO:s allierade eller av dess tillfälliga redskap i det utsatta landet bortförklaras, tystas ned eller t.o.m. skyllas på den angripna regimen.*
- USA och dess allierade utnyttjar sin dominanta ställning i Säkerhetsrådet för att ordna något slags FN-mandat för att ingripa. Mandatet får gärna vara begränsat, för att sedan vantolkas i vilket syfte som helst inklusive anfallskrig och långvarig ockupation. Om man inte lyckas få ett mandat vid första försöket, går man till anfall ändå; när kriget är ett faktum fixar man en resolution i Säkerhetsrådet som i efterhand legitimerar detta, det värsta brottet mot folkrätten som finns. Sverige och andra lydstaten följer med utan ett ord i protest mot detta missbruk och denna korruption av FN-systemet.
- Den utsatta regimen sätts under ytterligare press med olika slags ekonomisk krigsföring som, i likhet med det militära kriget, drabbar landets hela befolkning.
- Till slut kollapsar regimen under detta enorma, samlade tryck. För att travestera Tacitus, gör USA/NATO en ödemark och kallar det demokrati.

*Självklart kan det vara så att den angripna regimen mycket väl kan vara odemokratisk och skyldig till övergrepp mot delar av befolkningen. Dess värre råder det ingen brist på sådana regimer. Frågan är vem bestämmer över vilken regim skall angripas och på vilka grunder, medan andra regimer som är lika brutala eller ännu värre får stöd och skydd. Dessutom måste det frågas om ett militärt angrepp kommer att lösa eller förvärra problemet.

Så gick det till i Libyen,²⁰⁵ och vid skrivande stund håller samma sorts katastrof på att utspela sig i Syrien. Utvecklingen ser ut att bekräfta den erövringsplan som general Wesley Clark, som bl.a. varit NATO:s militärchef, har berättat om. "Vi skall ta sju länder på fem år. Vi skall börja med Iraq, sedan Syrien och Libanon, sedan Libyen, Somalia och Sudan. Sedan efter fem år kommer vi tillbaka och tar Iran" enligt det PM från USA:s krigsplanerare som Clark 2001 fick läsa.²⁰⁶

Tajmingen och turordningen må ha ändrats sedan 2001 — förmodligen p.g.a. motgångar i Irak och Afghanistan — men grundplanen tycks nu gå mot uppfyllelse.

Stolta humanitära krigare

En följd av denna process blir att "humanitära krigare", med avgörande stöd från tongivande medier, får vatten på sin kvarn och uppmanar till ytterligare krigföring i USA/NATO:s tjänst.²⁰⁷ Svenska militärer uttrycker sin stolthet att få spela en biroll i denna insats för "fred, demokrati och mänskliga rättigheter", och ser fram emot nästa kallelse från USA/NATO.

"De tycker att vi är duktiga och är nöjda med resultatet som vi lämnar" rapporterade Fredrik Bergman, chef för den svenska insatsen mot Libyen. "Vi gör våra uppdrag med kvalitet och det går dessutom fort. Vi är säkra på att de kommer att begära Sveriges hjälp igen."²⁰⁸

Under tiden fortsätter de svenska bidragen till USA/NATO:s krig och ockupationer i Balkan och Afghanistan (se sid. 27-28), även dessa med stöd av stora majoriteter i Riksdagen. Avgörande har varit socialdemokraternas förvandling från ett fredsfrämjande parti under ledning av Göran Persson (sid. 21).

NATO:s generalsekreterare Rasmussen hyllar det svenska bidraget till kriget mot Libyen (Aftonbladet 2011-03-31)

Deltagandet i USA/NATO:s krig motiveras med resonemang vars ursprung ligger utanför Sverige, en omständighet som har påpekats av bl.a. journalisten Göran Rosenberg: "Regeringen har lanserat en webbportal som ska tala om för svenska folket varför Sverige har stridande trupp i Afghanistan.... 'Afghanistans befolkning är hårt prövad av krig, förtryck och fattigdom och den svenska bedömningen är att situationen skulle försämrats avsevärt om det inte vore för världssamfundets närvaro.'

"Jag noterar att detta uppges vara den svenska bedömningen av läget. Jag noterar också att den huvudsakligen icke-svenska bedömning som ligger till grund för att stridande militär är i Afghanistan får man leta sig fram till, liksom att Isaf opererar under NATO,

liksom att den internationella insatsen i Afghanistan vilar på ursprungligen amerikanska politiska och militära överväganden.... Byter USA bedömning i morgon, gör nog Sverige det också.

“På kort tid har Sverige i alla händelser bytt försvarspolitik och hotbild och i princip också världsbild, utan att det riktigt framgått att det är en politik som vi inte längre formulerar själva.”²⁰⁹

Övar för framtidskrig

Samtidigt som en del svenska trupper krigar och ockuperar under USA/NATO-befäl, deltar andra i en fortlöpande serie av militärövningar vars uppenbara syften är att knyta Sverige närmare an till militäralliansen, uppvisa alliansens styrka samt att förbereda för framtidskrig.

För närvarande riktas större delen av denna verksamhet mot Ryssland, som ett inslag i den pågående inringningen av denna gamla konkurrent till Sverige och USA/NATO (sid. 62). I detta syfte ordnas årligen stora övningar i Norrland, norra Norge, Östersjön och Baltikum med namn som Cold Response, Northern Coasts, Baltic Operations m.m.²¹⁰

En stor del av Norrland har överlämnats till olika slags flygvapensövningar med USA/NATO-anknytning,²¹¹ och Sverige spelar en allt viktigare roll i militäralliansens planering för cyberkrig.²¹²

Alltså, ser det ut som om Sveriges militära och politiska eliter gör allt möjligt för att utvidga och fördjupa samarbetet med USA/NATO. Detta underströks maj 2012 när statsminister Fredrik Reinfeldt, utrikesminister Carl Bildt och försvarsminister Karin Enström deltog i militäralliansens toppmöte i Chicago. Det var en tydlig markering av den svenska regeringens okritiska engagemang i militäralliansen som t.o.m. väckte oro hos vissa delar av den regerande koalitionen.

“I övningen Cold Response deltar förband från Norge och Sverige plus förband från en rad andra NATO- och PFF-länder” är texten till denna bild i Försvarets tidning Forum (Nr. 9 • 2011). Förkortningen PFF står för Partnerskap för fred.

“Vårt nära samarbete med NATO har i mångt och mycket tillkommit utan någon bredare diskussion kring frågan vare sig inom politiken eller i den övriga samhällsdebatten” påpekade C-riksdagsledamöter Kerstin Lundgren och Staffan Danielsson. “Nu anser Centerpartiet att dessa tysta närmanden har kommit till vägs ände. När statsminister Fredrik Reinfeldt, utrikesminister Carl Bildt och försvarsminister Karin Enström deltar vid NATO-toppmötet i Chicago nu i helgen förutsätter vi därför att de tydligt påtalar Sveriges militära alliansfrihet som har ett brett demokratiskt stöd i Sverige. Vi utgår från att ytterligare närmanden till NATO inte sker förrän analyser gjorts, en bred debatt har förts och förhoppningsvis en bred samsyn har uppnåtts i frågan.”²¹³

Under årens lopp har många andra uttryckt liknande farhågor, utan att det haft någon synbar effekt. Ingenting hittills har hejdat frammarschen in i USA/NATO:s famn, och det har inneburit en upptrappning av svenskt deltagande i diverse militärinsatser i bl.a. Balkan, Afghanistan och Nordafrika. Som noterat bidrar Sverige även till inringningen av Ryssland, och allt tyder på att Kina och Latinamerika står näst på tur.²¹⁴

Det är således långt ifrån otänkbart att svenska trupper, inom en inte alltför avlägsen framtid, kommer att strida under USA/NATO-befäl i Ecuador, Taiwan m.fl.

Partnerskap för krig

Denna utveckling har skett trots en oförändrad folkopinion mot anslutningen till USA/NATO. Som institutet för forskning om samhälle, opinion och massmedier i Göteborg rapporterade maj 2012: “Under de snart 20 år som SOM-institutet studerat svenska folkets inställning till NATO-medlemskap har opinionen varit stabil. Andelen personer som inte vill att Sverige söker medlemskap i NATO har i allmänhet varit två till tre gånger fler än de som vill att Sverige söker medlemskap.... Endast i Folkpartiet är NATO-anhängarna något fler än NATO-motståndarna.”²¹⁵

Ändå fortsätter de svenska militära och politiska eliterna att fatta beslut som drar landet allt djupare in i USA/NATO:s famn. Detta demokratiska missförhållande har kommenterats av bl.a. Anders Ferm och Thage G Peterson, förra detta FN-ambassadör resp. försvarsminister som påpekar att “Omvärlden betraktar Sverige som ett bihang till NATO — men bara en av fem svenskar anser att vi bör gå med.”²¹⁶

Förklaringen till detta märkliga förhållande består till stor del av fyra faktorer som har underlättat såväl smyganslutningen till USA/NATO som medverkande i dess krig: Partnerskap för fred, blind tro på varje FN-mandat, tanken om “humanitärt krig” och, nog viktigast av alla, Sveriges patologiska förhållande till USA.

Sverige gick med i USA/NATO:s s.k. Partnerskap för fred 1994, och sedan dess har det fungerat som huvudmekanismen för svenskt deltagande i alliansens krig och militärövningar (se till exempel sid. 19-22, 35, 42, 68). I själva verket är det ett partnerskap för krig och hotelser om krig; men etablissemangen med mediernas samverkan har lyckats förmedla budskapet att det är en fredsfrämjande verksamhet. Det fiffiga med Partnerskap för fred är att man får låtsas som om landet inte är med i USA/NATO samtidigt som försvarsmakten anpassas till och fullt ut samverkar med militäralliansen.

En följdriktig konsekvens har varit en förflyttning av svenska militära resurser från FN till USA/NATO. “Sverige var en gång den främsta truppbidragaren till FN. I dag har Sverige inte en enda beväpnad soldat under den blå FN-fanan” påpekade f.d.

Forts. på sid. 82

Vem upphävde neutralitetspolitiken?

Förra året vid skolexamensdags, när de flesta, inklusive politiker och journalister, var upptagna med blomsterbuketter och skolgårdsträngsel, läste jag en notis om att riksdagen en av de sista arbetsdagarna före sitt sommarlov, den 16 juni, hade klubbat igenom en ny försvarspolitisk skrivning där den traditionella formuleringen om alliansfrihet med möjlighet till neutralitet vid konflikter strukits....

Det gick till på liknande sätt när propositionen om att kraftigt utöka ett dittills blygsamt svensk FN-kompani i Afghanistan lades fram för riksdagen den 12 juni 2002 — samtidigt som Sverige spelade VM i fotboll.

Dessa två beslut, som knappast uppfattades av allmänheten, har nu fått sin gemensamma konsekvens:

Idag packas unga stupade svenska soldaters kroppar i kistor i Afghanistan samtidigt som nya unga svenska soldater packar sina trunkar för att i maj ge sig ut i samma krig och slåss för... ja, vadå?

Sverige? USA? FN? Afghanska kvinnors rättigheter? Afghansk demokrati?

Eller skall de kanske inte slåss för, utan mot något? Talibaner? Opiumodlare? Terrorister?

Motiven skiftar upphörligt i den svenska regeringens och försvarsmaktens argumentation. När inte den ena formuleringen fungerar så kommer vips en ny....

Det enda som kan fastställas med säkerhet är: svenskarna åker inte till Afghanistan för att försvara den svenska neutralitetspolitiken. För den finns inte längre. Den försvann som den sista snön en varm försommardag i fjol, utan att de ansvariga ställde den naturliga frågan om en så livsavgörande kursändring till folket:

"Vad tycker ni?"

... Själva metoden att sudda den tidigare tydliga målbilden steg för steg med knappt märkbara retuscheringar har fått till följd att folkopinionen har avväpnats innan den ens insett vad som pågår....

Den svenska neutralitetspolitiken har på olika grunder kritiserats — men alltid i grunden respekterats.

Den har gjort det möjligt för Sverige att med trovärdighet spela en betydligt större roll i världspolitiken än vad landets storlek motiverar.

Nu är många av dessa möjligheter bortspade. Sverige är idag i såväl teori som praktik en USA-allierad och betraktas av omvärlden som en sådan.

Denna helomvändning har skett nästan obemärkt. Hur är det möjligt? Vi för en livlig debatt om hotet från kärnkraften — samtidigt som vi kritiklöst marscherar ut i krig tillsammans med länder som hotar med kärnvapen.

Varför förses svenska soldater med ädla motiv som saknar motsvarighet i de amerikanska chefernas krigsplan? Vem är drivkraften bakom den långa process som slutligen upphävde Sveriges neutralitetspolitik den där försommardagen i fjol? Och varför?

— Richard Hobart, filmregissör²¹⁷

Forts. från sid. 80

FN-ambassadör Pierre Schori våren 2010. "Insatsen i Afghanistan, som inte styrs av FN:s säkerhetsråd utan av NATO och Pentagon, slukar all vår fredsbevarande militära kapacitet."²¹⁸

Detta i sin tur är en logisk konsekvens av ett hemligt avtal som Ban Ki-Moon, FN:s nuvarande generalsekreterare, helt olagligt ingick 2008 med USA/NATO. I praktiken gör avtalet USA/NATO till FN:s huvudinstrument för "fredsbevarande" insatser runt om i världen, och därmed undergrävs den riktiga fredsbevarande verksamhet som grundas i FN-stadgan och utövas i FN-regi.

Supermakten bestämmer

Argumentet har framförts att enbart USA/NATO har de resurser som krävs för att utföra FN:s fredsbevarande uppdrag. Men det finns ju inget hinder mot att dessa resurser skall ställas till FN:s förfogande — förutom det att supermaktens tolkningsrätt och kontroll därmed skulle minskas.

Ban Ki-Moon har aldrig lämnat någon rimlig förklaring till sin självsvåldiga handling; men detta och mycket annat tycks bekräfta uppfattningen om att han med USA:s avgörande stöd tillsatts för att styra FN i enlighet med supermaktens intressen.

I vilket fall som helst har kritiken mot avtalet med USA/NATO varit svidande. Enligt Hans Christof von Sponeck, en f.d. biträdande generalsekreterare: "I dessa tider som präglas av konfrontation förväntar man sig från FN-sekretariat en särskild hög grad av politisk neutralitet. Avtalet mellan FN och NATO är allt annat än neutralt....

"Varje bedömning av FN/NATO-avtalet måste ta med i räkningen att: NATO är en kvarleva av kalla kriget; NATO, som en västallians, betraktas av de övriga 166 FN-medlemsstaterna med betydande misstro; ett huvudmål för NATO är att med militära medel hävda sina energi- och maktintressen i motsättning till de övriga FN-medlemsstaterna; samt att USA, en konstituerande medlem i NATO, på de mest samvetslösa sätt har förklenat Förenta nationerna och brutit mot folkrätten."²¹⁹

Icke desto mindre fortsätter det nära samarbetet mellan FN och USA/NATO, trots att Ban Ki-Moon inte har befogenhet att egenmäktigt avtala det samt att det strider mot FN-stadgan. Bortsett från några få protester när det hemliga avtalet avslöjades, har FN:s övriga medlemsstater inte presterat något vidare motstånd. Detta om inget annat påvisar vidden av USA:s påverkan på FN, som har kartlagts och beskrivits av Phyllis Bennis.²²⁰

Tills vidare råder det således en ordning där Säkerhetsrådet, som domineras av USA, beslutar om militära åtgärder i t.ex. Afghanistan och Libyen som uppdras åt en allians som även denna domineras av USA. I dessa fall betyder det att "FN-mandatet" i själva verket är ett USA-mandat.

Egentligen behövs det dock inget mandat. Detta bevisades med all önskvärd tydlighet 2003 när USA oprovocerat gick till anfall mot Irak efter ett ovanligt misslyckat försök att driva sin vilja fram i Säkerhetsrådet. Som den kunnige och respekterade diplomaten Sverker Åström påpekade: "Det amerikanska angreppet på Irak och hela den nya amerikanska strategiska doktrin som deklarerades i september förra året... innebär amerikanska anspråk på totalt världsherravälde. FN och folkrätten ska ha som enda roll att legitimera amerikanska våldsaktioner."²²¹

Liknande tankar släpps fram i debatten då och då, men de har inte någon märkbar effekt på den förda politiken. Svenska militära och politiska eliter framhåller att rättfärdiga svenskt deltagande i USA/NATO:s krig och ockupationer med hänvisning till

“FN-mandat”. En som flitigt utnyttjat denna möjlighet är Jan Eliasson, den socialdemokratiska diplomaten som nyligen utsetts till att biträda den USA-trogne generalsekreteraren Ban Ki-Moon. Detta trots att Eliassons partikollega Pierre Schori påpekar att “Det finns numera inte en enda svensk beväpnad soldat i FN-ledda operationer. NATO/Isaf-insatsen [i Afghanistan] finns inte på FN:s lista över FN-operationer, och i Afghanistan bär alla svenska soldater NATO:s emblem, inte FN:s blå fana.”²²²

Skyldighet att kriga

Det var med de senaste Balkankrigen under 1990-talet som tanken om “humanitärt” krig fick sitt stora genombrott. Med grovt vinklade propaganda som besinningslöst spriddes av mäktiga medier trummade USA/NATO in budskapet att dess folkrättsvidriga anfallskrig mot en part i striderna var nödvändigt för att skydda de andra parternas mänskliga rättigheter.²²³

Principen om skyldigheten att skydda, som har fått etiketten R2P (“right to protect”), antogs av FN:s generalförsamling 2005 som vägledande. Det innebär att nationell suveränitet i ytterst exceptionella omständigheter får kringgå för att tillåta ett militärinripande i syfte att skydda en utsatt befolkning. Några svenska fredsvänner har dock påpekat att:

“Väl medvetna om risken att mäktiga stater skulle missbruka detta för egna syften såg generalförsamlingen då till att kringgärda denna ‘skyldighet’ med en rad starka förbehåll.... I resolutionen understryks att tillämpningen ska ske i enlighet med FN-stadgan — R2P står alltså inte över stadgan och måste bli föremål för fortsatt behandling.... Säkerhetsrådet står inte över FN-stadgan.”²²⁴

Som noterat ovan har det emellertid visat sig att Säkerhetsrådet har kört över stadgan när det tjänar USA:s intressen och de övriga medlemmarna i rådet antingen samtycker eller lägger sig platta.

Detta motiveras med R2P-principen, trots att bevisningen om påstådda övergrepp oftast är klen eller obefintlig. I Sverige finns det dock många högljudda röster som gärna manar till Säkerhetsrådets “humanitära” krigsföring via USA/NATO. Ett typiskt yttrande är detta av Svenska FN-förbundets ordförande till stöd för anfallskriget på Libyen: “FN har en skyldighet att skydda civila. FN-principen skyldighet att skydda tillkom efter massdödandet i Rwanda och på Balkan på 90-talet och innebär att omvärlden ska agera när staters ledare inte kan eller vill skydda sin egen befolkning.”²²⁵

Liknande resonemang dominerar i den offentliga debatten och tjänar två syften: att dämpa allmänhetens farhågor för svenskt deltagande i USA/NATO:s krig samt att splittra vad som finns kvar av freds rörelsen.

Till och med världens äldsta fredsorganisation, Svenska Freds- och Skiljedomsförbundet, har anslutit sig till R2P-motiveringen: “Jag tror det var alldeles nödvändigt att stoppa Khadaffis framfart mot Benghazi” resonerade ordförande Anna Ek med stöd av tillhörande krigspropaganda (“Khadaffis framfart mot Benghazi”). “Skyddet av civila hörsammades glädjande snabbt av det internationella samfundet, tanken om en central internationell rättsordning var klar och människovärdet skulle skyddas.”²²⁶

Svenska freds- och krigsföreningen

Gjorde vi oss av med neutralitet och territorialförsvar skulle det bli mindre kanon-muller i landet. Det räknade några nytänkare i Svenska Freds- och Skiljedomsför-eningen ut för ett antal år sedan.

Strategin betalade sig. Den anrika pacifistiska organisationen kunde strax inkassera frikostiga bidrag från UD och Försvarsdepartementet, bland annat för deltagande i så kallade civil-militära övningar med NATOs stridskrafter. Statsbidragen steg från en försumbar del av budgeten till nästan 40 procent.

Hur gick det med kanonmullret?

Norrbotten har blivit ett övningsfält för NATOs soldater, i Västerbotten faller NATOs flyg bomber och nu ska främmande krigsfartyg börja skjuta skarpt i Göteborgs skärgård....

Berörd lokalbefolkning får glädja sig åt att mullret numera är fredsfrämjande. Vilket UD och Försvarsdepartementet betygar.

— Mikael Nyberg²²⁷

Det faktum att inte ens förmenta fredsvänner är överens om huruvida det är berättigat att anfalla Libyen eller ockupera Afghanistan, underlättar ju för USA/NATO:s anhängare i Sverige. Då spelar det mindre roll att, som den pensionerade militärpsykologen Karl-Yngve Åkerström har påpekat: "Innan 11 september visade USA inget som helst intresse för [den afghanska] befolkningens mänskliga rättigheter utan levererade pengar och vapen till de grupperingar som stödde USA:s intressen i regionen." ²²⁸

Att det handlar om någonting helt annat än mänskliga rättigheter har understrukits av Lars Lökke Rasmussen, statsminister i Danmark, en NATO-medlem som varit bland de mest entusiastiska deltagarna i militäralliansens krig. "Vi är där för att försäkra att landet inte blir en fristad för terror igen. Det är grunden till vår närvaro, varken mer eller mindre. Vi är inte i Afghanistan för att utöva folkupplysning" förklarar Rasmussen.²²⁹ Det är också USA-president Barack Obamas tydliga budskap (sid. 74).

Kvinnornas propagandanytta

Ändå har det varit en effektiv PR-strategi att marknadsföra krig som en humanitär gärning, inte minst när det gäller omsorg för förtryckta kvinnor — ett ständigt återkommande tema i den svenska debatten. Kvinnornas propagandanytta betonades i en CIA-promemoria som mars 2010 avslöjades av WikiLeaks:

"Att den nederländska regeringen föll p.g.a. dess truppinsats i Afghanistan visar att det europeiska stödet för den av NATO ledde ISAF-missionen är bräckligt. Vissa NATO-medlemsstater, särskilt Frankrike och Tyskland, har räknat med allmänhetens likgiltighet för Afghanistan för att kunna öka sina bidrag till missionen. Men denna likgiltighet kunde övergå till aktiv fientlighet om striderna under vår och sommar resulterar i en ökning av offer bland militärer eller afghanska civila samt om en debatt som denna i Nederländerna spiller över till andra stater som bidrar med trupper....

"Afghanska kvinnor kunde tjäna som perfekta budbärare när det gäller att humanisera ISAF:s roll i kampen mot talibanerna p.g.a. kvinnors förmåga att personligt och trovärdigt tala om sina upplevelser under talibanerna samt om sina förhoppningar inför

framtiden och sin fruktan i fall talibanerna skulle segra. Proaktiva initiativ som skapar medietillfällen för afghanska kvinnor att berätta sina historier för franska, tyska och andra europeiska kvinnor kunde bidra till att övervinna den utbredda skepticismen mot ISAF-missionen bland västeuropeiska kvinnor.”²³⁰

Det behöver nog inte sägas att denna promemoria inte hänvisar till de många afghanska kvinnor som är emot USA/NATO:s ockupation av sitt land. Bland de främsta är Malalai Joya, en f.d. ledamot i Nationalförsamlingen som hävdar att ”kvinnornas rättigheter i Afghanistan har i sanning inte skyddats — vår belägenhet har återopats bara för att rättfärdiga kriget.

”I själva verket är det viktigt att komma ihåg ett annat dokument som WikiLeaks tidigare under året avslöjade — en CIA-promemoria med en bedömning av den allmänna opinionen om kriget i västvärlden, som föreslog utnyttjandet av ’vittnesmål från afghanska kvinnor’ som uttrycker sin fruktan för att talibanerna skall ta över i fall NATO drar sig ur. En omslagsartikel i tidskriften Time som stort slog upp den vanställda Bibi Aisha var ett tydligt exempel på utnyttjandet av kvinnors utsatthet för att driva krigspropaganda. Rubriken, ’Vad händer om vi lämnar Afghanistan’, kunde eller rättare sagt borde ha varit ’Vad som händer medan vi är i Afghanistan’, därför att brott mot kvinnor så som stympning, våldtäkt och mord i nuläget är vardagliga företeelser....

”Den enda förändring som kan inge framtidshopp i oss är förstärkningen och utvidgningen av en nationell anti-fundamentalistisk och demokrati-älskande rörelse. En sådan rörelse kan endast byggas av afghaner. Och även om vi vill ha omvärldens stöd och solidaritet, varken behöver eller vill vi ha NATO:s ockupationsstyrka.”²³¹

Patologiskt förhållande

Dessa tre faktorer — Partnerskap för fred, FN-mandat och R2P-tänkandet — har främjat närmandet till USA/NATO med följdriktigt deltagande i dess krig och ockupationer. Det finns dock ytterligare en faktor som nog är ännu mer grundläggande, nämligen Sveriges förhållande till USA. Det kan betecknas som patologiskt i att det leder till beslut och gärningar som grovt bryter mot fundamentala svenska principer och värderingar — däribland de som berör fredssträvande, folkrätt och global rättvisa. Ett förhållande som får denna effekt kan knappast betraktas som hälsosamt.

En som har uttryckt varma känslor för supermakten är f.d. försvarsminister Sten Tolgfors som enligt ett telegram från dess ambassad i Stockholm ”gick i gymnasium i USA och sade till ambassadören att han älskar USA”.²³²

Det är tveksamt om Tolgfors någonsin har uttryckt lika starka känslor för sitt hemland, men han är knappast ensam om sin kärlek till USA. Den tycks vara särskilt passionerad bland svenska militärer (se sid. 5), men en betydande del av hela befolkningen är uppenbarligen drabbad av den.

Visst finns det även kritiska röster, precis som i USA, och det ovan nämnda motståndet mot NATO-medlemskap tyder på en svalare hållning bland allmänheten än bland landets ledning (se även sid. 48). Men särskilt när det gäller försvars- och utrikespolitiska frågor visar eliterna inom militären, politiken och medierna en tydlig tendens att tolka världen utifrån supermaktens perspektiv.

Forts. på sid. 87

Åter i farbror Sams trygga famn

Sverige var den första neutrala stat som officiellt erkände Förenta staterna när denna nation grundades för drygt 200 år sedan. Sedan dess har svenska åsikter om den kommande supermakten i stort sett varit positiva, och känslorna fördjupades i samband med den massemigrering till USA som nådde sin kulm under senare delen av 1900-talet. "Drömmen om Amerika" var och är en vanlig upplevelse....

Därför blev det en häftig chock i "de modigas hemvist" när en ung socialdemokratiska ledare med namn Olof Palme i 1960-talet högljutt och ihärdigt började fördöma dess utdragna våldtäkt mot Indokina....

Palme finns inte längre i livet för att kunna ställa till problem, och den flygel av SAP som han företrädde har marginaliserats.... Den nuvarande ledningen har ansträngt sig för att lappa över det tillfälligt spända förhållandet med USA och har på alla möjliga sätt visat sin tro och huldhet till Pax Americana. Bland annat har den "motvilligt förstått" oprovocerade bombanfall av USA mot Sudan och Afghanistan, och har stött katastrofen i Kosovo — till den grad att den har lånat sin röst till USA/NATO:s krigspropaganda. Det är högst sannolikt att, om Vietnamkriget skulle inträffa idag, skulle SAP-ledningen bita ihop och foga sig. Den skulle nog till och med försöka förklara att det var nödvändigt att fälla alla dessa bomber och all denna napalm utifrån ett humanitärt perspektiv....

Det kan inte råda någon tvekan om att USA med karakteristisk företagsamhet har arbetat för att förhindra uppkomsten av ett nytt Palme. I ett land som Sverige kräver det inte nödvändigtvis någon direkt intervention. Det sofistikerade och mycket effektivare sätt att uppnå det önskade resultatet är att skapa förutsättningar för att de flesta nyckelpositioner i samhället fylls av individer som man kan lita på att säga och göra det som behövs utifrån egen övertygelse och/eller egenintresse.

För detta ändamål är ett gynnsamt opinionsklimat väsentligt. Detta är en vara som rutinmässigt levereras av de tongivande massmedierna, som till stor del fungerar som kuggar i USA:s globala propaganda-apparat....

Aningslös alt. självvald okunnighet om supermaktens agerande tycks vara utbredd, till och med bland Sveriges s.k. intellektuella elit. Det är inte bara att de har underlåtit att analysera supermaktens inverkan på det egna samhället; de intellektuella har nästan helt blundat för den, och i stället har de låtit sin uppmärksamhet avledas till prioriteringar som har bestämts och katastrofer som har vållats av USA. De psykologiska mekanismerna bakom detta syndrom är i och för sig ett i hög grad värdigt ämne för forskning.

En konsekvens av detta är att den enstaka mäktigaste politiska kraft som påverkar Sverige och många andra länder fritt beviljas osynlighetens skydd medan den håller på med sitt strävande efter världsherravälde. Detta innebär till exempel att SVT:s inflytelserika nyhetsprogram kan sända längre reportage om Nicaraguas eller Östtimors senare historia utan att ned ett enda ord hänvisa till USA, vars tragiska inverkan på dessa två små länder är väldokumenterad.

Som en följd av denna och besläktade tendenser genomsyras det svenska samhället vid början av 2000-talet av bilder och budskap vars effekt, om nu inte vars avsikt, är att legitimera USA:s dominans över hela planeten....²³³

Forts. från sid. 85

Detta återspeglas i Riksdagens debatter och beslut, samt i den omvärldsbild som förmedlas av ledande medier. Som medieforskare Stig Arne Nohrstedt har noterat: "Den svenska nyhetskulturen har ögon och öron vända mot den enda kvarvarande supermakten".²³⁴

Resultatet har blivit en påfallande dubbelmoral till USA:s fördel, som nog har underlättat smyganslutningen till dess globala militärallians.

Det tycks inte spela någon roll hur många miljontals människoliv som förstörs som följd av USA:s politik, hur många grova brott mot mänskligheten och folk-rätten som begås, eller hur ofta motiveringarna för allt detta visar sig vara falska: Allt går att nonchalera, släta över, förringa, tolkas som insatser för frihet och demokrati — eller i bästa fall inte ens märkas.

I kontrast är det inte svårt att förutspå hur en inbjudan till ett ryskt "partnerskap för fred" skulle bemötas, eller reaktionen om Kina skulle mana Sverige till "humanitärt" krig mot t.ex. Saudiarabien med stöd av ett FN-mandat som Kina självt har drivit igenom Säkerhetsrådet för att sedan tolka efter eget behag i egenintresse. Möjligen kommer detta att förändras i en tänkbar framtid med Kina som enda supermakt; men för närvarande är det USA som gynnas av den svenska dubbelmoralen.

Aktörer och intressen

Sveriges anslutning till USA/NATO har varit en lång och invecklad process som många olika aktörer med diverse intressen bidragit till. I vilken mån dessa bidrag har samordnats är en fråga som återstår att besvara. Det som redan nu kan konstateras är att många diverse insatser har haft samma tendens, d.v.s. mot ett allt djupare samarbete med militäralliansen. Bland de viktigaste krafterna i denna process är:

- Förenta staterna
- Försvarsmakten
- Underrättelsetjänster
- Näringslivet
- Politiska partier
- Propaganda-apparaten

För Dagens Nyheter är det helt naturligt att illustrera en betraktelse över "våra" förluster med en bild av Vietnam-krigsmonumentet i Washington. Det anfallna landet och sitt folk, vars förluster varit ofattbart större, syns inte.²³⁵

Förenta staterna

Sveriges anslutning till USA/NATO, tills vidare via Partnerskap för "fred", har inneburit ett tillskott av militära resurser till alliansen som ju är uppskattat — inte minst p.g.a. den höga kvalitetsnivån. Som tidigare noterat anser bedömare inom USA/NATO att det svenska försvaret bättre är anpassat till militäralliansen än sina motsvarigheter i flera av de länder som formellt är medlemmar (sid. 35).

Emellertid är Sverige ett litet land och, hur duktiga och välutrustade sina trupper än må vara, kan de aldrig utgöra mer än en liten kugge i supermaktens väldiga militärapparat. Om de skulle lägga ner sina vapen och dra sig ur skulle detta knappast ha någon märkbar effekt på USA/NATO:s militära kapacitet.

Desto mer värdefullt är Sveriges kvardröjande rykte som ett fredssträvande, alliansfritt och rättvist land. Så nyligen som juni 2012 hänvisade en USA-diplomat och "liberal" akademiker till Sverige som "ett neutralt land med en lång tradition av att ta emot vapenvägrare och desertörer från USA".²³⁶ Som dock framgår av den föregående redogörelsen, finns detta Sverige inte nu längre. "Traditionen" att ta emot avhoppare från USA:s armé var i alla fall inte särskilt långvarig, och sådana typer är definitivt inte välkomna i dag.

Ändå lever föreställningen om det fredliga, självständiga Sverige kvar i större delar av världen, och den har varit till nytta för supermakten. Redan 1996 uttryckte USA:s NATO-ambassadör tacksamhet för Sveriges och Finlands hjälp med att införliva de baltiska staterna i militäralliansen trots Rysslands motstånd. "Ni kan göra det bättre och mindre provokativt än vi amerikaner. Ryssland har aldrig protesterat mot vad Sverige eller Finland gjort i Baltikum" förklarade Robert Hunter (sid. 22).

Krigslegitimerande varumärke

Sveriges goda namn kom även till nytta 2003 när det gällde att sälja kriget mot Irak in till européer. Till detta arbete rekryterades f.d. statsminister Carl Bildt då "En person av Carls format, med hans bakgrund, och dessutom från Sverige, var naturligtvis väldigt betydelsefull" (sid. 35). Mer än "dessutom från Sverige" behövde man inte säga — så starkt och välkänt var det legitimerande svenska varumärket.

Den fredliga Sverigebild som på så sätt utnyttjades för att marknadsföra krig var till stor del en skapelse av Bildts direkta motsats — Olof Palme, vars vältaliga och ihärdiga fördömande av anfällskriget mot Indokina fick stort genomslag i hela världen och inte minst i USA. Enligt utrikeskorrespondent Sven Öste hade Palmes kritik stor betydelse för "duvorna" i Kongressen samt för hela anti-krigsrörelsen i USA, i synnerhet vid universiteten.

Detta har bekräftats av Bob Musli, ordförande för USA-branschen av den nobelpris-tagande organisationen International Physicians for the Prevention of Nuclear War (där Svenska läkare mot kärnvapen ingår): "För oss som kämpade mot kriget var Palme en ledstjärna för enkla sanningar och mod..... När man begrundar enormiteten av den förstörelse och det lidande som USA höll på att tillfoga överallt i Sydostasien, kunde ingen kritik vara för hård. Den är särskilt betydelsefull när den kommer från ledaren för ett respekterat land."²³⁷

Under Palmes ledning blev Sverige också känt för andra insatser som trotsade USA:s politik om nedrustning, miljön, Sydafrika, Latinamerika m.m.

Det var dock Vietnamkriget som värst skadade supermaktens anseende, och hela tre decennier efter det att de sista inkräktarna jagades ur Vietnam var minnet av det starka svenska krigsmotståndet fortfarande bittert hos USA:s utpost i Stockholm. Vid sin avgång 2004 klagade ambassadör Charles Heimbald att många svenskers bild av USA ännu var besudlad av detta krig: "Jag tror inte de har glömt de där underbara dagarna med demonstrationsmarscher. Jag hoppas de mognar med åren, som alla vi andra."²³⁸

"Olof Palme, vi saknar dig" lyder budskapet i denna protestmarsch i Stockholm 2003 mot det annalkande anfallskriget mot Irak. Det var en åsikt som nog inte delades vid USA:s ambassad som ligger några 100 meter bort.

Följaktligen kan det antas att en hög prioritet för USA i Sverige har varit att förhindra uppkomsten av en ny Palme och den sorts politik som han bedrev. Det omedelbara problemet löstes ju 1986 när Palme röjdes ur vägen med ett pistolskott.

Ofråkomliga misstankar

Mordet är olöst och, med tanke på hur utredningen har missköts, kommer det nog aldrig att lösas (se "Tesen håller inte" på sid. 118). Ofråkomligen har det funnits misstankar att mordet var ett initiativ av USA och/eller dess bundsförvanter i Sverige, särskilt dessa inom polisen, underrättelsetjänsterna och militären.²³⁹ Denna möjlighet har varit ett tabuämne bland svenska eliter, men det uppenbara sammanhanget har förklarats av Kari och Pertti Poutiainen i sin bok *Inuti Labyrinten* som är ett standardverk i ämnet:

"När Palme mördades hade han just vunnit sitt andra val under det nya decenniet, och hans internationella rykte och auktoritet hade aldrig varit större. Hans stjärna i världspolitiken hade inte passerat zenit utan var fortfarande klart stigande.... Det kan inte ha varit muntert för spionfångarna — i Reagans anda besatta av tanken att tränga tillbaka 'världssocialismen' — att se den allra 'farligaste' socialisten från 70-talet, Olof Palme, ohämmat sprida sitt 'antiamerikanska' och socialistiska budskap över världen. Mycket skulle ha varit vunnet i kampen mot socialismen om han försvann från den världspolitiska arenan. (Till exempel skulle den 'marxist-leninistiska' Sandinist-regimen i Nicaragua — som Reagan-administrationen var besatt av — förlora en av sina viktigaste stöttepelare i väst.)

"Om man mot den bakgrund vi tecknat ovan noterar tre andra omständigheter:

- (1) att det inom vår nationella del av det västliga underrättelsekomplexet, svenska SÄPO, fanns ett väldokumenterat Palmehat

(2) att det inte går att få klarhet i säkerhetspolisens agerande mordnatten...

(3) att polisen på den öppna sidan under mordnatten över huvud taget inte organiserade någon mördarjakt....

”så ligger misstanken nära att den mörka februarinatt Olof Palme stupade gick frontlinjen i det kalla kriget på Sveavägen i Stockholm.”²⁴⁰

Oavsett huruvida USA var inblandat i mordet på Palme kan det antas att de rimliga misstankarna kring denna möjlighet medvetet eller omedvetet har påverkat hans efterträdare. Även om det inte får sägas högt, förstår nog de flesta begrundare av världspolitiken att den statsledare som trotsar supermakten lever farligt.

Förtroendekapital satsas på krig

Några få år efter Olof Palme mördades, började hans efterträdare Ingvar Carlsson leda landet in i Europeiska unionen, som domineras av NATO-medlemsstater. Anpassningen till USA/NATO började kort därefter, långt innan Sverige formellt anslöt sig till EU (sid. 15). Den krigiska utvecklingen sedan dess har dokumenterats i de föregående sidorna.

Av ovan nämnda skäl går det nog inte att överskatta PR-värdet av det svenska deltagandet i USA/NATO:s krig (helst med ”FN-mandat”, förstås). Ty vad kan vara fel med ett krig om till och med det fredsälskande Sverige aktivt deltar i det?

Så småningom kommer omvärlden förmodligen att inse vad som har hänt med Sverige sedan Palme mördades; delar av arabvärlden tycks redan förstå det. Tills vidare kan dock USA/NATO fortsätta att utnyttja Sveriges goda namn för att dämpa motstånd till sina krig och i bästa fall värva ytterligare bundsförvanter.

Kort sagt har tidigare svenska ledare — och i synnerhet Olof Palme — byggt upp ett förtroendekapital när det gäller fred, folkrätt, nedrustning m.m. som dagens ledare satsar på krig för supermaktens räkning i dess strävan efter världsherravälde.

På vilka sätt och i vilken mån USA aktivt har bidragit till denna utveckling är svårt att fastställa. Däremot finns det ett omfattande material — bestående av bl.a. läckta dokument, akademisk forskning, hearings i kongressen, avslöjanden av kritiska tjänstemän m.m. — som visar hur supermakten brukar utöva inflytande i olika länder.

Ett beprövat sätt att bli inflytelserik är ju att skaffa sig makt. Som bekant är människor, i varierande grad, flockdjur som dras till och försöker ställa sig in hos makten. Denna tendens syns tydligt i många svenskars (och andras) beteende gentemot USA,²⁴¹ och den underlättar för supermaktens arbete med att bygga upp dess kontaktnät i Sverige.

Grunden till det NATO-relaterade nätverket lades under andra världskriget med olika slags mer eller mindre hemliga samarbete med de antinazistiska krafterna — fast Sveriges formella neutralitet var också värdefull enligt Daniel G. Harris, en brittisk marinattaché som under krigsåren tjänstgjorde i Stockholm:

”Vid 1944 hade Sveriges neutralitet ändrats i så motto att det hade blivit ett ‘icke-stridande’ land.

”Aldrig tidigare hade någon stat tillåtit en exilregim — Norges — att (med Sveriges stöd) bilda och träna upp en armé på ca. 13.000 man och utföra andra aktiviteter på sin mark.... Utan den svenska neutralitetens skydd och bistånd hade det varit vanskligt med motståndsrörelser i Norge och Danmark.... Segern i kriget 1940/45 hade tagit längre och kostat mer om Sverige hade varit ockuperat.”²⁴²

Samarbetet fortsatte och utvidgades efter kriget, för det mesta i hemlighet av hänsyn till neutralitetspolitiken. Enligt denna skulle Sverige enbart ingå i en militärallians i fall det blev attackerat och invaderat.

Samtidigt tilltog det kalla kriget och Sverige, med sitt strategiskt viktiga läge, hamnade mitt i skottlinjen. Då hade det varit oansvarigt att *inte* vidta förberedande åtgärder mot ett eventuellt anfall från öst, enligt den kommission som 1992 tillsattes för att utreda detta historiska skeende (sid. 2).

Detta var inramningen för det i stort sett hemliga samarbetet med USA/NATO under kalla kriget. Hur omfattande detta samarbete egentligen var, och huruvida hemlighetsmakeriet var berättigat, är frågor som under de senaste åren flitigt diskuterats. I vilket fall som helst gjorde det möjligt för ett förhållandevis litet antal svenskar att stegvist smygansluta landet till USA/NATO utan den stora allmänhetens vetskap eller samtycke.

En viktig knutpunkt för gällande diskussioner, samordning m.m. är förstås USA:s ambassad i Stockholm som bl.a. lär hysa en av CIA:s största utländska enheter. Betydelsen av supermaktens ambassader antyds av den gamla vitsen som särskilt i Latinamerika är välkänd:

”Varför har det aldrig varit någon statskupp i USA?”

”Därför att det inte finns någon USA-ambassad i det landet.”

Förutom ambassaden finns det andra viktiga kanaler och mötesplatser, inte minst när det gäller det militära samarbetet.

Foto: Saul Loeb / AFP

Bildt tog emot Clinton

Den amerikanska utrikesministern Hillary Clinton landade vid 18.30-tiden på lördagen på Arlanda och inledde därmed sitt Sverigebesök. ► [Läs mer.](#) 7

► [Världens mäktigaste kvinna.](#) Syrien högst på agendan under besöket. 29

Olof Palme är död och Sveriges utrikespolitik är i Carl Bildts pålitliga händer. Hillary Clinton på kärt besök i Stockholm. "Syrian högst på agendan" noterar Aftonbladet 2012-06-03.

Försvarsmakten

Under de senaste sex decennierna har tiotusentals svenska militärer deltagit i diverse aktiviteter som har fördjupat samarbetet med USA / NATO.²⁴³ I samband med detta har det naturligtvis uppstått otaliga personliga möten som har stärkt banden mellan de svenska deltagarna och sina motparter i USA och andra NATO-medlemsstater. Som till exempel överstelöjtnant Michael Andersson har berättat om sin tid hos U.S. Central Command i Florida: "Bland annat har vi firat Thanksgiving hos en vanlig amerikansk familj. Vid ett annat tillfälle bjöds vi av borgmästaren i Saint Petersburg på baseboll" (sid. 5).

Efter Sverige 1994 anslöt sig till Partnerskap för fred kunde allt detta ske öppet under ordnade former, även om det kan antas att en del kontakter och aktiviteter fortfarande hölls hemliga. Före 1994 emellertid sköttes det mesta informellt i det dolda, och t.o.m. bland militärer var det inte alltid klart vilka bestämde eller hur det gick till.

Anders Jallai, som under 1980-talet var både kustjägare och Viggenpilot, har beskrivit vissa tecken som tydde på att någon bland kamraterna hade valts ut för direkt samarbete med USA / NATO: "En utmärkande ledtråd är att de ofta gjorde kometkarriärer inom sina gebit. T.ex. i flygvapnet, som jag själv tillhörde, plockades några få utvalda ut redan i ett tidigt stadium och gavs specialutbildningar. De fick gå högre kurser tidigare än andra och de fick åka på utbildningar utomlands, oftast i Storbritannien eller USA. Det kunde röra sig om allt från testpilotutbildningar till kurser i underrättelsetjänst och säkerhetspolitik. Ibland även tekniska specialkurser och då oftast i USA.

"När jag ser tillbaka på det idag hade flera av de utvalda en förälder som tidigare gjort karriär inom försvaret eller underrättelsetjänsten. Det gick alltså i arv precis som spioneri brukar göra.... Ett vapenslag som hade särskilt goda kontakter med NATO under det kalla kriget var kustflottan och senare marinen."²⁴⁴

Om man skall tro general Bengt Gustafsson, kunde till och med Försvarsmaktens högsta chef räknas bland de oinvidga. Gustafsson har berättat att, när han 1986 blev överbefälhavare, undanhöll sin företrädare viktiga detaljer om det hemliga samarbetet med USA / NATO: "Lennart Ljung tyckte tydligen inte att jag behövde känna till att sådana förberedelser hade funnits. Han hade ju förstört operationsledningens dokumentation — NATO-pärmen som jag kallar den — 1984. Den uteblivna orienteringen har jag svårt att förstå.... Inte heller mina underordnade inom marinen har nämnt hur omfattande förberedelserna var."

Enligt Gustafsson fick han så småningom förstå att förbindelserna med USA / NATO var särskilt täta inom flottan. Han betecknar sjöofficerarna som tillhörande ett slags "internationellt frimureri" vars aktiviteter fick han inte alltid vetskap om: "Under min ÖB-tid orienterades jag vid ett tillfälle om att en gemensam övning skulle anordnas med några amerikanska övervattensfartygs utlöpande från Stockholm. Jag har nu lärt mig att det har varit mer regel än undantag. Motsvarande övningar kan naturligtvis ha anordnats vid svenska besök i NATO-länder."²⁴⁵

Med eller utan överbefälhavarens vetskap utvidgades samarbetet under större delen av kalla kriget — ofta indirekt via grannländerna Danmark och i synnerhet Norge som båda är NATO-medlemmar. Så småningom blev samarbetet så omfattande att när Sverige 1994 gick med i Partnerskap för fred var försvarsmakten redan välanpassad till USA / NATO, såväl militärteknologiskt som organisatoriskt och ideologiskt.

Folkförsvaret nedmonteras

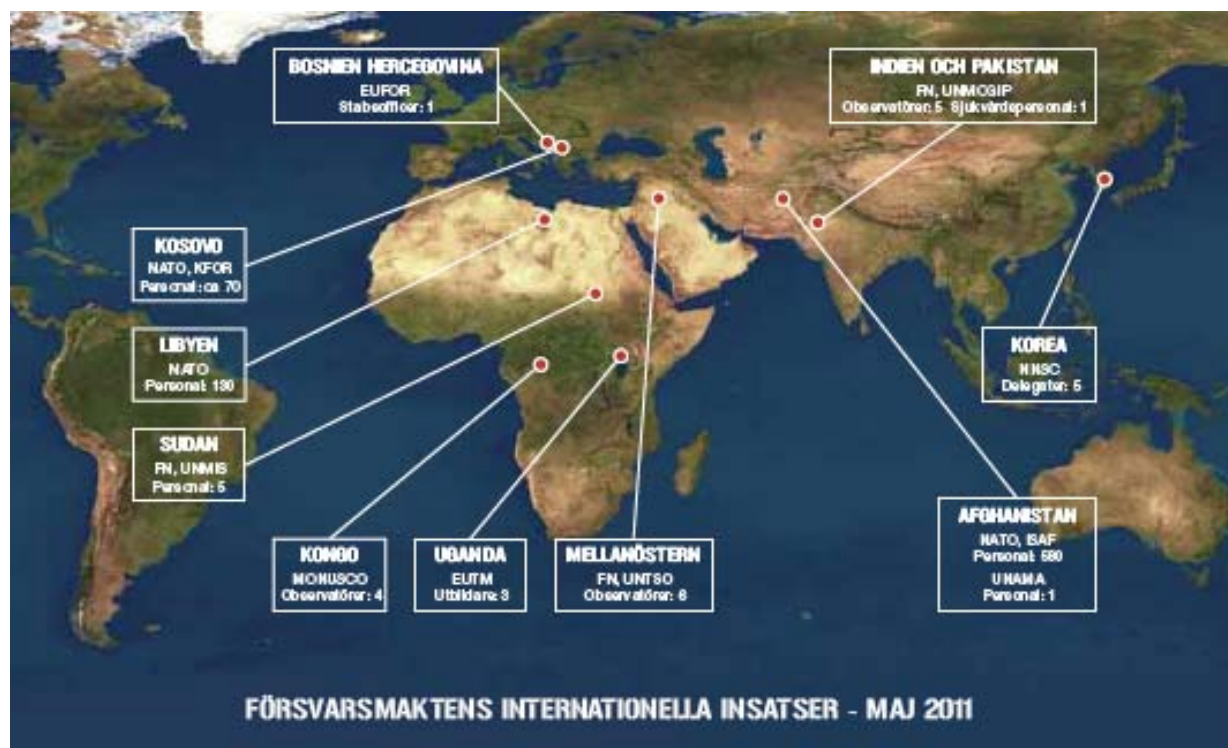
Den dåvarande värnpliktsarmén var fortfarande inriktad på att försvara landet mot invasion. Detta var emellertid av föga nytta till NATO, som efter kalla kriget blev USA:s huvudinstrument för att uppnå global militär dominans.

Följaktligen blev nästa steg att demontera Sveriges folkarmé och ersätta den med en mycket mindre insatsstyrka som på kort varsel kunde sättas i krig var som helst på jorden. Detta saknade förankring hos svenska folket²⁴⁶ och godkändes med knapp marginal i Riksdagen; men icke desto mindre fullbordades förvandlingen 1 juli 2010.

Huvudargumentet för nedmonteringen av folkförsvaret var att hotet från öst hade försvunnit när kalla kriget tog slut. Samtidigt deltar Sverige i militärövningar och andra aktiviteter som är riktade mot "det ryska hotet" — även om detta hot, i den mån som det faktiskt existerar, uppenbarligen är en motreaktion på USA/NATO:s hotfulla inringningsstrategi.²⁴⁷

Det är således mycket som inte stämmer, inte minst när det gäller förmågan att försvara landet mot ett eventuellt angrepp. Bland dem som har ifrågasatt den nya ordningen är militärhistorikern Mikael Nilsson: "Den nya försvarsdoktrinen har inte förankrats demokratiskt och det finns ett stort glapp mellan ambition och förmåga.... Landet kan försvaras, säger [försvarsminister] Tolgfors. Försvaras mot vad?... Man kan bara hoppas att försvarsministern inte på allvar tycker att en insatsorganisation motsvarande Sundsvalls befolkning [ca. 50.000] räcker för att försvara EU:s till ytan tredje största land."²⁴⁸

En annan kritiker är Per Blomquist, pensionerad överste och ledamot i Krigsvetenskapsakademien: "Jag anser att svenska politiker och militärer sedan länge är vilseledda av USA/NATO:s militära tänkande, som bygger på en strategi för att tillgodose USA:s och i viss mån dess allierades globala intressen med hjälp av överlägsna anfallsstyrkor och spetsteknologi.

“Redan under kalla kriget tyckte jag att det vore både fel och farligt för Sverige att ansluta sig till USA/NATO:s anfallskoncept med insatsstyrkor, inte minst för att det skulle innebära vad som nu har skett — nedmonteringen av den värnpliktsarmé vilken är en grundförutsättning för ett effektivt och ekonomiskt nationellt försvar. Detta har lämnat ett tomrum som, i kombination med USA/NATO:s klart provocerande expansionspolitik och Sveriges stora militärgeografiska betydelse, framstår för mig som närmast omöjligt för Ryssland att tolerera.

“Man behöver inte vara pacifist för att känna djup oro över en försvarspolitik som styrs av USA/NATO och som satsar allt på insatsstyrkor som inte duger till försvar av det egna landet. Den pågående smyganslutningen till USA/NATO utsätter landet Sverige för stora faror och jag kan inte se någon vettig anledning för detta — samtidigt som det påtagligt ökar risken att bli medskyldig till allvarliga brott mot folkrätten och de mänskliga rättigheterna.”²⁴⁹

Sådana tankegångar är inte ovanliga bland pensionerade officerare som tjänade inom den gamla folkarmén.²⁵⁰ Men de tycks vara desto mer sällsynta i den nya svenska militären. Enligt den pensionerade översten Arvid Croneman är dagens officerskår “till stor del NATO-inriktad eftersom det innebär bättre karriärmöjligheter o.s.v.”²⁵¹

Ett annat motiv som åtminstone för de stridslystna nog spelar in är att med USA/NATO får man delta i riktiga krig i stället för att ständigt förbereda för ett angrepp som i nästan 200 år aldrig kommit. Som en friskspråkig norsk soldat har förklarat: “Man låter sig inte värvas till Afghanistan för att rädda världen, utan för att få vara med i ett riktigt krig.”²⁵²

Alltså, precis som var tänkt har Sverige fått en yrkesarmé med helt andra förutsättningar, inställningar och ambitioner än dess föregångare. I samband med detta indoktrinerar trupperna och allmänheten i USA/NATO:s världsbild och krigspropaganda. Det finns även tecken på att en krigarkultur håller på att etableras i Sverige, som bl.a. Jan Guillou har noterat:

“[Jan Eliasson menar] att vi måste ‘fortsätta att arbeta för fred i Afghanistan’, det vill säga kriga, för att hedra våra stupade soldater: ‘I detta läge är det oerhört viktigt att ge våra soldater i Afghanistan allt stöd / ... / att visa att svenska folket står bakom deras fortsatta insatser för fred och utveckling i Afghanistan’.

“Detta patriotiska argument för fortsatt krig är inte bara cyniskt och fräckt. Det är ett nytt inslag i den svenska politiska diskussionen, en sorts amerikanisering. Vifta med flaggan, upptäcka nya medaljer, klä de sanna patrioterna i gula band och avfärda all kritik mot kriget som ett svek mot våra pojkar där borta. Det är ett sätt att argumentera som Expressen numera driver konsekvent och dagligen, men det är ovärdigt både en före detta och en blivande svensk utrikesminister.”²⁵³

Det är emellertid inte bara Expressen som spelar på dessa strängar, som framgår av ett allt mer typiskt inslag i Aftonbladet som publicerades dagen innan Guillous kritiska synpunkter i samma tidning (se urklippet på följande sida).

Den svenska militären har alltså blivit ett slags intressegrupp som tillsammans med likasinnade inom politiken, massmedierna m.m. bedriver propaganda gentemot det svenska folket i syftet att legitimera det allt djupare samarbetet med USA/NATO. Det kan därmed förväntas att varje försök att frigöra Sverige från detta samarbete skulle möta kraftigt motstånd.

Det är särskilt inom flottan och flygvapnet som de starkaste banden till USA/NATO har utvecklats. En drivkraft har varit antikommunism alt. ryskhat som tycks vara nästan

rabiater bland delar av flottan. Det var till exempel tretton marinofficer som november 1985 via Svenska Dagbladet anklagade Olof Palme för att prioritera "normalisering" av relationer med Sovjetunionen över försvaret av Sveriges territorium, varför de saknade förtroende för SAP-regeringen och i synnerhet för statsminister Palme.²⁵⁴

Det var ett slags myteri via medier och väckte stor uppmärksamhet såväl i Sverige som utomlands. Journalist Jan Hägglund är långt ifrån ensam om sin bedömning att "Om något liknande hade skett, exempelvis i USA eller Frankrike, skulle regeringen omedelbart ha avskedat samtliga officerare. Dessutom skulle sannolikt den tongivande av officerarna ha ställts inför rätta för högförräderi."²⁵⁵

Det blev emellertid inga efterföljder för sjöofficerarna. Knappt fyra månader senare var Palme död, och den fåfänga jakten efter förmenta sovjetiska u-båtar kunde med ökat anslag fortsätta i över två decennier (sid. 5-11).

KRIGET I AFGHANISTAN

"Ni är våra hjältar"

► [Läsarnas hälsningar har nått soldaterna i Mazar-e-Sharif](#) Över 500 läsare har skickat stödande ord till de svenska trupperna. "Känns fantastiskt."

► ["Fortsätt kämpa!"](#) Läs ett urval av de över 500 hälsningarna till soldaterna

"Vi kan göra skillnad för Afghanistan och världen"

CHATT Svenska soldaterna John Ekersund och Fredrik Karlsson i Mazar-e-Sharif svarade på läsarnas frågor Läs chattsammandraget här.

Svenskarna som gett sina liv

► [Vi glömmar inte deras insatser](#) Läs mer på Aftonbladets minnessajt

Aftonbladet 2012-02-12

Underrättelsetjänster

För det mesta har Sveriges olika underrättelsetjänster lyckats med att hålla sig i skuggorna; inte mycket om deras verksamheter har nått offentlighetens ljus. De knappa uppgifter som finns tyder på att minst tre organisationer har haft täta kontakter med sina motparter inom USA/NATO: Försvarets radioanstalt (FRA), Militära underrättelse- och säkerhetstjänsten (Must) och Säkerhetspolisen (Säpo).

Försvarets radioanstalt

Närheten till Sovjetunionen/Ryssland har varit avgörande för utvecklingen av FRA vars huvuduppgift är att samla in och analysera olika slags etersignaler och telekommunikationer. Det gör man i första hand för Sveriges egen räkning, men det har också skett ett utbyte med USA och andra NATO-länder.

"På inget område har Sveriges kontakter med västsidan varit så intima som när det gäller spaning mot och underrättelseinhämtning från Sovjetblocket" konstaterar Mikael

Holmström, säkerhetspolitiska reporter på Svenska Dagbladet. "Det är också den del av den dolda säkerhetspolitiken som omges med allra flest hemligstämplar — än i dag."²⁵⁶

Återigen handlar det om en informell intimitet. "Genom att undvika formellt samarbete kunde kännedom om samarbetets verkliga omfattning begränsas" förklarar forskare Mikael Alenius.²⁵⁷

Av särskild betydelse är det faktum att kring 80 procent av alla Internet- and andra telekommunikationer till och från Ryssland går via Sverige. Tillsammans med USA:s National Security Agency har FRA också satsat stort på bevakning av signaler från radar-, navigerings- och vapensystem. Enligt Mikael Holmström var samarbetet med NSA under kalla kriget "så känsligt att Sverige inte ens fick nämnas i interna och hemliga amerikanska beslutsdokument. I stället tilldelades vårt land tacknamnet *Sardines*."²⁵⁸

Militära underrättelse- och säkerhetstjänsten

Must bedriver en bred och omväxlande verksamhet med tre huvuduppgifter: att inhämta och analysera underrättelser i uppdrag åt försvaret och regeringen; att skydda försvaret och dess personal mot eventuella hot såväl i Sverige som utomlands; och "personbaserad underrättelseinhämtning", ett begrepp vars exakta innebörd är topphemlig men som bl.a. kan handla om infiltrering av suspekta organisationer.

Upplysningar kommer från många olika källor, men enligt forskare Hans Abrahamsson har dessa ofta sitt ursprung i USA: "[Det är] i princip bara svensk militär som genom sina nätverk har tillgång till internationella underrättelser. Denna säkerhetsinformation, som präglar strategiska beslut och uppenbarligen också val av polisiär taktik, bygger i sin tur huvudsakligen på amerikanska källor."²⁵⁹

Dessa källor är inte alltid pålitliga och följden kan bli som vid EU-toppmötet i Göteborg 2001 då protestdemonstrationer slogs ned av svenska polisen "med osedvanlig brutalitet". Då var det Must som, vilseledd av sina kolleger från USA, svarade för de underrättelser som slog fel (sid. 30).

Pierre Schori har berättat om ett annat fall av felaktiga underrättelser som påverkade en svensk regerings ställningstagande till ett av USA:s anfallskrig: "Chefen för Must hade på senhösten 2002 haft en genomgång om Saddam Husseins massförstörelsevapen för hela den samlade regeringen. Först långt senare stod det helt klart att Irak inte haft några som helst arsenaler av massförstörelsevapen och att uppgifterna om kärnvapen till stor del byggde på falsarier. I efterhand beklagade Must inför regeringen att bilden hade blivit felaktig. — Det var nog en rundgång i västsystemet på underrättelsesidan, säger förre försvarsministern Björn von Sydow."²⁶⁰

Säkerhetspolisen

Säpo är nog den mest välkända svenska underrättelsetjänsten, och dess intima relationer med USA/NATO har tidigare noterats (sid. 3). Frågan om det lämpliga med dessa relationer ställdes på sin spets 2001 i samband med utlämningen av två asylsökande till bl.a. tortyr i Egypten. Regeringen Persson fattade detta beslut på bas av tvivelaktiga underrättelser från USA:s Central Intelligence Agency (CIA) som i vanlig ordning hade vidarebefordrats av Säpo.

Denna djupt omoraliska handling har fått förödande kritik av blanda andra Thomas Hammerberg, Europarådets f.d. kommissionär för de mänskliga rättigheterna: "CIA:s

agerande främjar de allra värsta tendenser inom nätverket av säkerhetsorganisationer. I flera länder står de i praktiken ovanför lagen. Den politiska makten skyddar dem — eller har tappat kontroll och förmår inte att sätta emot. Grova brott utreds aldrig, en kultur av straffrihet har utvecklats.

“Vi hör att den svenska säkerhetspolisen också byter information med CIA och andra säkerhetstjänster, men på grund av sekretessen vet vi föga om hur det samarbetet egentligen ser ut och vilken demokratisk kontroll som faktiskt utövas....

“Den amerikanska administrationens offensiv i dess terrorkrig, de friheter som CIA tagit sig att operera utan hänsyn till nationsgränser och jurisdiktion, dess dramatiska regression när det gäller tidigare självklara rättsprinciper — allt detta gör att samarbetet med CIA fått en helt annan dimension.”²⁶¹

Dåvarande justitieombudsman Mats Melin anmärkte att Säpo visade "påtaglig undfallenhet" och lät amerikanerna "vidta myndighetsåtgärder på svensk mark."²⁶²

Under kalla kriget var Säpo minst lika oförsonlig mot Sovjetunion som sina motparter inom USA/NATO, och detta kan ha direkt eller indirekt bidragit till mordet på Olof Palme enligt Anders Jallai. Palme misstänktes nämligen vara Sovjetagent och landsförrädare:

“I väst rådde tung kommunistnoja! Fast det mest intressanta är egentligen inte huruvida misstankarna stämde eller inte.

Det är ett faktum att ett antal obehagligt kompetenta individer inom säkerhets-

tjänsten på fullaste allvar misstänkte Olof Palme för att vara en landsförrädare. Flera tidigare försök att få bort honom från makten förekom också. Harvardaffären, ryktes-spridning om hans många kärleksaffärer, psykiska problem och att han var hjärntvättad av KGB är bara ett axplock....

“Budskapet var att Olof Palme var sovjetisk inflytelseagent och att hans agerande allt som oftast syftade till att hamna i Sovjets goda bok!”

“Förre Säpo-chefen Olof Frånstedt har berättat för mig exakt vilka personer som framförde uppgifterna till Säpo och SSI (den hemliga militära underrättelsetjänsten):

- CIA, från den legendariske och även ökände James Jesus Angleton, ansvarig för CIA:s kontraspionage.
- MI6 av underrättelseanalytikern Peter McKay....

“Budskapet var att Olof Palme var sovjetisk inflytelseagent (‘agent of influence’) och att hans agerande allt som oftast syftade till att hamna i Sovjets goda bok!”²⁶³

Grunden för denna bedömning var ju att Palme bedrev politik — för nedrustning, gemensam säkerhet, folkrätten m.m. — som trotsade USA. Det kan antas, men hittills av sekretesskäl inte bevisas, att Säpo spred nidsbilden av Palme via sitt inflytelserika kontaktnät i Sverige och därmed bidrog till det våldsamma Palmehat som ofta nämns som en trolig orsak för mordet på honom.

Detta antagande hänger ihop med Säpos tilldelade funktion som bedömare av säkerhetsrisker i Sverige — en befogenhet som ger Säpo stort inflytande över anställningar och befordringar till diverse befattningar, inte minst inom medier (mer om detta här nedan). En som råkat ut för denna makt är Sverker Åström, vars befordring till UD:s kabinettsskreterare Säpo lyckades blockera i fem år på bas av misstankar att han var Sovjetagent.²⁶⁴

Säpo har således möjlighet att påverka tillsättningen av nyckelposter i samhället och därmed utöva inflytande över bl.a. vilka politiska beslut som fattas och vilka nyheter förmedlas. Det kan till exempel betyda att varje potentiell ny Palme sorteras bort vid ett tidigt stadium, eller att bara journalister med "lämpliga" åsikter får jobba hos Sveriges Television och Sveriges Radio.

Vilka åsikter är då lämpliga i Säpos mening? Den frågan har aldrig ordentligt belysts; men att döma av det lilla som är känt, får de inte avvika särskilt mycket från USA/NATO:s världsbild och politik.

Förtroliga relationer

Det finns ytterligare underrättelsetjänster — bland annat har flottan, flygvapnet och armén var sin egen variant — och det är inte någon vågad gissning att alla har samma sorts förhållande med USA/NATO. De samarbetar ofta sinsemellan, och lämnar underrättelser som kan påverka regeringens och försvarsmaktens ställningstaganden och beslut — eventuellt på falska grunder som i fallet med Musts vidarebefordrade USA-propaganda om Saddam Husseins obefintliga massförstörelsevapen (se ovan).

Frågan är hur ofta den sortens villospår läggs ut, av vilka anledningar, huruvida det är medvetet eller omedvetet o.s.v. Ingen vet, i alla inte någon utomstående.

Emellertid kan det med någorlunda säkerhet konstateras att svenska underrättelsetjänster, i likhet med betydande delar av försvarsmakten, har avsevärt mer förtroliga relationer med USA/NATO än med regeringen, Riksdagen eller svenska folket.

Som den pensionerade officeren Karl-Yngve Åkerström har förklarat: "Det finns åtskilliga initierade inom och utom försvaret som... fruktar för smyganslutning till ett NATO som är instrument för en aggressiv säkerhetspolitik som strider mot svenska intressen. Svensk personal med nära relationer till sina kolleger från USA kan avsiktligt eller oavsiktligt göra tjänster som är oförenliga med deras yrkesroll och svensk lagstiftning."²⁶⁵

Näringslivet

Våren 1986, när överste Per Blomqvist var chef för den operativa ledningen i Västra Militärområdet, blev han inbjuden till ett möte med Per G. Gyllenhammar som då var en av svenska näringslivets mäktigaste gestalter. Blomqvist berättade om det aktuella militärstrategiska tänkandet och svarade på frågor.

"Det blev en mycket initierad föredragning" minns Per Blomqvist, "därför att P.G. Gyllenhammar var intresserad och ställde givande frågor. Efter föredragningen tackade han med bl.a. de ungefärliga orden: 'Ja, vi delar denna uppfattning'. Eftersom jag blev förvånad och undrande över vilka 'vi' kunde vara, ställde jag frågan och fick svaret: 'Koncernledningen, Kissinger och några NATO generaler'. Min förvåning blev stor...."²⁶⁶

Även forskare Ola Tunander har noterat Volvochefens nära relationer med Kissinger och andra ledande figurer inom USA/NATO: "Den svenska statsmakten var ingen enhetlig aktör. Hösten 1984 skrev överbefälhavaren general Lennart Ljung i sin dagbok att SACEUR [NATOs Supreme Allied Commander Europe], general Bernard Rogers,

hade sagt till Volvochefen P.G. Gyllenhammar att han (SACEUR) var orolig för Sveriges 'politiska hållning'. Henry Kissinger hade sagt detsamma till Gyllenhammar. Enligt Kissinger var det så att Sverige nu skulle 'förvägras väsentlig information'. Problemet var regeringen, det 'politiska Sverige', inte 'det militära'.²⁶⁷

Det är antagligen mot denna bakgrund som man skall förstå Gyllenhammars kraftfulla uppmaning att överge neutralitetspolitiken (sid. 13).

Gyllenhammar var bland de samhällets stötepelare som i händelse av invasion kvickt skulle förpassas till exil i London eller Washington. Att vidta försiktighetsåtgärder mot ett eventuellt angrepp österifrån var syftet med det s.k. Stay Behind-nätverk som vid början av kalla kriget på USA:s initiativ upprättades såväl i Sverige som i andra nordiska och europeiska länder. Den som i Sverige ledde arbetet för USA:s räkning var William Colby, en ung underrättelseofficer som sedermera blev chef för CIA.²⁶⁸

Huvuduppgifterna skulle vara att sätta en exilregim i säkerhet samt att organisera en motståndsrörelse i ett ockuperat Sverige. Det var ett informellt och hemligt nätverk av ansedda personer inom näringslivet, facket, politiken m.m. som hade breda kontaktnät och antogs kunna röra sig någorlunda fritt även om landet blev ockuperat. Spindeln i nätet var försäkringsbolagschef Alvar Lindencrona, och kärngruppen bestod av högst 400 individer runt om på landet som för det mesta var ovetandes om varandras deltagande.

Litet är känt om nätverkets aktiviteter. Den ende som hittills offentligt berättat om sin medverkan är hotelldirektör Reinhold Geijer som flera gånger i hemlighet reste till England för att utbildas: "Jag träffade bland annat amerikaner och kanadensare i det här arbetet. Men mest tydde vi oss till engelsmännen, De var våra läromästare i konsten att bygga upp ett hemligt motstånd."²⁶⁹

Det har länge funnits starka förbindelser mellan viktiga delar av svensk industri och USA/NATO. Vad det kan innebära har betecknats som en "symbiotisk relation" mellan vapenindustrin och beslutsfattare inom hela EU.

Svenska vapenlobbyn

Det har ju funnits mer rutin- och affärsmässiga grunder för kontakter mellan svenska näringsidkare och USA/NATO, inte minst i samband med vapenindustrin. Sedan flera år tillbaka ägs större delen av den svenska vapenindustrin av brittiska och USA-intressen (sid. 47); men även innan dess bedrevs en livlig handel till och från Sverige. Bland annat har svenska tillverkare gjort stora vinster på försäljningen av krigsmaterial till USA och dess allierade (sid. 28, 39), och möjligheten att från USA köpa högteknologiska komponenter till svenska vapensystem har varit en högprioriterad säkerhetsfråga sedan 1950-talet.

Således har det länge funnits starka förbindelser mellan viktiga delar av svensk industri och USA/NATO. Vad det eventuellt kan innebära har belysts av en rapport om "den symbiotiska relationen" mellan vapenindustrin och beslutsfattare inom hela EU:

"Vapenindustrin har integrerats som en spelare inom Europeiska unionen där militära frågor har fått allt större betydelse. [Detta väcker] allvarliga frågor om hur EU:s policybeslut fattas — i allt väsentligt utom synhåll för allmänheten — av en liten elit av beslutsfattare och industrirepresentanter. Detta system, som helt saknar transparens och ansvar gentemot allmänheten, rimmar illa med vanliga uppfattningar om hur en legitim demokratisk beslutsprocess bör gå till.

“Denna nära allians mellan beslutsfattare och industrin har dessutom bidragit till en oroande expansion av EU:s försvars- och säkerhetsstrukturer vad gäller beslutsmyndighet, personalstyrka, organisatoriska möjligheter samt den allmänna militariseringen av unionens utrikespolitik.”²⁷⁰

Det råder föga tvivel på att utvecklingen går åt samma håll i Sverige, och emellanåt får man glimtar av vilka krafter ligger bakom den — till exempel när det uppstod en stark folkopinion mot export av svenska vapen till USA under dess anfallskrig mot Irak. Då ryckte Exportrådet och Svenskt Näringsliv ut med påståendet att “om Sverige går emot USA och Storbritannien så riskerar vi att utsättas för handelssanktioner och därmed att riskera tusentals jobb. De menar på fullt allvar att Sverige inte längre kan bedriva en utrikespolitisk uppfattning om den skulle råka gå USA och Storbritannien emot.”

Bortsett från den moraliska aspekten av detta resonemang, visade det sig att det inte fanns någon grund för den hotfulla varningen.²⁷¹

Ändå beslutade den socialdemokratiska regeringen Persson att fortsätta med export av svenska vapen till USA:s anfallskrig, med en förklaring som väl stämde med Svenskt Näringslivs varning (sid. 38).

Mer nyligen har det kommit nya avslöjanden om den lukrativa exporten av diverse militärutrustning till Saudiarabien, “en av världens hårdaste diktaturer —

Det är knappast någon tillfällighet att kundlandet är en av USA:s viktigaste bundsförvanter i Mellanöstern.

och därtill en diktatur som systematiskt diskriminerar kvinnor och undertrycker deras frihet” påpekar S-kvinnors ordförande Lena Sommestad.²⁷²

Det är knappast någon tillfällighet att kundlandet är en av USA:s viktigaste bundsförvanter i Mellanöstern snarare än till exempel Syrien som länge betraktats som ett hinder för supermaktens planer för regionen.

Handeln med Saudiarabien utgör ett uppenbart brott mot Sveriges exportregler, men den ingår i ett gammalt mönster enligt säkerhetsexpert Wilhelm Agrell: “Allt det här har att göra med en politisk kultur på säkerhetsområdet med bristande transparens och tänjande på regelverk och politiska utfästelser. Det går tillbaka ända till NATO-samarbetet under Kalla kriget.... Den svenska säkerhetseliten är liten, alla på hög nivå känner varandra. Har du varit minister, statssekreterare eller generaldirektör så har du ett heltäckande kontaktnät. Det är förstås en oerhört stor tillgång för industrin. Mönstret är inte på något sätt unikt för Sverige.”²⁷³

Det finns andra exempel som kastar visst ljus över näringslivets inflytande på utrikes- och säkerhetspolitiken; men av de skäl som Wilhelm Agrell åberopar är det en till stora delar okänd historia.

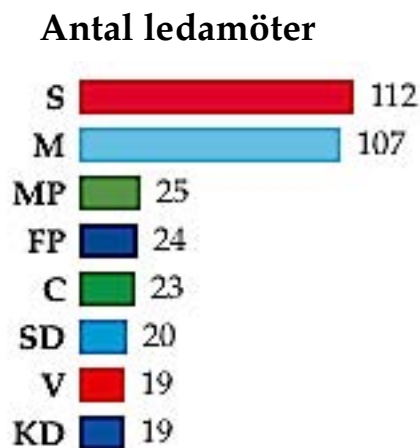
Politiska partier

Som tidigare noterat har stödet för svensk medverkan i USA/NATO:s krig blivit nästan enhälligt i Riksdagen, vars nuvarande sammansättning (september 2012) visas i diagrammet till höger.

Minst lika viktigt är vad som *inte* har gjorts: Med några få undantag har inget parti bevakat och belyst de senaste decenniernas smyganslutning till USA/NATO eller gjort den till en högprioriterad fråga. Följaktligen har processen kunnat fortskrida "under radarn" för att låna ett passande uttryck.

Flera faktorer har som sagt bidragit till denna omständighet: Partnerskap för "fred", blind tro på FN-mandat, tanken om "humanitärt" krig och Sveriges patologiska förhållande till USA.

De olika partiernas inställningar till USA/NATO²⁷⁴ kan kort sammanfattas enligt följande.

Källa: Riksdagen

Regeringskoalitionen

Moderaterna (M) dominerar den sittande borgerliga regeringen. Partiet förespråkar formellt medlemskap i NATO, med förbehållet att det krävs socialdemokraternas och allmänhetens samtycke för att långsiktigt säkra ett sådant beslut.

Som politisk hemvist för den ekonomiska eliten med tillhörande antikommunismen, känner moderaterna en stark samhörighet med USA. Hela tre moderata ministrar deltog i USA/NATO:s toppmöte i Chicago maj 2012, däribland nuvarande utrikesminister och f.d. statsminister Carl Bildt som i flera decennier har tjänat USA:s intressen i Sverige. Bland annat försvarade han anfallskriget mot Vietnam ända tills dess att det rent politiskt blev omöjligt, och hjälpte till med den europeiska marknadsföringen av det senaste kriget mot Irak (sid. 6, 16, 20, 35 m.fl.).

Detta samröre har varit gynnsamt för både parter, men det har knappast varit på jämlik bas — i alla fall inte enligt supermaktens uppfattning. Detta framgår av bl.a. följande bedömning av Bildt som USA:s ambassadör i Stockholm september 2009 lämnade till huvudkvarteret i Washington: "En medelstor hund. Med en stor hunds attityd. Som vill spela i högsta ligan — trots att han inte kommer från något stort land." Ambassadörens tips till sina kolleger är att "spela på Bildts önskan att verka i toppligorna."²⁷⁵

Detta och mycket annat i de telegram från Stockholm-ambassaden som har släppts av WikiLeaks²⁷⁶ tyder på att USA nuförtiden inte behöver anstränga sig särskilt mycket för att få vad det vill av svenska politiker. Dessa tycks i allmänhet vara så tjänstvilliga att det räcker med lite smicker, ett och annat uppskattande ord, en klapp på huvudet.

Folkpartiet (FP) är det enda riksdagspartiet med fler väljare som är positivt än negativt inställda till NATO-medlemskap, fast med liten marginal. Det är nog det mest USA-frälsta partiet i Riksdagen och uppmanar till formellt NATO-medlemskap oavsett vad svenska folket som helhet tycker. I den offentliga debatten gynnas detta relativt lilla parti av sin anknytning till Dagens Nyheter som av många betraktas som Sveriges mest inflytelserika dagstidning. Nuvarande partiledare är Jan Björklund, tjänstledig armémajor.

Center (C) var under kalla kriget en stark anhängare av neutralitetspolitiken, men har blivit mer USA/NATO-vänligt som regeringspartner. Denna och andra omläggningar drevs autokratiskt igenom av Maud Olofsson som blev partiledare 2001 och tvingades bort 2011 p.g.a. medlemsflykt och dåligt valresultat. Nu ägnar hon sig åt bl.a. International Council on Women's Business Leadership, ett initiativ av USA:s krigiska utrikesminister Hillary Clinton. Som antyds av de ovan nämnda farhågorna om de tre moderata ministrarnas deltagande i USA/NATO:s toppmöte i Chicago (sid. 80), finns det fortfarande bland delar av partiet en stark skepsis mot formellt medlemskap i militäralliansen.

Kristdemokraterna (KD) har aldrig satsat särskilt stort på utrikespolitik. En klar majoritet av partiets väljare är emot NATO-medlemskap; men ledningen har stött glidningen mot USA/NATO, en tendens som har stärkts i regeringsställning.

Oppositionen

Sverigedemokrater (SD) kom in i Riksdagen för första gången 2010 och har hittills av de övriga partierna behandlats som en paria p.g.a. dess hårda kritik mot svensk invandringspolitik.²⁷⁷ Det stöder den borgerliga regeringen i de flesta frågor, men är emot formellt NATO-medlemskap. Dessutom var SD det enda riksdagsparti som röstade emot svensk medverkan i USA/NATO:s anfallskrig mot Libyen — med argument som har visat sig vara bättre grundade än riksdagsmajoritetens.²⁷⁸ Det är dock för tidigt att bedöma huruvida det unga partiet har utvecklat en konsekvent linje i utrikespolitiken.

Miljöpartiet (MP) har för det mesta drivit en freds- och folkrättsvänlig politik sedan det först fick plats i Riksdagen 1988. Ledande figurer inom partiet fortfarande propagerar för denna politik i tal och skrift. Men när det kommer till kritan i Riksdagen röster Mp allt oftare för samarbete med USA/NATO och motiverar detta med militäralliansens propaganda. Ett av partiets två språkrör har till exempel påstått att anfallskriget mot Libyen var ett "uppror" med humanitära förtecken.²⁷⁹ Partiet har kritiserat den svenska militärinsatsen i Afghanistan, men icke desto mindre har det röstat för att förlänga denna insats.²⁸⁰ Miljöpartiet är fortfarande emot formellt medlemskap i NATO; annars råder det en viss förvirring om vad det vill i beslätade frågor.

Vänsterpartiet (V) är sedan 1991 namnet på Vänsterpartiet Kommunisterna och knappast oväntat är det parti som är mest negativt till USA/NATO. Ändå har dess ledning accepterat alliansens militärövningar inom svenskt territorium och har stött både anfallskriget mot Libyen och den pågående destabiliseringskampanjen mot Syrien. Å andra sidan har dess motstånd mot formellt medlemskap i NATO och den svenska militärinsatsen i Afghanistan varit konsekvent. Att partiets inställning i dessa frågor under senare år har vacklat kan ha samband med det faktum att det av ledande medier har utsatts för en mycket negativ bevakning, särskilt under Lars Ohlys tid som partiledare (2004-2012).

Socialdemokraterna (S) är det parti som alltsedan andra världskriget haft största betydelse för Sveriges utrikespolitik — tidigare för att det svarade för den freds- och solidaritetspolitik som i synnerhet förknippas med Olof Palme, och nu för att det har förkastat detta arv och lämnat svensk politik utan något meningsfullt alternativ till den pågående anslutningen till USA/NATO.

Partiets förvandling inleddes av Palmes efterträdare Ingvar Carlsson med förhandsanpassningen till EU-anslutningen (sid. 15), och fullbordades under Göran Perssons tid som statsminister och partiledare (sid. 21). Särskilt under den machiavelliske Perssons ledning blev partiets vänsterflygel utmanövrerad och marginaliserad; han lämnade efter

sig en partiapparat som starkt domineras av högerflygeln med dess nyliberala och krigsvänliga tendenser.

I opposition har partiets utrikespolitiske talesman varit Urban Ahlin som enligt Olle Svenning, en journalist med nära band till SAP, har "länge velat bli upprorsledare mot Palmes utrikespolitik". I detta syfte tar han gärna hjälp av USA, vars ambassadör i Stockholm har berättat om hur Ahlin bl.a. vädjat om att någon minister i Afghanistans marionettregim skulle skickas till Sverige i syfte att göra opinionen mer positiv till USA/NATO:s (och därmed Sveriges) ockupation av det landet.²⁸¹ I övrigt finns det inte mycket som skiljer Ahlins politik från Carl Bildts (sid. 49).

Nog ännu viktigare för omläggningen av SAP:s utrikespolitik har varit Jan Eliasson vars insatser för USA/NATO:s kampanj i Afghanistan har tidigare noterats (sid. 94). Eliasson är en exceptionellt värtalig och slipad diplomat som bl.a. varit svensk ambassadör i USA och president för FN:s Generalförsamling. Nu är han FN:s vice generalsekreterare, ett enligt egen utsago efterlängtat uppdrag som han inte hade fått utan USA:s godkännande. (Det omvända har upplevts av Eliassons partikamrat Pierre Schori som av USA har blockerats från FN-uppdrag p.g.a. hans "röda" rykte.²⁸²)

Såväl Eliasson (sid. 52) som Pär Nuder, regeringen Perssons finansminister, har valt att samarbeta med USA:s f.d. utrikesminister Madeleine Albright, en av vår tids värsta förbrytare mot folkrätt och mänskliga rättigheter.²⁸³ Nuder arbetar nu för Albrights konsultfirma i Washington och har förklarat att det är "ett stort privilegium" att få göra det därför att "Hon är outstanding — som människa, politiker och företagsledare."²⁸⁴

En fråga som tydligt illustrerar vad som har hänt med SAP sedan Palme mördades är denna om Afghanistan. Sveriges militära engagemang i det landet förbereddes med statsminister Göran Perssons tolkning av USA:s anfallskrig i oktober 2001 som "en vidareutveckling av folkrätten" (sid. 30-31). De första svenska trupperna anslöts till USA/NATO:s ockupationsstyrka januari 2002 och antalet har ständigt ökat sedan dess, trots utbredd kritik inom partiet.

Persson avgick som partiledare efter valförlusten 2006 och efterträddes av Mona Sahlin som fortsatte längs den utstakade vägen. På besök i Afghanistan juli 2010 konstaterade hon att "Jag kan lugnt och tryggt säga att det är bra att Sverige är här och att Sverige svarade ja när FN frågade".²⁸⁵ (I själva verket hade regeringen Persson inte väntat på FN, utan hörsammat en förfrågan av Storbritannien.²⁸⁶)

Flera månader senare kom SAP och Miljöpartiet överens med den borgerliga regeringen om ytterligare en utökning och förlängning av truppinsatsen med en *eventuell* tillbakadragning vid slutet av år 2014. "Jag har varit i Afghanistan" förklarade Sahlin. "Jag kan inte se de männen och kvinnorna i ögonen och säga att vi har lagt över ansvaret för det här på regeringen och Sverigedemokraterna" — som om detta vore det enda alternativet, och som om utrikespolitiken skall styras av krigares önskan att få tro att deras riskfyllda insatser är outhärliga.

Bland de partikamrater som ogillade Sahlins agerande var f.d. miljöminister Lena Sommestad som kommenterade: "Jag saknar en svensk, socialdemokratisk röst som står upp emot militariseringen. Vad vill Mona Sahlin i det internationella samarbetet? Är det rimligt att prioritera trupp i Afghanistan när pengar i Europa saknas för avgörande och långsiktiga insatser till gagn för fred och avspänning?

"... Den överenskommelse som har slutits med regeringen innebär en i väsentliga avseenden annan inriktning än den som partiet gick till val på.... Överenskommelsen innebär i praktiken fortsatt närvaro med stridande trupp på obestämd tid.... Hur väl genomtänkt var partiets hållning i Afghanistan-frågan före valet, om den i en handvändning kunde förändras strax efteråt?"²⁸⁷

Splittringen inom partiet var fullt synlig i Stockholms ABF-hus den 10 oktober 2009. I en sal hölls ett kritiskt seminarium om Afghanistan-ockupationen med gamla

Talande bild: Mona Sahlin ser upp till en till synes belåten statsminister Reinfeldt efter uppgörelsen om Afghanistan. Mp-språkrör Peter Eriksson är med i ett horn. (Aftonbladet 2010-11-01)

Palme-medarbetare som Thage G. Peterson, Anders Ferm och Maj Britt Theorin. Beträffande den svenska militärinsatsen sade Ander Ferm: "Jag har varit medlem i partiet i snart 50 år, och jag trodde att jag skulle hinna dö innan något sådant skulle inträffa."

Samtidigt i en närliggande sal firades "Palmedagarna" av bl.a. Mona Sahlin, Ingvar Carlsson och Urban Ahlin. Denna tillställning ägnade sig åt andra, relativt harmlösa frågor och anordnades av det institut som fått sitt namn efter Olof Palme men som under en längre tid varit en kanal för USA/NATO-propaganda (mer om detta här nedan).

En komplicerande faktor är att bland de framstående socialdemokrater som nu kritiserar svenskt deltagande i USA/NATO:s krig finns några som tidigare varit med och lagt grunden för detta. Det gäller till exempel Pierre Schori som vid kalla krigets slut uppmanade USA att aktivt arbeta för en ny världsordning. (Den har nog inte blivit som han föreställde sig; men de senaste decenniernas hegemonistiska utveckling borde inte förvåna någon som alls är bekant med USA:s historia.)

Schori stödde anfällskriget mot Serbien — vars huvudsyfte var att motivera NATO:s fortsatta existens — och kallade den resulterande flyktingvågen för "genocid" som han skyllde på bombernas måltavlor, serberna. (Se Bo Pellnäs korrekta beskrivning av detta krig på sid. 119.) Dessutom var Schori bland de pådrivande för medlemskap i EU som han ville utrusta med en "förmåga till ett oberoende uppträdande med stöd i trovärdiga militära krafter.... Freden behöver tändar" (sid. 26). EU:s tändar står ju till USA/NATO:s förfogande.

En annan ledande socialdemokrat som delvis bytt fot är Thage G. Peterson, försvarsminister i regeringen Carlsson när Sverige sammanflätades med USA/NATO via Partnerskap för fred (sid. 20). Trots sin hårda kritik mot militäralliansens anfällskrig och Sveriges bidrag till dem, har Peterson inte hunnit ångra anslutningen till vare sig EU eller PFP. Han vill bara att de i stället skall ägna sig åt fredliga insatser som till exempel att bistå offer för tsunamis i Thailand.²⁸⁸

Naturligtvis har USA/NATO-anhängare i andra partier försökt att dra nytta av oredan inom SAP. Detta har till exempel riksdagsledamot Alan Widman (Fp) gjort, i ett debattinlägg som insinuerar att det bara är oförstående föredettingar som bråkar: "I debatten om NATO företräds vårt största politiska parti av två herrar [Anders Ferm

Forts. på sid. 106

SVERIGES FRED SARV: BORTA MED SAP:s HÖGERVIND

FOLKRÄTTENS OKRÄNKBARHET, konfliktlösning med fredliga medel, skyddet av svagare nationer mot angrepp av de mäktigare, en självständig utrikespolitik som grundas på fredlig neutralitet och besläktade principer har länge varit hörnstenar i svensk utrikespolitik.

Inte nu längre. Dammet hade knappt lagt sig på spillrorna efter World Trade Center i New York då statsminister Göran Persson tillkännagav sitt "villkorslösa stöd" för vilka som helst åtgärder som USA skulle vilja vidta för att svara på terrorattackerna den 11 september 2001. Nu efter två veckor med kraftiga bombningar av Afghanistan, vars ansvar för terrorattackerna än i dag återstår att bevisa, förblir den svenske statsministerns stöd orubbligt.

Maj Britt Theorin, regeringen Palmes ambassadör för nedrustning och nuvarande ledamot i EU-parlamentet, opponerar sig starkt mot bombningarna, i enlighet med socialdemokratins traditionella ideal:

"Man får inte tolka FN-stadgan som om den ger rätten till vedergällning två, tre eller fyra veckor efter en attack. Stadgan har aldrig tolkats på det sättet." Hon säger rakt ut att regeringen Persson vilseleder folket, men tillägger att "Man måste se på den politiska situationen. Det har varit ett *enormt* tryck från USA:s sida för att få bifall för vad det gör.

"Jag är mycket orolig. Jag är särskilt orolig för att människor så lätt har fallit i fällan att tro att lösningen på terrorismen ligger i militära insatser. Det är inte alls i sådana insatser som lösningen skall finnas.... Jag är också oroad över [regeringen Perssons] undfallenhet, när man skulle ha förväntat sig lite balans och förnuft i bedömningen av situationen. Jag vill inte se en socialdemokrati som har förlorat kontakt med den fredspolitik och den fredsfilosofi som vi har upprätthållit i en mycket, mycket lång tid."

Den sortens öppna kritik från en partiveteran saknar nästan motstycke; men den är nog för lite och för sent för att få någon större inverkan på den nuvarande regeringens politik. Göran Persson och hans bundsförvanter har ett fast grepp om partiapparaten och har inte visat någon motvilja att utöva den makt som hör till. De har använt budgetens makt till att belöna freds- och solidaritetsorganisationer som överensstämmer med regeringens politik, och till att straffa dem som kritiserar regeringens stöd för USA/NATO:s krig.

Öppen revolt ligger inte nära till hands för svenskarna, och särskilt inte för det Socialdemokratiska arbetarpartiets medlemskår. Det är mer sannolikt att det senaste decenniets ideologiska förfall kommer att fortsätta. Om det någonsin blir en återuppväckande av äkta socialdemokrati i Sverige, måste det nog ske inom ramen för en annan struktur, möjligen under en annan fana.

Forts. från sid. 104

och Thage G Peterson] som gjorde sin huvudsakliga karriär under 80- och 90-talen. Från nu aktiva och ledande socialdemokrater hörs inte ett ord. Var finns Urban Ahlin...?"²⁹⁰ (Var Ahlin finns vet Widman mycket väl — bland annat på USA:s ambassad för att be om hjälp med att manipulera folkopinionen till att vara mer positiv mot ockupationen av Afghanistan. Likaså visste han säkert att det knappast är Ferm och Peterson som nuförtiden företräder SAP i denna eller någon annan fråga.)

En kortlivad avvikelse från den förhärskande partilinjén inträffade när Håkan Juholt mars 2011 efterträdde Mona Sahlin som partiledare och meddelade att han ville avsluta det svenska bidraget till USA/NATO:s anfallskrig mot Libyen (sid. 77). Reaktionen både inom och utanför partiet var omedelbar och våldsam. Snart började han backa och efter ett par månader övergav sitt motstånd mot Sveriges delaktighet i anfallskriget.

Drevet mot Juholt fortsatte ändå — underblåst även av Juholts avsteg från den nyliberala läran — och efter blott tio månader som partiledare tvingades han bort januari 2012. Juholts hantering av Libyen-frågan och kampanjen mot honom anses allmänt att ha varit mindre begåvad; men det är tveksamt om någon som försökte driva samma sorts politik hade lyckats i dagens SAP, hur skicklig denna än måtte vara.²⁹¹

Juholts efterträdare blev Stefan Löfven, en fackledare utan någon som helst erfarenhet som folkvald politiker. Emellertid har de tongivande medierna varit lika mjuka och vänliga i sin behandling av Löfven som de var hårda och aggressiva mot Juholt. Partiets opinionssiffror steg brant efter Löfvens utnämning utan att han knappt behövde säga eller göra någonting.

Kontrasten med Juholts öde är nog ingen tillfällighet. Det fack som Löfven ledde var Metall, ett mansdominerat förbund anknutet till svensk tillverkningsindustri inkl. den bransch som sysslar med vapen. Metall har en lång historia som ett högerinriktat maktcentrum inom SAP, och enligt Olle Svenning har den svenska fackrörelsen i allmänhet en lång historia av samröre med USA:s beskickning i Stockholm: "Socialdemokraternas relationer till den jättelika USA-ambassaden sköttes under efterkrigstiden till stor del av fackföreningsmannen Erik Södersten. Från ambassaden dirigerade han svenska folk-rörelser och socialdemokratin samt företog viss övervakning av politiskt 'avvikande'."²⁹²

Av dessa skäl är det troligt att Stefan Löfven kommer att följa i Göran Perssons fotspår — och kan till och med vara ännu mer USA/NATO-vänlig. Detta har nog bekräftats av den nya partiledarens ställningstagande i den första större utrikespolitiska fråga som han fått hantera — den skandalomsusade vapenhandeln med Saudiarabien (sid. 100).

ledare

Bra att Håkan Juholt svänger i Libyenfrågan

LEDARE [Beskedet från S. om ett fortsatt starkt engagemang i Libyen, är välkommet](#) Nu ligger bollen hos regeringen 55

Aftonbladet: 2011-05-19

De senaste avslöjandena har väckt krav på att denna handel skall upphöra, men Löfven är klart avvisande: "Vi måste kunna exportera av försvarspolitiska skäl.... Nu har vi ett avtal och det kan man inte bryta hur som helst.... Om man går in och bryter ett affärsavtal får man inte sälja mer åt den kunden."²⁹³

Det verkar således som om varken USA/NATO, dess anhängare i Sverige eller Saudiarabien behöver oroa sig för socialdemokraterna med Stefan Löfven som ledare.

Sådan är den allmänna inställningen till USA/NATO och dess krig nuförtiden i Sveriges Riksdag — en församling där det enda parti som röstade emot svenskt deltagande i USA/NATO:s anfallskrig mot Libyen ("med FN-mandat" förstås) var Sverigedemokraterna, nykomlingen som av de övriga sju partierna behandlas som en paria.

I dagsläget finns det ingenting som tyder på att denna inställning kommer att ändras eller ens att dess grund och innebörd på allvar kommer att diskuteras.

Propaganda-apparaten

Det är ju främst via de tongivande nyhetsmedierna som USA/NATO:s propaganda sprids. I Sverige finns det sex rikstäckande medier som dominerar: Dagens Nyheter, Expressen, Svenska Dagbladet, Aftonbladet, SVT och SR.

Som Stig Arne Nohrstedt har noterat: "Den svenska nyhetskulturen har ögon och öron vända mot den enda kvarvarande supermakten". Detta är särskilt påtagligt i förhållande till utrikespolitiska frågor.²⁹⁴

Bland de stora rikstidningarna var Aftonbladet, nu med Sveriges största upplaga, tidigare något av ett undantag då den ägdes av den fackliga organisationen LO och den redaktionella profilen var vänsterinriktad socialdemokratisk. Denna profil har dock ändrats sedan Schibsted, en mediekoncern med säte i NATO-landet Norge, har köpt 91 procent av aktierna.

Med sin resterande nio procent behåller LO enligt avtal kontroll över den redaktionella inriktningen; men av vilken anledningen det än må vara, har detta inte förhindrat ett tydligt skifte till höger, särskilt när det gäller frågor om krig och fred. Ett symboliskt laddat steg togs 2009 när Aftonbladet flyttade in i samma hus som Svenska Dagbladet, en konservativ tidning som även denna nu kontrolleras av Schibsted.

Aftonbladet driver fortfarande en någorlunda traditionell socialdemokratisk linje i inrikespolitiska frågor. Men det ser ut som om redaktionen, eller vem annars det nu är som fattar beslut, har bestämt sig för att indoktrinera läsarkåren i USA/NATO:s krigarkultur.

Krönikören Ira Mallik skrev i Aftonbladet 2008 följande om en krigsförhärligande dokumentärserie i Sveriges största privata TV-kanal: "Varje onsdag är TV4 inbäddat med den svenska Isaf-styrkan i Afghanistan. I Fredsstyrkan får vi se prov på den sortens patriotiska och hjälteglorifierande journalistik som vi brukar håna andra länder för.... Varför svensk militär 'sysslar' just bland människor i Afghanistan är däremot höljt i dunkel. 'Vi gör något bra — vi hjälper andra människor', upprepar de ofta ganska sympatiska Micke, Ami, Mats, Erik och Fredrik....

Stupade svenskar i Afghanistan

De gav sina liv – i Afghanistan

Vi glömmar inte deras insatser Läs mer på Aftonbladets minnessajt
 Visa ditt stöd – skicka en hälsning
 MEJLA Visa ditt stöd för de svenskar som tjänstgör i Afghanistan

Fortsatt stöd till trupperna

AFTONBLADET/SIFO Svenskarna har inte ändrat inställning till den svenska insatsen i Afghanistan. Nästan hälften tycker att Sverige gör rätt.
 WOLFGANG HANSSON om att svensk taktik ska vinna storoffensiv åt Obama "Kan USA vinna både territorium och det afghanska folkets hjärta?" 13

48 %	35 %	18 %
------	------	------

Aftonbladet 2010-02-09

“Det är snyggt. Det är välgjort. Det är sinnesrörelse i slowmotion. Det är mjuka frågor och medmänsklighet mitt i kriget. Fredsstyrkan handlar om att bygga bilder av svenskt hjältemod och uppoffringar. Och framför allt är det okritisk patriotisk låtsas-journalistik när den är som allra sämst — och mest välfungerande.”²⁹⁵

Nuförtiden kunde samma sorts kritik likväl riktas mot Aftonbladet. Det perspektiv som förmedlas av urklippet till vänster är nu det förhärskande hos Sveriges största dagstidning. (Se även exemplet på sidan 95.)

Aftonbladets förvandling innebär att den rådande redaktionella inriktningen hos samtliga rikstäckande dagstidningar till stor del stämmer med USA/NATO:s propaganda.

Med Svenska Dagbladet och Aftonbladet har Schibsted kring 16 procent av landets totalupplaga. Ännu större är den sammantagna andel på kring 26 procent av Dagens Nyheter och Expressen inom medieimperiet Bonniers som även innefattar TV-kanaler, lokal- och affärstidningar, veckotidningar, bokförlag m.m.

I kontrast har de fem största tidningarna med någorlunda vänsterinriktade, socialdemokratiska profiler en sammantagen andel på ca. två procent.²⁹⁶

Nödvändiga undantag

Det finns ju undantag till det förhärskande perspektivet, främst på debattsidorna där andra än mediernas egna anställda får komma till tals — fast även detta utbud är reglerat av redaktionella grindvakter. Det är till exempel ytterst sällan, om någonsin, som den kubanska eller den iranska regeringens perspektiv får plats. Den oskrivna regeln är att alla regeringar som USA har utsett till fiender skall förnekas tillträde till svenska medier. Däremot får vilka förklenande skrönor som helst om dessa regeringar får okontrollerat och okommenterat publiceras som fakta.²⁹⁷

Förutom debattörerna finns det en och annan krönikör som då och då tillåts tänja eller t.o.m. överskrida gränserna. Bland de få avvikande röster som finns kvar på Dagens Nyheter är tidningens TV-kritiker Johan Croneman som till exempel bjöd på följande funderingar vid 10-årsminnet av terrorattacken i New York den 11 september 2001:

“SVT:s maratonsändning från minneshögtidligheterna var en riktig överdos, saknade inte perspektiv, men visst knäfall får man ändå likna det vid. Det var inte många kritiska röster som trängde igenom bruset...”

“USA förlorade drygt 400.000 man under andra världskriget, så gott som uteslutande militär personal. Sovjetunionen 28 miljoner, varav 14 miljoner civila. Får man inte ställa

dess siffror mot varandra? Måste man inte ställa dessa siffror emot varandra — särskilt när vi i varenda tv-serie, varenda krigsfilm, minst varannan dokumentär, får oss itutat att det var USA som besegrade fascismen och led fruktansvärda kval. Både hemma och borta....

“Måste man snart inte påpeka att man i Irak och Afghanistan haft ett elfte september minst en gång varje månad i flera år? 90.000 civila dödsoffer i Irak sedan krigets början. Är det en smäll man får ta?

“Jag blir snart förbannad om man inte börjar jämföra siffror. Också i tv. 90.000 döda civila irakier, finns det ansikten på dem? Nej. Inte ett enda. På sin höjd en turban....

“Måste man snart inte påpeka att man i Irak och Afghanistan haft ett elfte september minst en gång varje månad i flera år?”

“[Programledare] Claes Elfsberg kommer aldrig att sitta i mörk diskret kostym i en tv-studio med utsikt över Bagdad och prata offer, död, lidande. Numera är det inget tvivel om på vilken sida svenska medier står i de här konflikterna; det är 30-40 år sedan som Rapport var rött (burr!).”²⁹⁸

Juli 2012 citerar Croneman en kristen-syrisk invandrare till Sverige: “De svenska nyheterna, både tidningar och tv, står helt okritiskt på [rebellernas] sida. De vet inte vilka de pratar om. Och är man kritisk till den bilden, då blir man genast anklagad för att sympatisera med en mördare.’

Croneman noterar “Den superförenklade bild man gett, och ger, i svenska medier av konflikten och oppositionen [i Syrien].... De hemliga agendorna, de grå eminenserna, det sunkiga spelet under täcket är så subtilt, och smart, men inte nytt när det gäller konflikter i Mellanöstern.... [Finns det någonting] av detta i svenska tv-rapportering? Noll, inget, det är för svårt. För svårt för vem? frågar man sig.”²⁹⁹

För det allra mesta lyser denna sorts perspektiv med sin frånvaro från svenska nyhetsmedier. Antagligen får Croneman hålla på så där eftersom han “bara” sysslar med TV-kritik. Dessutom måste det då och då finnas några undantag för att visa att medier är öppna för alla sorters åsikter. Som Croneman dock påpekar är denna öppenhet oftast begränsad eller obefintlig.

Public service

Enligt opinionsundersökningar hyser svenska folket med bred marginal största förtroende för de public service-bolagen SVT och SR när det gäller nyhetsförmedling. Som Johan Croneman antyder var de public service-kanalernas perspektiv för 30-40 år sedan mycket bredare än dagens.

Då blev Carl Bildt sporrade till att anklaga SVT för att sprida “Nord” Vietnams propaganda genom att rapportera om den förödelse som USA:s bombningar hade vållat. USA:s regering hade ju bedyrat att några sådana bombningar inte hade förekommit, varför det filmbevis och de reportage som sändes av SVT måste vara falska resonerade Bildt. Dock visade det sig att bombningarna och förödelserna var allt för verkliga, och Bildt tvingades till reträtt.

Däremot om Vietnamkriget skulle äga rum i dag är det tveksamt om Bildt skulle känna något behov av att kritisera SVT:s bevakning. Nuförtiden får åsikter som lutar “för mycket” åt vänster uppenbarligen inte vara med i nyheterna. Till en fråga om varför

koalitionen *Global rättvisa* nu inte nämnts i ett reportage om ett evenemang som den hade arrangerat, förklarade SVT:s reporter att "många av de 36 organisationer som står bakom [kampanjen är] på vänsterkanten.... Vi tyckte att den Venezuelanska vänskapsföreningen var problematisk."³⁰⁰

Själva inställningen är ju betydelsefull; men ännu mer talande är det faktum att den så otvunget kunde förmedlas, som om det vore en självklarhet. Detta tyder på att människor och åsikter "på vänsterkanten" bara undantagsvis, om ens det, får exponeras i SVT:s nyheter.

Denna tendens var tydlig vid public services bevakning av 25-årsdagen av Vietnams återförening den 30 april 2000 då inte en enda vietnames fick komma till tals. I stället blev det krigsveteraner från USA som fick beklaga sitt och sina kamraters lidande samt förklara anfallskrigets ädla syfte (sid. 26).

September 2010 var det dags igen, när USA:s regering förkunnade att kriget mot Irak var slut (även om bl.a. 50.000 trupper skulle finnas kvar i landet). Nyhetsprogrammet *Rapports* inslag om "avslutningen" hänvisade kort till en del problematiska aspekter av detta anfallskrig; men större delen av reportaget ägnades åt president Obamas missvisande tal i frågan samt en välindoktrinerad ung USA-veterans syn på saken:

"Det som jag särskilt gillade [med Obamas tal] var hur han betonade inte bara de uppoffringar som soldaterna gjorde, men även de uppoffringar som deras familjer gjorde" sade Roger Deming på besök i Sverige. "Och det var absolut det rätta att göra, om ens bara för att Saddam var en brutal diktator, han förtryckte sitt eget folk, gjorde fasansfulla saker mot dem.... Medan vi visserligen inte är förpliktade att vara världens polis för att hjälpa få bort diktatorer, vi har ändå ett ansvar som människor att se andra människors lidande och försöka göra någonting åt det."³⁰¹

Roger Deming i Rapport

Punkt slut. Där fick *Rapports* publik veta betydelsen av kriget mot Irak, precis som SVT:s och SR:s publik år 2000 fick en lika oemotsagd förklaring av Vietnamkrigets betydelse från en lika aningslös USA-veteran — utan ett enda ord från någon medborgare i de drabbade länderna eller någon kunnig analytiker.

Som Johan Croneman har iakttagit: "Numera är det inget tvivel om på vilken sida svenska medier står i de här konflikterna." Frågan är hur det har blivit på det sättet. I dagens (o)kunskapsläge kan man bara spekulera, men det är inte otroligt att en betydande roll har spelats av Säpo vars kontrollerande verksamhet hos public service-bolagen har tidigare noterats (sid. 4).

Denna verksamhet har beskrivits av bl.a. Erik Eriksson, vars krigsreportage från norra Vietnam var bland dessa som fick Carl Bildt att upprört anklaga SVT för att sprida vietnamesisk propaganda:

"En socialdemokratisk tjänsteman inom Säpo berättade för mig att min telefon var avlyssnad. Han tyckte det var fel att jag, som i stort sett företrädde samma Vietnampolitik som landets statsminister Olof Palme, skulle misstänkas för något olovligt eller

olagligt.... Min sagesman på Säpo berättade för mig, vilket andra också avslöjat, att Säpo lämnade ut information till andra länders säkerhetspolis, bland annat till CIA....

"Men jag var i gott sällskap. Det har tidigare kommit fram att Säpo höll ögonen på ett stort antal svenska journalister, bland dem Aftonbladets Dieter Strand och Gunnar Fredriksson samt Dagens Nyheters Per Wästberg och Olof Lagercrantz....

"Den politiska stämningen inom den hemliga statspolisen de där åren var knappast förenlig med den folkvalda regeringens politik; det fanns snarast lojalitet med främmande makt bland tjänstemännen på Säpo."³⁰²

Allt tyder på att denna lojalitet med främmande makt är minst lika stark i dag (sid. 98). Frågan är om detta har föranlett Säpo och/eller andra instanser att systematiskt svart- eller rödmåla journalister i Gunnar Fredrikssons eller Olof Lagercrantz anda, för att på så sätt påverka den svenska journalistkårens intellektuella och etiska tendenser.

Skulle en Erik Eriksson få jobba hos SVT idag?

Institutioner och experter

Förutom medierna finns det en del institutioner och experter som, ofta i symbios med medierna, sysslar med olika former av opinionsbildning till gagn för USA/NATO.

Bland dessa är Atlantkommittén ("The Atlantic Council") som 1961 upprättades av två f.d. USA-utrikesministrar för att bygga stöd för NATO. Idag finns det ett 40-tal filialer i de stater som ingår i NATO och Partnerskap för "fred".

Svenska Atlantkommitténs huvudfunktion är att bilda opinion för medlemskap i NATO samt för militäralliansens krig och ockupationer.³⁰³ Föreningen bildades först år 1996 och hittills har verksamheten varit begränsad. Styrelsen består till stor del av militärer och högerpolitiker.³⁰⁴

Att Svenska Atlantkommitténs verksamhet inte blivit särskilt omfattande kan bero på det faktum att det väletablerade Utrikespolitiska institutet (UI) i stort sett uppfyller samma funktion. Det är till drygt en tredjedel statsfinansierat, och enligt egen beskrivning är det UI:s uppdrag "att fördjupa och berika det utrikespolitiska samtalet genom att främja intresset för och vidga kunskapen om utrikespolitiska frågor".

UI:s perspektivet är så snävt att det snarare är att betrakta som en statssubventionerad lobbyorganisation för USA/NATO.

Den "fördjupning och berikning" som erbjuds är dock ytterst begränsad. UI samarbetar med USA:s ambassad i Stockholm och anordna seminarier om NATO med bara anhängare av militäralliansen som talare, eller om Palestina-frågan där en f.d. israelisk försvarsminister är inledaren men ingen palestinier bjuds in. Perspektivet är så snävt att UI snarare är att betrakta som en statssubventionerad lobbyorganisation för USA/NATO.³⁰⁵

Det institut som förmodligen är effektivast med att främja USA/NATO:s sak i Sverige är, märklig nog, detta som fått sitt namn efter Olof Palme. Ty allt sedan anfallskriget mot Serbien i 1990-talet har Palmecentret fungerat som en kanal för militäralliansens propaganda. Detta har Håkan Wiberg förundrat noterat:

"Olof Palme fördömde tydligt USA:s krig mot Vietnam och Sovjetunionens krig mot Afghanistan. Men nu stöds USA:s förödande krig mot Afghanistan av Palmecentrets chef som t.o.m. kallar det för ett utslag av 'solidaritet'. Vad i all världen har hänt i Sverige under tiden?"³⁰⁶

Ett delsvar på denna fråga är att Palmecenter är anknuten till SAP och den skymf mot Palmes minne som Wiberg beklagade återspeglar partiets förfall (se ovan). Det går nog inte att överskatta propagandavärdet av denna förvandling: Vad kan vara fel med ett krig som stöds av en institution som har upprättats till Olof Palmes ära?

Det enda hederliga vore ju att ändra namnet, förslagsvis till Perssoncenter. Men då kunde man inte längre exploatera Palmes goda namn för att främja krig, varför det nog inte blir någon namnändring.

Det enda hederliga vore ju att ändra namnet, förslagsvis till Perssoncenter. Men då kunde man inte längre exploatera Palmes goda namn för att främja krig.

Sist i detta sammanhang kan det nämnas att, som i de flesta eller alla länder, finns det diverse experter vars förmenta expertis kan vara till nytta för opinionsbildning. Det sker vanligtvis i samspel med medier som gärna citerar experter som bekräftar den redaktionella vinklingen.

I svensk nyhetsrapportering om frågor som berör folkrätten är det påfallande ofta professor Ove Bring som anlitas för att försäkra att USA/NATO med sina aggressiva handlingar inte gjort något fel. Precis som statsminister Göran Persson, ansåg han att anfällskriget mot Afghanistan var "en vidareutveckling av folkrätten".

Gentemot Ryssland däremot är det andra toner som gäller: "Europa borde sätta ned foten och klargöra för Moskva att aggression är totalt oacceptabelt" rådde professor Bring beträffande Rysslands reaktion på Georgiens angrepp på Sydossetien (sid. 59). Detta trots att "Onekligen var det Georgiens president Saakasjvili som, med katastrofalt dåligt politiskt omdöme, startade krisen genom att med våld söka tvinga in Sydossetien i republiken."³⁰⁷ ("Våldet" i fråga var ett fullskaligt militärangrepp.)

Professorns syn på USA/NATO:s rättigheter är betydligt mer tolerant, som författare Mikael Nyberg har förklarat: "Vid NATOtoppmötet under Kosovokrisen 1999 tvingade USA igenom en utvidgning av de ömsesidiga försvarsförpliktelserna. De skulle nu inte bara träda i kraft vid ett väpnat angrepp utifrån, utan också vid 'andra risker av omfattande slag' såsom 'störningar av tillförseln av vitala resurser'.

"Denna utvidgade rätt till självförsvar är ett privilegium för USA och dess förbundna att angripa och ockupera främmande länder. Sverige ansluter sig till foljet. Professor Ove Bring sammanfattar gällande doktrin: 'Den första försvarsbarriären ligger numera utomlands och ofta utanför det europeiska närområdet.'

"Så mönstras alliansfrihet, territorialförsvar och värnplikt ut."³⁰⁸

Andra experter får ju också uttala sig i medierna, inte minst på debattsidorna där även kritiker mot USA/NATO ibland får vara med. Emellertid råder det en redaktionell urvalsprocess även för dessa sidor och det finns skäl att fråga hur opartiska de är i detta och andra sammanhang.

Det gäller bland mycket annat Svenska Dagbladets hantering av en replik på ett debattinlägg av Svenska FN-förbundets ordförande, Aleksander Gabelic, som med dubiösa argument uppmanade till "humanitärt" krig mot Libyen. En väldokumenterad replik refuserades, men debattredaktionen publicerade ännu ett inlägg av Gabelic som uppmanade till ännu fler krig mot bl.a. Syrien.³⁰⁹

Ett ockuperat land

Det framgår av den föregående framställningen att, bakom den pågående anslutningen av Sverige till USA/NATO, ligger en rad mäktiga intressen som är välorganiserade och har betydande resurser till sitt förfogande. I vilken mån deras olika insatser är samordnade är en angelägen fråga som återstår att belysas, men det kan i alla fall konstateras att den sammantagna effekten är att skapa ett starkt tryck för ett allt djupare samarbete med militäralliansen.

Motståndet består huvudsakligen av en resurssvag och splittrad "fredsrörelse" som inte ens är överens om huruvida anfallskrig kan vara berättigat. Därför är det anmärkningsvärt att folkopinionen mot NATO-medlemskap i decennier varit så stark och orubblig. Det tyder på att möjligheten finns att hejda och kanske till och med vända om förvandlingen av Sverige till ett krigarsamhälle — fast då skulle det behövas någon stark kraft som ville och förmådde driva fram en sådan process, och i dagsläget saknas denna sorts kraftfulla ledarskap.

Under tiden pågår diskussionen om huruvida Sverige bör ta hela steget ut och formellt ansluta sig till USA/NATO. Huruvida det spelar någon roll kan också diskuteras, då Sveriges anpassning till och samarbete med militäralliansen redan gått så långt. Medlemskap skulle dock ha potentiell betydelse i vissa avseenden. Bland annat skulle Sverige därmed underkasta sig alliansens Artikel 5 som förpliktar alla medlemmar att bistå en medlemsstat som påstås vara angripen. Dessutom vore det nog svårare att säga upp medlemskap än att dra sig ur Partnerskap för fred.

Därför kan det vara nyttigt att begrunda de argument för medlemskap som har framförts.

Ett återkommande tema är att, nu när närmandet till alliansen har gått så långt, vore det lika bra att "vara med och besluta". Den som verkligen tror på detta har tydligen inte förstått hur det fungerar. Ty det är USA som bestämmer, även om supermakten emellanåt av olika skäl låter en och annan allierad låtsas som om den är pådrivande.

Som f.d. CIA-agent Michael Scheuer har uttryckt det: "NATO kan inte sätta skorna på utan USA:s hjälp."³¹⁰ Mindre spetsigt men lika rakt var beskedet från den tyska general som 2010 var huvudansvarig för samordningen med NATO i kärnvapensfrågor. Till en fråga om hur tyska militärer — med tanke på det rättsliga utfallet av andra världskriget — kunde gå med på en kärnvapenspolitik som bröt mot Nürnbergsprinciperna, svarade han: "Hörni, vi har inget annat alternativ än att göra vad som amerikanerna tillsäger oss att göra."³¹¹

"Den dolda alliansen"

Ett annat, nära besläktat argument för medlemskap är att Sverige i själva verket länge varit med in en "dold allians" med USA/NATO medan den svenska neutralitetspolitiken var en stor bluff. Denna problematik har tidigare här ovan berörts — i avsnitten Försvarsmakten, Underrättelsetjänster och Näringslivet — och den har utförligt behandlats av Mikael Holmström i sin prisbelönade bok *Den dolda alliansen*.

Som långvarig säkerhetsreporter på Svenska Dagbladet — Försvarsmaktens trognaste vän bland ledande medier — har Holmström fått tillgång till många militära och andra källor som under kalla kriget deltog i olika slags hemliga samröre med USA/NATO. Ett

resultat har blivit en 600-sidig bok som enligt Holmström visar att "Sverige bedrev en mer omfattande dold verksamhet än vad som hittills har kommit fram. Det gäller på både bredden och djupet....

"Det var en dubbelpolitik, dold för svenska folket. Trots svenska deklarationer om neutralitet i krig så trodde inte omvärlden på ett neutralt Sverige. I Moskva sågs politiken som ett 'dubbelspel' och Washington räknade in oss som 'NATO:s sjuttonde medlem'."

Denna slutsats stöds av en stor mängd fakta och vittnesmål. Däremot innehåller boken även mycket som ger en annan bild, däribland följande:³¹²

Siver Nielsen vid Norges försvarsdepartement 1950-1958 (sid. 124)

"Sveriges alliansfrihet i fred betraktades som ett faktum."

Generalmajor L. G. Persson, chef för Operationsledningen 1987-1987 (sid. 152)

Inställningen hos danskar och norrmän var enligt Lars G. Persson att Sverige i krig "räknades in i gänget", samtidigt som de respekterade det politiska ställningstagandet att vara alliansfritt.

Finsk politiker Jakko Iloniemi (sid. 166)

"Medan dubbelspel i Sverige är ett fult ord så är det i Finland närmast ett annat uttryck för statskonst."

Ingvar Carlsson, Sveriges statsminister 1986-1991 (sid. 206)

"Vi visste om att viss utbytesverksamhet med annan säkerhetstjänst förekom. Vi kunde ju inte sitta och godkänna varje särskilt fall. Utan det ankom på FRA-chefens goda omdöme att begripa att det fanns absoluta gränser för detta.

Major Bo Johnson Theutenberg (sid. 209)

[Theutenberg] var folkrättslig rådgivare hos överbefälhavaren. Samtidigt tjänstgjorde han på UD och var dess folkrättssakkunniga.... "NATO var våra vänner. Det var den atmosfär som rådde på den operativa nivån. Men vi hade stränga order från det militära att inte tala om detta på UD, med dess neutralistiska ledning" berättar Bo Johnson Theutenberg.

Författaren Holmström själv, om utrikespolitiken under kalla kriget (sid. 283)

Sverige stod utanför NATO och bedrev en aktiv utrikespolitik med fredsinsatser i FN-regi och nedrustningsutspel.

Thomas Pickering, biträdande USA-utrikesminister 1997-2000 (sid. 291)

"Sverige betraktades på två plan. Det ena var den politiska nivån. Det andra var det underrättelse- och militärsamarbete som pågick på kvarterets baksida. Där fanns det både militära och underrättelsemässiga *back-channels*."

President Dwight Eisenhower (sid. 314)

Eisenhower påpekade att Sverige inte hade något alternativ till neutralitetspolitiken.

Kennedy-regeringens syn på Sverige (sid. 315)

"I händelse av ett storkrig kan den svenska regeringens ställningstagande inte förutbestämmas; om Sverige inte blir medkrigförande med NATO, så är det viktigt att det förblir vänligt neutralt."

"Vilket Sverige?"

Dessa och andra detaljer i Mikael Holmströms bok tyder på att "den dolda alliansen" var begränsad till en mycket snäv krets. Om inte ens självaste ÖB kände till vidden av det hemliga samarbetet (sid. 92), hur kan då man dra slutsatsen att "Sverige" som nation var med? Och om omvärlden betraktade neutralitetspolitiken som en stor bluff, hur kunde det komma sig att president Eisenhower ansåg att "Sverige inte hade något alternativ" till denna politik samt att regeringen Kennedys bedömning var att den svenska regeringens ställningstagande i händelse av krig mellan öst- och västblockerna inte kunde förutbestämmas?

Även andra källor ger till hand att förhållandet mellan Sverige och USA/NATO under kalla kriget var mer komplext än tesen om den dolda alliansen gör gällande. Detta framgår av bl.a. Thomas Kangers och Oscar Hedins beskrivning av Stay behind-nätverket:

"Även om organisationen var samordnad med NATO, skedde uppbyggnaden av svenska Stay behind delvis i motsättning till USA.... NATO var den gemensamma faktorn. Men i längden kunde regeringen [inte] acceptera USA:s operativa inblandning i Sveriges försvar....

"Vi gjorde klart för [den i Sverige verksam CIA-agenten William] Colby och amerikanerna att vi skulle sköta den här verksamheten själva', berättar förre arméchefen Carl-Erik Almgren....

"En av de aktiva i den högsta ledningsgruppen i Stockholm, som vill vara anonym, säger att han uppfattade det som om Olof Palme tappade intresset för Stay behind när denne tillträdde som statsminister 1969."³¹³

Att det i USA rådde en delad syn på Sverige har en f.d. CIA-chef berättat. "Den svenska statsmakten var ingen enhetlig aktör" förklarar den svenske forskaren Ola Tunander. "Några centrala gestalter på militär sida hölls informerade, medan regeringen inklusive statsministern nekades vital information. Den svenska makteliten var i grunden kluven. När jag hade en lunch med den tidigare CIA-chefen och försvarsministern James Schlesinger 1993 frågade jag honom om hans uppfattning av Sverige. Hans svar var kort och koncist: 'Vilket Sverige? *Det politiska Sverige* eller *det militära Sverige*? Militären planerade för att dra in USA så snart som möjligt'

"Av allt att döma utvecklades det en spricka [under 1970- och 1980-talet] mellan en liten militär elit, som närmast identifierade sig med USA och Storbritannien, och en politisk elit som blev mer 'neutralistisk' och alltmer skeptisk till att gå in i kriget i ett tidigt skede."³¹⁴

Denna motsättning mellan det militära och det politiska Sverige blev påtaglig i samband med den senaste offentliga utredningen om u-båtsfrågan. Även Mikael Holmström har varit inblandad på den militära sidan enligt utredningens huvudsekreterare, ambassadör Mathias Mossberg: "Den amerikanske försvarsministern på 1980-talet, Caspar Weinberger, erkände i en uppmärksamman intervju år 2000 i otvetydiga ordalag att västliga

ubåtar ofta och regelbundet gjorde inträngningar på svenskt vatten för att testa det svenska försvaret, men aldrig utan samråd mellan den svenska och den amerikanska marinen. Trots att Weinbergers uttalanden var en av de mer sensationella utsagorna som berörde svensk säkerhetspolitik under hela det kalla kriget, och var den direkta orsaken till att Ubåts-utredningen tillsattes, så finner inte Holmström något utrymme i sin 600-sidiga betraktelse att omnämna dem. Det är talande.

“Med dylika metoder har den svenska ubåtskyrkan länge sökt försvara sina positioner och hålla sin skara samman, jfr t ex Bildts vägran att ställa upp för utredningarna....

“I själva verket är det försvarsmakten som i denna fråga konsekvent förtigit uppgifter, undanhållit material, hållit dörrarna stängda till sina arkiv, och kommit med vilseledande information.”³¹⁵

Denna problematik har väckt följande tankar hos Sune Olofsson, som även han har bevakat säkerhetsfrågor som journalist på Svenska Dagbladet: “Ett alternativ värt att fundera över är att det inom det för ÖB okända NATO-samarbetet, eller möjligen utanför, funnits ett topphemligt marint samarbete med väst, som varken regeringen eller riksdagen känt till. Ett marint operativt [organ] med delmålet att upprätthålla det ryska hotet. Ett samarbete som en liten klick marinofficerare iscensatt och drivit helt vid sidan av nödvändig demokratisk kontroll.”³¹⁶

Montage av tidningsklipp om den frenetiska och fruktlösa jakten på misstänkta sovjetiska u-båtar.

Den misstänkte statsministern

Det är möjligen inom detta perspektiv som man skall tolka de 13 sjöofficerarnas upproriska utspel mot Olof Palme några månader innan han blev mördad (sid. 95). Palme hade utmanat USA / NATO och dess svenska bundsförvanter genom att bl.a. beordra försvarsmakten att avsluta all operativ planering med militäralliansen samt att uppmana Säpo och Must (se ovan) att öka samarbetet med deras motsvarigheter i Sovjetunionen.³¹⁷

En som har följt upp detta spår är den f.d. jaktplanspiloten och nuvarande författare Anders Jallai som kommit fram till följande tolkning: “Olof Palme visste att Sovjet såg Sverige som en USA-allierad och att atombombshotet mot svenska städer och hamnar var mycket stort. Därför förde han en politik som uppfattades som Sovjetvänlig och som direkt stred mot USA:s intressen och han kom alltmer att uppfattas som ett hot mot Sveriges tillhörighet i den västliga kretsen.”

I så fall hade det inte varit något litet hot, då Sveriges geostrategiska läge hade stor betydelse för både sidor under kalla kriget, som general och president Eisenhower

förklarade: "Fundera på vad skulle hända med de andra skandinaviska länderna, ja hela Västeuropa, om Sovjet gick in i Sverige'.... Sverige sågs som nyckeln till försvaret av inte endast NATO-länderna Norge och Danmark utan också av 'hela Västeuropa'." ³¹⁸

Enligt Jallai hade Palmes politik väckt starka misstankar långt innan han mördades: "Den svenska säkerhetspolisen och militära säkerhetstjänsten fick redan på sjuttioalet information som pekade ut statsminister Olof Palme som möjlig landsförrädare. Han påstods ha övergivit den västliga intressesfären för att istället ha närmat sig den sovjetiska.... Jag har funnit uppgifter i både Säpo- och Krigsarkivet som bekräftar de här misstankarna mot Olof Palme. Informationen kom i huvudsak från CIA och [brittiska] MI6."

Misstankarna var felaktiga enligt Jallai: "Jag tror att Palme ironiskt nog, i sin tro handlade för Sveriges bästa och kom därmed på kant med det militära etablissemang och NATO.... Hans hårt drivna linje om att göra Östersjön till en kärnvapenfri zon och att få bort NATOs kärnvapenubåtar därifrån var ett hedervärt försök att dra Sverige ut ur det kalla kriget.

"Han tillät heller inte att NATO skulle få placera fast avlyssningsutrustning i svenska vatten, så kallade SOSUS anläggningar, och opponerade sig emot planerade utgrupperingar av NATOubåtar i den svenska skärgården i ett gryningsskede av ett möjligt

REN VS. VILLKORLIG NEUTRALITET

I diskussionen om den svenska neutralitetspolitiken uppstår ofta förvirring p.g.a. att det finns minst två olika uppfattningar om begreppet "neutral". Den ena är den entydiga definitionen i t.ex. Oxford-lexikonet: "ett opartiskt och oinblandat land... *Sverige och andra neutrala länder*".

Det finns dock inte mycket inom politiken som är så enkelt och klart. Sedan den svenska neutraliteten för snart 200 år sedan ursprungligen formulerades, har den sällan om någonsin varit absolut eller helt konsekvent (se not 1). Neutralitetspolitiken under kalla kriget var uttryckligen villkorlig, och förordade att försiktighetsåtgärder skulle vidtas mot risken för angrepp (antagligen av Sovjetunionen). Anders Ferm och Thage G Peterson har förklarat och försvarat denna politik så här:

"Medier och 'säkerhetspolitiska forskare' har metodiskt förtalat den neutralitetspolitik och alliansfrihet som Sverige höll fast vid under andra världskriget och det kalla kriget. Den politiken har ömsom kallats 'svek mot demokratierna' och 'den stora lögnen'. Propagandisterna i medier och på 'forskningsinstituten' anser att vi andra, lite enklare människor, inte kan hålla tre tankar i huvudet samtidigt: (1) Hur man försöker undvika krig (2) Hur man bär sig åt om man ändå blir angripen och (3) Hur man i fredstid försöker förbereda sig för den eventualiteten." ³¹⁹

I princip borde detta vara lätt nog att förstå. Däremot har Sveriges villkorliga neutralitet inte varit så enkelt att tillämpa i praktiken. Till exempel: På vilket stadium blir försiktighetsåtgärder, som kräver samröre med en sida i en konflikt, så omfattande att de utgör en "dold allians"? Och om detta samröre måste vara hemligt och informellt, hur undvika risken att en del av de inblandade, möjligen av olika skäl, tar sig friheten att utveckla samarbetet till en de facto allians?

Sådana frågor har ännu inte klarats upp och har bara nyligen börjat diskuteras.

tredje världskrig. Det var givetvis ett stort avbräck i NATOs försvar av Europas norra flank och som av analytiker bedömdes förskjuta den europeiska maktbalansen i tydlig sovjetiskt favör. Olof Palme blev en säkerhetsrisk och min tes är att ett mord med fosterländskt motiv började planläggas redan hösten 1985.”³²⁰

Tesen håller inte

Det finns mycket annat som tyder på att mördat på Palme kan ha planerats och utförts av några individer inom militären, underrättelsetjänster och/eller polisen. Ändå har detta spår nästan helt försumrats av de poliser som varit ansvariga för mordutredningen. En utredningsledare sade rakt ut att ”Denna är den enda teori som jag vägrar att ens överväga”. Denna hållning förstärker ju misstankarna om en konspiration; men ingenting har gjorts åt den uppenbara misskötseln av utredningen.³²¹

Hur det än må vara med mordet på Olof Palme, vederlägger misstankarna mot honom tesen om en dold allians mellan Sverige och USA/NATO. Mitt under kalla kriget var Palme ledare för Sveriges allra största politiska parti i 17 år och var statsminister under 11 av dessa år. Mer

I själva verket handlade det huvudsakligen om ett dolt samröre mellan USA/NATO och en liten skara svenska bundsförvanter som i många eller de flesta fall inte ens kände till varandras deltagande.

än någon annan var den svenska neutralitetspolitiken förknippad med honom; och av allt att döma drev han denna politik så konsekvent att det kan ha kostat honom livet.

Tesen om den dolda alliansen håller således inte. I själva verket handlade det huvudsakligen om ett dolt samröre mellan USA/NATO och en liten skara svenska bundsförvanter som i många eller de flesta fall inte ens kände till varandras deltagande. Det gäller t.ex. Stay Behind-nätverket som enligt uppgift bestod av högst 400 personer; för sin trots allt värdefulla bok intervjuade Mikael Holmström 140 personer.

Antalet individer som på olika sätt berördes av det hemliga samarbetet var förstås avsevärt större — men knappast i närheten av Sveriges folkmängd som under perioden i fråga var kring 7-8 miljoner.

Det hör också till saken att ingen av de inblandade tycks ha gjort någonting för att upplysa allmänheten om samarbetet — tvärtom. Att nu propagera för Sveriges formella anslutning till NATO med anledning av ett informellt samarbete som var okänt för de allra flesta — det är knappast övertygande. Det liknar den logik som tillämpades av den man som dödade sina föräldrar och sedan bad om nåd därför att han var föräldralös.

Dubiösa garantier

Ett tredje argument för att formellt ansluta sig till USA/NATO är att det behövs för att kunna försvara landet mot ett eventuellt angrepp, särskilt nu när folkarmén har avskaffats. Resonemanget har utvecklats av bl.a. den pensionerade översten Bo Pellnäs som dock inleder med en varning om avigsidorna:

”Ett NATOmedlemskap framtvingar en större tydlighet i vårt ställningstagande. Den som förespråkar en NATOanslutning måste vara beredd att betala de politiska och ekonomiska kostnader som följer med ett medlemskap.

”Ett annat problem är att ansluta sig till en organisation vars starkaste medlem två gånger de senaste tio åren har startat angreppskrig. Motiven för att gå i krig mot Irak var konstruerade och byggde till och med på förfälskade bevis.

“Bombkriget mot Serbien 1999 sägs ha startat för att förhindra en humanitär katastrof i Kosovo. OSSE, som hade 1380 observatörer på plats, borde ha informerat om att ingen humanitär katastrof förelåg och ingen etnisk rensning pågick, än mindre något folkmord.

“De första flyktingarna kom till Makedonien sex dagar efter det att bombningarna hade startat. Norge, som var ordförandeland, förmådde inte berätta sanningen. Även vi godtog en amerikansk historieskrivning....

“Ett medlemskap innebär således en risk att vävas samman med USA:s politiska intressen, vilka inte alltid är våra eller EU:s.”

Ändå kommer Pellnäs fram till att Sverige av flera skäl bör gå med i USA/NATO: “Det viktigaste är förstås att världens mäktigaste demokrati ger oss säkerhetsgarantier. Även om en stormakts garantier är ett osäkert kort måste en angripare kalkylera med att de kan komma att infrias, när han väger vinsterna mot risken att hamna i väpnad konflikt med NATO.”

Pellnäs nämner också Sveriges anpassning till militäralliansens tekniska standard, de svenska trupperna i Kosovo och Afghanistan, det faktum att ett antal svenska officerare tjänstgör vid diverse USA/NATO-staber m.m.

“Efter flera år av tveksamhet har jag själv bestämt mig” meddelar Pellnäs. “Vi är i praktiken redan NATOmedlemmar och borde bli det även formellt, så att vi kan delta i rådslag och beslut.

Det är en talande metafor: I förhållandet mellan Sverige och NATO råder det knappast något tvivel om vilken part blir genomträngd och “aldrig vågar gå till prästen”.

“Den dubbla bokföringen och dess dubbelmoral skadar till slut vår säkerhetspolitik. På sikt riskerar vi att bli till åtlöje i Europa — nationen som får allt fler barn med NATO men aldrig vågar gå till prästen och legalisera förhållandet.”³²²

Det är en förmodligen oavsiktligt talande metafor som Pellnäs använder: I förhållandet mellan Sverige och NATO råder det knappast något tvivel om vilken part blir genomträngd och “aldrig vågar gå till prästen”.

Annars finns det flera skäl att ifrågasätta resonemanget, inte minst när det gäller de förmenta säkerhetsgarantierna. Bland dem som har påpekat att dessa garantier inte är särskilt säkra är, märkligt nog, samme Bo Pellnäs. Knappt tio månader före sin uppmaning att formellt gå med i NATO lämnade han följande varning:

“Sverige förlitar sig på att NATO ska fullgöra sina skyldigheter mot sina nya medlemsländer vid Östersjön. Men, och det är den cyniska sanningen, NATO gör det enbart om det är förenligt med USA:s intressen och om kostnads- och fördelskalkylen är gynnsam.”³²³

Hot från både väst och öst

Andra erfarna militärofficerare har också uttryckt skepticism om USA/NATO:s villighet att komma till undsättning i händelse av krig. Bland dessa är Per Blomquist, även han pensionerad överste, som anser att Sverige kunde vara hotat från både väst och öst:

“Det som våra nuvarande politiska och militära ledare inte tycks förstå är att även USA/NATO mycket väl kunde tvinga Sverige in i ett krig. Varför? Därför att Ryssland har ett betydligt bättre militärstrategiskt utgångsläge för krig i Norden. Dessutom har

det förmodligen inte undgått ens våra mentalt bundna militärstrateger att USA/NATO redan nu utöver en mycket aggressiv och hotfull politik gentemot Ryssland.

“För Ryssland kunde målet i ett eventuellt krigsläge vara Atlantkusten, för att där försöka hindra USA/NATO från att utvidga och befästa sina styrkor. I så fall skulle svenskt territorium locka som ett värdefullt basområde för både flygstridskrafter och olika sorters operationer.

“Hotbilden innefattar alltså fler farliga makter än enbart Ryssland. För att ta ett tänkbart scenario: Om USA/NATO skulle bestämma sig för att initiera krig mot Ryssland, vore det strategiskt fördelaktigt eller rentav nödvändigt att först ta kontroll över svenskt territorium. I det läget kommer svenska folket inte att ha mycket att säga om saken — i synnerhet om Sverige är integrerat i USA/NATO eller dess s.k. Partnerskap för fred....

“I stället bör Sverige självklart utnyttja sitt geostrategiskt viktiga läge som en skyddsmur mellan USA/NATO och Ryssland. Detta bör ligga till grund för ett självständigt neutralitetsförsvar.... En sådan politik skulle ha stor fredsbevarande betydelse.”³²⁴

Till detta kan läggas att om Ryssland skulle hinna först med att ockupera Sverige, skulle Sverige nästan säkert bli föremål för attacker från USA/NATO, eventuellt med atombomber, vare sig landet är medlem i alliansen eller inte.

Mental ockupation

Det som är mest slående med överste Pellnäs argumentation för medlemskap är hans erkännande av USA:s grova brottslighet *och* hans villighet att strunta i den i utbyte mot vad han själv betecknar som ”osäkra” säkerhetsgarantier: “Ett medlemskap innebär således en risk att vävas samman med USA:s politiska intressen.”

Den destruktiva innebörden av dessa intressen fick Pellnäs erfara när han utförde ett viktigt uppdrag i OSSE:s fredsstyrka i Balkan under upprinnelsen till anfallskriget mot Serbien. Den väl belagda sanning han berättar om detta krig innebär att Sverige, genom att delta i ockupationen av Kosovo, gör sig medskyldigt till ett allvarligt brott mot folkrätten. Detsamma gäller de svenska militära insatserna i Afghanistan och Libyen.

Det rimmar illa med alla vackra ord om ”humanitärt” krig och R2P (sid. 83). Men det rimmar desto bättre med verkligheten. Faktum är att varken den militära eller den politiska ledningen har gjort någon egen analys innan de har kastat svenska trupper in i USA/NATO:s krig och ockupationer. Analysen görs av USA och Sverige följer tanklöst med. Som Göran Rosenberg har noterat: ”Byter USA bedömning i morgon, gör nog Sverige det också.”

En möjlig förklaring till detta skamliga beteende kan vara insikten att, om man börjar tänka för sig själv, blir det snart uppenbart att delaktigheten i supermaktens krig är moraliskt ohållbar. Det krävs ju ingen större intellektuell förmåga: Om man kan köra ett flygplan till Afghanistan eller hålla ett någorlunda begripligt tal i Riksdagen, kan man säkert ta reda på verkligheten dold bakom USA/NATO:s krigspropaganda. Men de allra flesta inom de svenska eliterna visar ingen benägenhet att göra det.

Detta och mycket annat tyder på att USA har infiltrerat alla i sammanhängeet viktiga samhällsinstitutioner och -eliter. Precis hur det har gått till är en angelägen fråga som väntar ett utförligt svar. Men i stor utsträckning tycks det ha skett på en undermedveten nivå, i så motto att man med fog kan tala om en mental ockupation av Sverige.³²⁵

I vilket fall som helst är det en tragisk utveckling i flera avseenden. Det värsta med Sveriges förvandling till ett krigarsamhälle är ju att det motverkar dess möjligheter att göra *riktiga* insatser för fred, demokrati och mänskliga rättigheter.

Nog de flesta svenskar inser att mänskligheten knappast behöver fler krigare. Däremot finns det ett skriande behov av fredsfrämjare och fredsmäklare; och där kan även — eller kanske i synnerhet — ett litet land göra en värdefull insats. Av flera skäl har Sverige förmodligen bättre förutsättningar än de flesta andra länder för att tjäna detta fredliga syfte.

Att i stället satsa sina resurser på ännu mer krig i USA/NATO:s tjänst och därmed begå allvarliga brott mot den folkrätt och de mänskliga rättigheter som man påstår sig värna om....

Al Burke
22 september 2012

NOTER

1. Neutralitet i krigstid fastställdes som en grundläggande princip i svensk utrikespolitik av Jean Baptiste Bernadotte, den tidigare fältmarskalken i Napoleons armé som 1818 grundlade det aktuella svenska kungahuset som Karl Johan XIV. Givet den europeiska historiens realiteter alltsedan dess är det föga förvånande att den svenska neutraliteten därefter varken varit absolut eller alltid konsekvent. Men med undantag av FN:s fredsbevarande aktioner hindrade den Sverige från att vara aktivt delaktigt i krigföring ända till 1996, då landet började förse USA/NATO:s ockupationsstyrkor med trupper i Kosovo-provinsen efter militäralliansens angreppskrig mot Serbien. Allt flera svenska soldater deltar också i ISAF under USA/NATO:s befäl, den mordiska "fredsbevarande styrka" som Förenta staterna lyckats få FN:s säkerhetsråd att godkänna och på så sätt förse det med ett fikonlöv av legitimitet för dess angreppskrig mot Afghanistan — och som en händelse som ser ut som en tanke därigenom lasta över en ansevärd del av de finansiella, politiska kostnaderna för det angreppet på Sverige och de andra samarbetande vasallstaterna.
2. Jan Gouillou och Roger Wallis, "CIA i Sverige." *Folket i bild*, 4-17 mars 1976
3. Kommendör Andersson citerad i *Radio TUFF*, 29 oktober 2006
4. "Striptease." *SVT*, 9 juni 1993
5. "Kränkande ubåt var nog taxibåt." *Dagens Nyheter*, 19 maj 2008
6. Pelle Neroth, "Margaret Thatcher told navy to raid Swedish coast." *Sunday Times (U.K.)*, 27 januari 2008
7. Ola Tunander, *The Secret War against Sweden*. London: Frank Cass, 2004
8. Ola Tunander, *Spelet under ytan*. Göteborg University och Stockholm University, 2007
9. Se till exempel Mathias Mossberg, "Försvarsmakten mörkade västubåtar." *Svenska Dagbladet*, 9 juni 2008
10. Åke Sandin i *Radio TUFF*, 25 maj 2008
11. Maj Wechseltmann, "Efter decennier av hån och hot — jag hade rätt!" *Aftonbladet*, 15 juni 2008
12. John Pilger, "War by Media." Tal vid seminarium vid Columbia universitet (U.S.A.) 14 april 2006. Se även H. Bruce Franklin, "'Vietnam' och the New American Century." *Remember Vietnam*. www.nnn.se/vietnam/franklin.pdf
13. Pehr G. Gyllenhammar, "Ge upp neutraliteten." *Dagens Nyheter*, 26 augusti 1990
14. Villy Bergström citerad i "A Doubtful Referendum." *Nordic News Network*, 1 januari 2001. www.nnn.se/n-model/eu/eu.htm
15. Erlander, Palme och Andersson citerade i "Striptease", *SVT*, 11 november 1994
16. Ingvar Carlsson citerad i "Ny politik bit för bit." *Svenska Dagbladet*, 28 februari 1994
17. Maria Bergom Larsson och Ingrid Rasch, "Sälj inte ut neutraliten." *Dagens Nyheter*, 29 juni 1991
18. Bengt Albons, "'Vi behöver USA'." *Dagens Nyheter*, 21 februari 1992
19. Wilhelm Agrell, "Ny säkerhetspolitik smygs in." *Dagens Nyheter*, 15 maj 1993
20. Anders Björck citerad i "Historisk svenskdag i Natoborgen." *Dagens Nyheter*, 26 maj 1994
21. Se vidare "A Doubtful Referendum." *Nordic News Network*, 1 januari 2001. www.nnn.se/n-model/eu/eu.htm

22. Lars Ångström, "Nato skyddar inte mot ryssen." Expressen, 30 november 1994
23. Maria Bergom Larsson m.fl. "Sverige ger efter för kärnvapenmakterna." Dagens Nyheter, 12 december 1994
24. Al Burke, "A Doubtful Referendum." Nordic News Network, 1 januari 2001.
www.nnn.se/n-model/eu/eu.htm
25. Karin Henriksson, "Sverige ses som spjutspets in i EU." Svenska Dagbladet, 5 maj 1995
26. "Hektiskt för Peterson på Natomöte." Dagens Nyheter, 10 juni 1995
27. Townsend Hoopes, Under-Secretary of U.S. Air Force citerad in Limqueco och Weiss, red. Prevent the Crime of Silence: Reports from the Russell International War Crimes Tribunal. New York: Bertrand Russell Peace Foundation, 1968
28. "Sverige försvarar USA:s attack." Dagens Nyheter, 8 september 1996
29. "Perry nöjd med svensk insats kring Östersjön." Svenska Dagbladet, 24 september 1996
30. "Natoambassdör ger beröm." Dagens Nyheter, 21 november 1996
31. Se Al Burke, "Open Letter to Swedish Institute of International Affairs." 21 april 2009.
www.nnn.se/nordic/americult/nato/utinst.pdf
32. Kaa Eneberg, "Natoskola i Almnäs." Dagens Nyheter, 7 december 1996
33. Jan Prawitz i "Vetandets Värld." Sveriges Radio, 28 augusti 1996
34. Bengt Albons, "Regeringen vill fördjupa Natosamarbetet." Dagens Nyheter, 12 december 1996
35. Kristina Persson i "Sommar". Sveriges Radio, 9 juli 1997
36. Frederick Forsyth i "Nike". SVT, 7 november 1997
37. "Finland snart med i Nato." Dagens Nyheter, 23 mars 1998
38. Lena Hjelm-Wallin i Sveriges Radio, 21 augusti 1998
39. "Tyst svenskt stöd för Nato-attack." Svenska Dagbladet, 13 oktober 1998
40. "Regering lyhörd för v och mp." Svenska Dagbladet, 11 februari 1999
41. Ibid.
42. "Amerikanskt försvar invaderar Sverige." Svenska Dagbladet, 17 mars 1999
43. Persson påstår t.ex. att bombningarna är nödvändiga för att förhindra en "etnisk rensning" av Kosovo. Men i den mån som någon etnisk rensning faktiskt ägt rum var det ett *resultat* av bombningarna, inte en legitim motivering för dem. Denna och besläktade omständigheter har förklarats av en svensk officer som var på plats när det begav sig. Se Bo Pellnäs, "Propaganda, 'Preventive War' och the Weathervane of Foreign Policy." Nordic News Network, 26 februari 2004.
www.nnn.se/n-model/foreign/kosovo.htm
44. New Europe, 24 augusti 2001
45. "Lindh räddas inte koppling mellan EU och Nato." Dagens Nyheter, 28 oktober 1999
46. Pierre Schori, "Ja till militärt EU." Dagens Nyheter, 18 november 1999
47. "Hjelm-Wallén för slopad neutralitet." Dagens Nyheter, 9 februari 1999
48. Se vidare "Suffering Americans". Nordic News Network, september 2001.
www.nnn.se/abf/abf.htm
49. Daniel Olsson, "Bofors säljs ut till USA." Flamman, 22 juni 2000

50. Christofer Gyllenstierna och Sten Edholm citerade i "Nordisk brigad med Nato-standard." Dagens Nyheter, 4 november 2000
51. För en auktoritativ redogörelse för USA:s dominans och manipulationer se Phyllis Bennis, *Calling the Shots: How Washington Dominates Today's UN*. Adlestrop: Arris Books, 2004
52. See till exempel:
 - George Monbiot, "War och Oil: America's Pipe Dream." Counterpunch, 23 oktober 2001. www.counterpunch.org/monbiot2.html
 - Robert Fisk, "Kabul 30 years ago, och Kabul today. Have we learned nothing?" The Independent (U.K.), 22 november 2008
 - Peter Beaumont, "Afghanistan: Fear, Disillusion och Despair." The Guardian, 8 juni 2008
 - Rick Rozoff, "Eastern Partnership: The West's Final Assault On the Former Soviet Union." Global Research, 13 februari 2009 www.globalresearch.ca/index.php?context=va&aid=12143
 - Charles Ferndale, "The fog of war in Afghanistan." The Guardian, 23 augusti 2009
53. "Partierna överlägger om neutraliteten." Dagens Nyheter, 14 december 2000
54. "Jas-vapen anpassas till Nato." Dagens Nyheter, 19 december 2000
55. Maj Britt Theorin, tal vid Gamla Stans socialdemokratiska förening, 30 januari 2001
56. Hans Abrahamsson, "Felaktiga hotbilder låg bakom polisens agerande." Göteborgs-Posten, 13 augusti 2006
57. Margareta Zetterström, "Europeiska länder medskyldiga." Svenska Dagbladet, 30 mars 2009
58. Mikael Nyberg, "Under USA:s befäl." Aftonbladet, 7 februari 2002
59. "Afghanistan: A legitimate military intervention?" Collectif Échec à la guerre. www.echecalaguerre.org/index.php?id=187
60. Henrik Landerholm och Thage G. Peterson citerade i "Dokument inifrån." SVT, 11 oktober 2001
61. Christian Åhlund, "Bekämpa USA:s rättsröta." Svenska Dagbladet, 16 maj 2002
62. Kjell Jönsson citerad i "Ett justitiemord." Svenska Dagbladet, 22 maj 2004
63. "Kalla Fakta", TV4, 17 maj 2004
64. "Sweden Violated Torture Ban in C.I.A. Rendition." Human Rights Watch, 10 november 2006.
65. Helle Klein, "Många ansvariga för Egyptenaffären." Aftonbladet, 19 januari 2009
66. "Perssons försäkran är skrämmande." Dagens Nyheter, 17 december 2004
67. Theo van Boven citerad i "Kalla Fakta." TV4, 17 maj 2004
68. Svenska regeringens proposition 2001/02:179
69. Thomas Höjeberg, "Sverige och Nato sluter nytt avtal." Tidningarnas Telegrambyrå, 7 februari 2009
70. Mikael Nyberg, "Vad Carl Bildt gjort för kriget." Aftonbladet, 27 oktober 2006
71. "Sveriges statsminister har svårt att hålla tyst, också när han borde." Dagens Forskning, 23 februari 2003
72. Jan Guillou, "Vad hände med de utelämnade 90 procenten?" Journalisten, 25 februari 2003
73. Henrik Brors, "Krigsmotståndet slår mot Persson." Dagens Nyheter, 16 februari 2003

74. "Lindh: Irakkrisen missuppfattas." Svenska Dagbladet, 23 februari 2003
75. Jan Guillou, "Iraks barn får betala för Anna Lindhs politik." Aftonbladet, 3 mars 2003
76. Lena Mellin, "Vi lyder USA — det är genant." Aftonbladet, 14 mars 2004
77. "Sveriges och USA:s ubåtar samövar." Dagens Nyheter, 13 mars 2003
78. Agne Gustafsson, "Säg nej till korståget!" Svenska Dagbladet, 13 februari 2003
79. "Vapenexporten till USA får hård kritik." Svenska Dagbladet, 19 mars 2003
80. "Persson tonar ned USA-kritik." Svenska Dagbladet, 27 mars 2003
81. "Gräddfil för svensk vapenexport till USA." Flamman, 18 november 2004
82. Sverker Åström, "Sverige teg om USA:s angreppskrig." Svenska Dagbladet, 10 oktober 2003
83. "Irakkriget ökade svensk vapenexport." Svenska Dagbladet, 9 oktober 2003
84. "Svensk överstelöjtnant ny i EU-stab." Svenska Dagbladet, 2 oktober 2003
85. "Statsministern försvarar Bush." Svenska Dagbladet, 28 april 2004
86. "Sverige visste om övergrepp i Irak." Svenska Dagbladet, 7 maj 2004
87. "Norge kritiserar USA." Svenska Dagbladet, 14 juni 2004
88. "Sverige tar steget in i EU:s nya försvarsbyrå." Dagens Nyheter, 24 juni 2004
89. Dick Emanuelsson, "Norrländ ska saluföras som övningsfält för utländsk militär." Flamman, 8 juli 2004
90. "Skarpa ord om Irakfrågan." Dagens Nyheter, 9 februari 2005
91. "Svenska soldater övar med Nato." Svenska Dagbladet, 2 mars 2005
92. "Natomötet är bra PR." Flamman, 7 april 2005
93. "USA berömmar Sveriges roll." Dagens Nyheter, 24 maj 2005
94. "Mer samarbete på Natos villkor." Svenska Dagbladet, 25 maj 2005
95. "Gotland intar San Diego." Svenska Dagbladet, 27 juni 2005
96. "Svensk-amerikanskt terrorsamarbete." Svenska Dagbladet, 23 augusti 2005
97. Björn Kumm, "Hon får inte delta." Aftonbladet, 31 augusti 2005
98. "U.N. Blasts Practice of Outsourcing Torture." Inter Press Service, 10 november 2005
99. Gösta Torstensson, "Lissabonfördraget banar väg för medlemskap i NATO." Nej till EU, 18 december 2008
100. "Nytt svenskt vapen till Irakkriget." Svenska Dagbladet, 7 februari 2006
101. "Amerikaner nöjda med svensk ubåt." Dagens Nyheter, 18 april 2006
102. Manfred Nowak, "Sverige måste sluta underminera tortyrförbudet." Dagens Nyheter, 9 mars 2006
103. "Svensk trupp tar över i Afghanistan." Svenska Dagbladet, 15 mars 2006
104. "Eliasson inte nöjd med Natosamarbete." Svenska Dagbladet, 25 april 2006
105. "Attacker mot svenskar i Afghanistan hemlighålls." Dagens Nyheter, 27 maj 2006
106. Sverker Åström, "Regeringen agerar skamligt för att inte misshaga Bush." Dagens Nyheter, 5 mars 2006
107. "Samarbete med Nato skapar vända." Dagens Nyheter, 29 maj 2006

108. "Stor Natoövning i Blekinge." Flamman, 1 juni 2006
109. "Den svenska vapenindustrin blev utländsk." Svenska Dagbladet, 9 augusti 2006
110. "Bondevik beredd avgå vid Irakkriget." Svenska Dagbladet, 31 oktober 2006
111. "Kungen lunchar hos George W Bush." Aftonbladet, 13 oktober 2006
112. Bildt: USA vill se aktivare Sverige." Svenska Dagbladet, 24 oktober 2006
113. "Reinfeldt inbjuden till Vita huset — Norge väntar fortfarande." Svenska Dagbladet, 26 oktober 2006
114. Svenskar mest USA-skeptiska av skandinaverna." Dagens Nyheter, 25 oktober 2006
115. "Svenskar mest rädda för USA." Svenska Dagbladet, 29 oktober 2006
116. "Bush: Mer Natosamarbete för Sverige." Svenska Dagbladet, 22 november 2006
117. Margaret Carlson, "The Wrong General." Huffington Post, 13 augusti 2005
118. Sverker Åström, "Inget att vara stolt över." Aftonbladet, 21 februari 2007
119. Jan Guillou, "Sverige är ett land i krig-- tro inget annat." Aftonbladet, 4 februari 2007
120. Bengt Albons, "Enighet i utrikesdebatten." Dagens Nyheter, 14 februari 2007
121. "Svenska trupper deltar i dödliga anfall." Svenska Dagbladet, 8 mars 2007
122. "Address by Carl Bildt to U.N. Human Rights Council, 13 mars 2007."
Svenska regeringens webbplats www.sweden.gov.se/sb/d/7956/a/78595
123. Peter Nobel, "Bildt hycklar i utrikespolitiken." Svenska Dagbladet, 8 april 2007
124. Carl Hamilton, "Vägen gick in, inte ut ur Bagdad." Aftonbladet, 19 mars 2007
125. Torsten Kälvemarm, "Avtal med Washington är ingen tebjudning." Svenska Dagbladet, 19 april 2007
126. Mark Klamberg, "Sverige flörtar med kriget." Svenska Dagbladet, 25 april 2007
127. Tom Heyman, "Så vänjs svenska folket till en lojal Natomedlem." Göteborgs-Posten, 7 maj 2007
128. Göran Eriksson, "Bush: 'Jag uppskattar Reinfeldts ledarskap'." Dagens Nyheter, 15 maj 2007
129. Madeleine Albright, Jan Eliasson m.fl. "Kosovo must be independent." Daily Mail (UK), 15 juni 2007
130. Håkan Syrén och Sverre Diesen, "Nytt försvarssamarbete mellan Sverige och Norge." Dagens Nyheter, 31 augusti 2007
131. "Ohly: Oroväckande att vi knyts närmare Nato." Svenska Dagbladet, 31 augusti 2007
132. "Svenska förband utvärderas av Nato." Aftonbladet, 3 september 2007
133. "Utländska stridsplan övar i Sverige." Svenska Dagbladet, 24 Sept. 2007
134. "Nato på plats när Nordens försvar analyseras." Svenska Dagbladet, 9 november 2007
135. Erik Ohlsson, "Bildt berömde USA-initiativ." 14 Dagens Nyheter november 2007
136. "Nato graderas upp i UD:s struktur." Dagens Nyheter, 19 december 2007
137. "Enestam: Tough reforms in store without NATO." Nordic Council, 9 januari 2008.
www.norden39.ru/en/news/detail.php?ID=226&phrase_id=5444
138. Ulf Henricsson, "Folket måste göras moget." Svenska Dagbladet, 8 februari 2008
139. Sten Tolgfors, "Medlemskap i Nato är naturligt." Svenska Dagbladet, 16 februari 2008

140. "Natochef kräver ny krigsstrategi." Svenska Dagbladet, 1 september 2009
141. Carl Bildt, "Därför erkänner Sverige Kosovo." Svenska Dagbladet, 5 mars 2008
142. Robert Nilsson, "UD fullföljer sin negativa linje mot Serbien." Svenska Dagbladet, 7 mars 2008
143. "Danish Emergency Management Exercise CMX08." European Security Research Conference, 2008.
www.src08.fr/jahia/webdav/site/confsrc08/shared/presentation_MEYER.pdf
144. YLE News (Finland), 6 maj 2008
145. Sten Tolgfors och Jyri Häkämies, "Våra länder fördjupar samarbetet om försvaret". Dagens Nyheter, 26 maj 2008
146. "Sverige har gjort en stor insats." Dagens Nyheter, 29 maj 2008
147. "Bush tackade Reinfeldt för Irakmötet." Dagens Nyheter, 6 juni 2008
148. Sverker Åström cited by Radio TUFF, 25 maj 2008
149. Jan Öberg, TFF Bulletin, 29 maj 2008
150. Sverker Åström, "Sverige bör inte hålla konferens om Irak." Dagens Nyheter, 16 maj 2008
151. "NATO disaster response exercise kicks off in Finland." NATO News, 1 juni 2008.
www.nato.int/docu/update/2008/06-june/e0601a.html
152. "USS Cole to visit Sweden after exercise." U.S. European Command, 30 juni 2008
153. "Reinfeldt och Bildt kritiserar rysk attack." Dagen, 9 augusti 2008
154. Shaun Walkerin, "Abkhazian prepares to follow Kosovo's example." The Independent (U.K.), 21 mars 2008
155. Rick Rozoff, "U.S. Continues Military Encirclement of Russia." Stop NATO/Global Research, 9 mars 2009.
Obs! En utredning utsedd av EU lämnade sin rapport 30 september 2009. Den fastställer otvetydigt att det var Georgien som startade kriget samt att "Det pågick inte något angrepp från Ryssland före början av den georgiska operationen.... Georgiens påstående om att det fanns en rysk militärstyrka i Sydossetien före den georgiska offensiven kunde inte bestyrkas." Rapporten fastställer också att Ryssland är delansvarigt för växande spänningar i regionen och hävdar att Rysslands reaktion mot det georgiska angreppet var oproportionell. Rapporten verkar inte innehålla någon hänvisning till Georgiens nyckelroll i USA/NATO:s pågående inringning av Ryssland (se artikeln av Rick Rozoff här ovan). I denna process är EU själv djupt inblandad och kan inte betraktas som en opartisk iakttagare. Just därför är utredningens slutsats, om att Georgien startade kriget, svår att avfärda — även om Georgiens regering och dess anhängare har försökt att göra detta. Det kan antas att en utredning som hade utsetts av Ryssland hade kommit fram till en ännu hårdare dom. Se vidare: Ian Traynor, "Georgian president Saakashvili blamed for starting Russian war." The Guardian, 30 september 2009.
156. Martti Ahtisaari citerad av Helsingin Sanomat, 10 september 2008
157. Robert Nilsson, "Höjden av hyckleri av utrikesministern." Svenska Dagbladet, 31 augusti 2008.
Obs! Robert Nilsson är professor vid Stockholms universitet och vicepresident i AROPH, Föreningen för forskning inom yrkesmedicin och folkhälsa, Zemun-Belgrad.
158. "Svensk information på direktlänk till Nato." Aftonbladet, 25 september 2008
159. Mikael Holmström, "Svenskar i afghanska strider." Svenska Dagbladet, 4 oktober 2008
160. "Kritik mot svenska insatsen i Afghanistan." Aftonbladet, 4 oktober 2009
161. "Tungt lyft för Sverige." Protec – Teknik för Sveriges Säkerhet (FMV), No.1/2009

162. "U.S. troops to staff NATO base in Hungary." Stars och Stripes, 4 oktober 2008
163. "The Arctic contest heats up." The Economist, 9 oktober 2008
164. "Viking '08 started in Latvia." Swedish Armed Forces website, 5 november 2008
165. Se vidare "SVT/USA: Review Board Ruling", Nordic News Network, 9 februari 2004.
www.nnn.se/abf/svt.htm
166. "Fler svenska soldater till Afghanistan." Svenska Dagbladet, 14 november 2008
167. Sten Tolgfors, "Vi är redo att försvara våra nordiska grannländer." Dagens Nyheter, 20 november 2008.
Tolgfors noterar också att den borgerliga regeringens fyra partier har enats om att inte ansöka om medlemskap i USA/NATO under pågående mandatperiod; men implikationen är tydlig: regeringen kommer att göra det om den behåller makten efter valet sept. 2010.
168. Tobias Pflüger, "No to the Constitutional Treaty." Spectrezine, 17 februari 2005.
Enligt Spectrezine: "Tobias Pflüger är ledamot i EU:s parlament. Fast han inte är medlem i Tysklands vänsterparti (PDS), ställde han upp på dess lista och är med i EU-parlamentets Förenade vänstergrupp (GUE/NGL). I Tyskland är han välkänd som fredsaktivist och expert i säkerhetsfrågor."
Se även: Jan Öberg, "Does the European Union Promote Peace?" TFF, 6 oktober 2006.
www.transnational.org/Resource_Index_EU.htm
169. Susan George, "Europe deserves much better than the Lisbon Treaty." Spectrezine, 22 maj 2008.
Obs! Susan George är ordförande för Transnational Institute och är författare till bl.a. *We, the Peoples of Europe* (Pluto Press, 2008).
170. Gabor Tiroler, "Sverige går inte mot DU-vapen." Miljömagasinet, 3 juli 2009
171. Anders Ferm och Thage G. Peterson, "Stäng dörren till Nato." Svenska Dagbladet, 28 december 2008.
172. "Fredrik Reinfeldt besöker Afghanistan." Regeringskansliet, 19 januari 2009.
www.regeringen.se/sb/d/9863/a/118786
173. "De är fast i Egypten." Aftonbladet, 20 januari 2009
174. Nordic Council, "Positive reception for Stoltenberg report." Top of Europe, mars 2009
175. "NATO ready for Exercise Cold Response 2009." Barents Observer, 2 mars 2009
176. "Svenskar övar oftast med Nato." Svenska Dagbladet, 2 april 2009
177. Se vidare: Al Burke, "Open letter to Swedish Institute of International Affairs."
www.nnn.se/nordic/americult/nato/utinst.pdf
178. "Visit to NATO by the Swedish Defence Minister." NATO website, maj 19, 2009.
www.nato.int
179. "Klart för försvarsavtal mellan USA och Sverige." Riksdag & Departement, 5 juni 2009
180. "12 Nations Complete 37th BALTOPS Exercise." U.S. European Commands webbplats, 19 juni 2009. www.eucom.mil
181. "Top Swedish Admiral Hosts BALTOPS 2009 Leadership in Karlskrona."
U.S. Navy website, 6 juni 2009. www.navy.mil
182. Urban Ahlin, "Viktigt att svensk militär övar med Nato." Newsmill.com, 12 juni 2009
183. "In Sweden's far north, a convergence of fighter jets, reindeer, och hurt feelings."
Christian Science Monitor, 11 juni 2009
184. Peter Rådberg, "Sverige smygs in i Nato." Svenska Dagbladet, 8 juni 2009

185. "In Sweden's far north, a convergence of fighter jets, reindeer, och hurt feelings." Christian Science Monitor, 11 juni 2009
186. "Nato-övning utan rysk koppling." Svenska Dagbladet, 8 juni 2009
187. Mikael Nilsson, "Sverige borde samöva med Ryssland." Svenska Dagbladet, 24 augusti 2009
188. Rick Rozoff, "End of Scandinavian Neutrality: NATO's Militarization Of Europe." Stop NATO, 10 april 2009.
<http://groups.yahoo.com/group/stopnato/message/38611>
189. "Försvaret kringgick experter." Svenska Dagbladet, 17 juli 2009
190. "Löfven skyller Hägglunds varsel på regeringen." Svenska Dagbladet, 2 juli 2009
191. ÖB Sverker Göranson, "Försvarsutbildarna." Riksstämman, 30 maj 2009
192. "Tolgfors touts closer EU-Nato ties during Pentagon talks." The Local (Stockholm), 22 juli 2009
193. "Sverige trappar upp i Afghanistan." Svenska Dagbladet, 26 augusti 2009
194. Ledare för afghansk motståndsrörelse i SVT, september 2009.
Liknande tankar citeras av Margareta Zetterström i "Ju fler utländska soldater, desto aktivare motståndskamp." Svenska Dagbladet, 20 augusti 2009
195. "Neutral Nordic Nations Court NATO." Defense News, 7 september 2009
196. "Övning Toxic Trip." Försvarsmaktens webbplats, 3 september 2009
www.mil.se
197. Försvarsmaktens webbplats:
www.mil.se/sv/Nyheter/centralanyheter/Andra-planet-levererat
198. Pierre Schori och Shahrbanou Tadjbakhsh, "Ingen fred att bevara i Afghanistan." Svenska Dagbladet, 10 oktober 2009
199. Mikael Holmström, "Inget förslag om ökad Afghanstyrka." Svenska Dagbladet, 22 oktober 2009
200. Nordic Defence 2009. www.nordicdefence.org
201. "Afghanistan Continuation Approved." Sveriges Radio, 19 november 2009
202. Jan Guillou, "Nu har vi ingen orsak att kriga i Afghanistan längre." Aftonbladet, 2009-12-06
203. Karin Henriksson, "Sahlin hoppas på mer samarbete med Obama." Svenska Dagbladet, 10 december 2009
204. Paul Craig Roberts, "Europe's Complicity in Evil." Information Clearing House. 9 september 2009. www.informationclearinghouse.info/article23454.htm
205. För detaljer om kriget mot Libyen, se "Kriga för fred i USA/Nato:s tjänst". Nordic News Network, 2011-06-22. www.nnn.se/nordic/americult/krigfred.htm
206. David Swanson, "Libya: another neocon war". The Guardian, 2011-04-21
207. En av Sveriges ivrigaste humanitär krigare är Aleksander Garbelic, Svenska FN-förbundets ordförande, som mitt under anfallskriget mot Libyen uppmanade till dylik behandling av ytterligare länder ("till exempel Syrien"). "Sverige behövs i fler konflikt-härdar" var rubriken på dennes debattinlägg i Svenska Dagbladet den 17 juni 2011
208. Kristoffer Örstadius, "Svensk självsäkerhet efter insatsen i Libyen". Dagens Nyheter, 2011-08-06
209. Göran Rosenberg, "Varför i Afghanistan?", Dagens Nyheter, 2010-11-02
210. Detaljer om diverse militärövningar finns på sid. 21, 42, 47, 51, 59, 67, 69

211. Rolf Hallgren, "Nätverk protesterade mot Natosamarbete". Piteå-Tidningen, 2010-05-24
212. Josef el Mahdi, "Sverige deltar i USA:s övning mot cyberkrig". Svenska Dagbladet, 2010-08-07
213. Kerstin Lundgren o. Staffan Danielsson, "Sverige ska inte smygas in i Nato". Svenska Dagbladet, 2012-05-16
214. Rick Rozoff, "NATO Expands Military Network To All Continents". Stop NATO, 2012-06-22
<http://rickrozoff.wordpress.com/2012/06/22/nato-expands-military-network-to-all-continents>
215. "Svagt stöd för Nato-anslutning." Svenska Dagbladet, 2012-05-26
216. Anders Ferm o. Thage G Peterson, "Vårt närmande till Nato sker utan insyn och debatt". Dagens Nyheter, 2011-08-11
217. Richard Hobart, "Vem upphävde neutralitetspolitiken?" Sydsvenskan, 2010-02-17
218. Pierre Schori, "Afghanistaninsatsen ett misstag". Sydsvenskan, 2010-04-26
219. Hans Christof von Sponeck, "The United Nations and NATO: Which security and for whom?" Current Concerns, 2009-02-15
220. Phyllis Bennis. En kuivad världsdemokrati: Hur Washington dominerar dagens FN. Stockholm: Tankekraft, 2004.
Se även M.D. Nazemroaya, "America's Takeover of the United Nations". Global Research, 2012-09-05. www.globalresearch.ca/americas-takeover-of-the-united-nations
221. Sverker Åström, "Sverige teg om USA:s angreppskrig". Svenska Dagbladet, 2003-10-10
222. Pierre Schori, "Sträck vapen— satsa på civilt stöd." Svenska Dagbladet, 2012-07-25
223. Se "All Quieted on the Word Front" sid. 10-17. Nordic News Network, 2005.
www.nnn.se/disinfo/ordfront.pdf
224. Kirsti Kolthoff m.fl. "Svensk militär bör lämna Libyen." Svenska Dagbladet, 29 maj 2011
225. Aleksander Gabelic, "FN har en skyldighet att skydda civila." Svenska Dagbladet, 2011-05-30
226. Anna Ek, "Avrättningen av Kadaffi ett brott mot FN-mandatet." Newsmill, 2011-10-27
www.newsmill.se/artikel/2011/10/27/avr-ttningen-av-kadaffi-ett-brott-mot-fn-mandatet
227. Mikael Nyberg, "Fredsbomber över land och hav." Aftonbladet, 2012-06-04
228. Karl-Yngve Åkerström, "Sverige alltid redo i Afghanistan?" Norran, 2010-10-25
229. TT-Ritzau, "Danmark: Krig är inte upplysning". Svenska Dagbladet, 2010-10-31
230. "CIA report into shoring up Afghan war support in Western Europe." WikiLeaks, 2010-03-26. <http://wlstorage.net/file/cia-afghanistan.pdf>
231. Malalai Joya, "Any hope I had in the ballot box bringing change in Afghanistan is gone". The Guardian, 2010-11-02
232. WikiLeaks. Telegram från USA:s ambassad i Stockholm. Reference ID 08STOCKHOLM272, 2008-04-11
233. Al Burke, "The Price of Everything". Nordic News Network, Juli 2000
www.nnn.se/n-model/price/price.htm
234. Stig Arne Nohrstedt, "Demokratin och globaliseringen" i Politikens medialisering. Statens offentliga utredningar, SOU 1999:126
235. Barbro Hedwall, "Saknadens monument". Dagens Nyheter, 2008-10-02
236. Peter Galbraith, "Assange's asylum bid and Washington's WikiLeaks response: matching hysteria". The Guardian, 2011-06-21

237. Al Burke, "Things by Their Right Names". Nordic News Network, 2001-10-20
www.nnn.se/n-model/palme/palme.htm
238. Svenska Dagbladet, "Odiomatiskt bokslut." 2004-02-97
238. Al Burke, "Death of a Troublesome Socialist". Nordic News Network, 2011-02-28
www.nnn.se/nordic/palme/assassin.pdf
240. Kari and Pertti Poutiainen. Inuti Labyrinten. Grimur Förlag, 1995
241. Se till exempel WikiLeaks: telegram från USA:s ambassad i Stockholm
<http://cablegatesearch.net/search.php?q=&qo=32256&qc=0&qto=2010-02-28>
242. Philip Chaplin & Daniel G. Harris. Observed Secretly — Northern Window. Ottawa: Helmsman Publications, 2006
243. Se till exempel sid. 19, 21, 35, 41, 44, 47, 51, 53, 61, 67, 73
244. "Finns Natoagenter i Sverige?" Anders Jallai, 2012-05-01
www.jallai.se/2012/05/finns-natoagenter-i-sverige
245. Bengt Gustafsson. Sanningen om ubåtsfrågan. Stockholm: Santérus Förlag, 2010.
246. Claes Arvidsson, "Folk vill att Sverige ska kunna försvaras". Svenska Dagbladet, 2010-01-17
247. Se till exempel sid. 41, 57, 59, 62, 69, 76
248. Mikael Nilsson, "Budskapet inte sant bara för att det upprepas". Svenska Dagbladet, 2009-12-11
249. Per Blomquist citerad i "Stoppa smyganslutningen till Nato! Projektets Historia". Nordic News Network. www.nnn.se/nordic/americult/nato/historik.pdf
250. Se till exempel Carl Björemann, Försvarets förfall: konsten att lägga ner försvaret utan att någon bryr sig. Stockholm: Santérus Förlag, 2011
251. Stefan Lindgren, referat av "Ska Sverige föra krig i Afghanistan?" Offentligt möte i Solna Stadsbibliotek, 2009-03-19
252. Anders Munck, "Strid bättre än sex." Aftonbladet, 2010-09-27
253. Jan Guillou, "Sverige måste ut ur Afghanistan". Aftonbladet, 2010-02-13
254. Lars Christiansson, "Regeringen tar inte ubåtshot och kränkningar på allvar". Svenska Dagbladet, 1985-11-10
255. Jan Hägglund, "Marinofficerare moraliskt ansvariga för mordet på Olof Palme". Nya Arbetartidningen, 2011-03-04
256. Mikael Holmström, "Den första fronten: Underrättelsealliansen" i Den dolda alliansen. Stockholm: Atlantis, 2011
257. Mikael Alenius, "Informell allians?" Kent Zetterberg & Per Iko, reds. Kvalificerat hemligt. Försvarshögskolan, 2002
258. Mikael Holmström, op. cit.
259. Hans Abrahamsson, "Felaktiga hotbilder låg bakom polisens agerande". Göteborgs-Posten, 2006-08-13
260. Pierre Schori, "Marinen måste öppna arkiven och visa sanningen om ubåtsjakten." SVT-Debatt, 2011-09-19
261. Thomas Hammarberg, "USA:s veritabla rättsröta." Svenska Dagbladet, 2005-11-18
262. TT, "Säpo kritiseras hårt för avvisning." Norrbottens Kuriren, 2005-03-22
263. Anders Jallai, "Underrättelsetjänsten misstänkte Palme för landsförräderi". 2011-04-26
www.jallai.se/2011/04/palme-misstankt-landsforradare

264. Anders Jallai, "Sverker Åströms hemlighet." 2012-07-12
www.jallai.se/2012/07/sverker-astroms-hemlighet
265. Karl-Yngve Åkerström, "Onödigt upprepa säkerhetspolitiska misstag". Norran, 2010-11-09
266. Privat kommunikation från Per Blomqvist, 2011-01-27
267. Ola Tunander, "Var ubåtskränkningarna på 80-talet en svensk militärkupp?"
Newsmill, 2011-08-24.
www.newsmill.se/artikel/2011/08/22/var-ub-tnkskr-nkningarna-p-80-talet-en-svensk-milit-rkupp
268. Om sin gärning i Sverige under 1950-talet berättar Colby i sin självbiografi, *Honorable Men: My Life in the CIA*. New York: Simon & Schuster, 1978
269. Thomas Kanger & Oscar Hedin, "Stay behind — hemliga armén".
Dagens Nyheter, 1998-10-04
270. Corporate Europe Observatory. "Lobbying warfare", 2011-09-21
www.corporateeurope.org/publications/lobbying-warfare
271. Lars Ångström, "Svenska folket: Inga vapen till USA!" Aftonbladet, 2003-04-09
272. Lena Sommestad, "Vapenexporten beskär handlingsfriheten". 2012-04-02
<http://lenasommestad.wordpress.com/2012/04/02/vapenexporten-beskar-handlingsfriheten>
273. Hans Rosén, "Agrell: Tolgfors ett steg från schack matt". Dagens Nyheter, 2012-03-08
274. För mer om det senaste riksdagsvalet samt de olika partiernas inställningar i andra frågor, se "Notes on the 2010 Swedish Election": www.nnn.se/nordic/val2010.pdf
275. Mikael Holmström, "Bildt ger USA problem". Svenska Dagbladet, 2010-12-06
276. WikiLeaks. Telegram från USA:s ambassad i Stockholm
<http://cablegatesearch.net/search.php?q=&qo=32256&qc=0&qto=2010-02-28>
277. Fler detaljer i "Notes on the 2010 Swedish Election": www.nnn.se/nordic/val2010.pdf
278. Björn Söder, "Sverige bör inte delta militärt i Libyen". Svenska Dagbladet, 2011-03-24
279. Anne-Li Lehnberg, "Oppositionen mot kriget måste vakna!". Flamman, 2010-11-04
280. TT, "Svenska insatsen i Libyen förlängs". Dagens Nyheter, 2011-09-14
281. Olle Svenning, "Urban Ahlins lojalitet läcker". Aftonbladet, 2010-12-04
282. TT, "USA vill stoppa Schori". Svenska Dagbladet, 2003-06-11
283. För ett av många exempel på Madeleine Albrights kriminella gärningar se:
Felicity Arbuthnot, "Madeleine Albright and the Iraqi genocide". Al Ahram, 2012-05-24
284. Camilla Sundell, "Öppnar inte dörren för politisk comeback". Aftonbladet, 2010-11-19
285. Lars Larsson, "Sahlin ser inget slut i Afghanistan". Svenska Dagbladet, 2010-07-28
286. Johan Wiman, "Tolgfors Afghanistanbluff avslöjad". Proletären, 2010-07-22
287. Lena Sommestad, "Vad vill Socialdemokraterna i Afghanistan?"
<http://lenasommestad.wordpress.com>
288. Thage G. Peterson. Anförande hos Föreningen TUFF i Tyresta, 2011-11-09
289. Al Burke, "Collateral Damage: Sweden's Legacy of Peace"
Nordic News Network, 2001-10-21. www.nnn.se/n-model/foreign/damage.htm
290. Allan Widman, "Samarbete viktigt för att trygga säkerheten".
Svenska Dagbladet, 2009-01-02
291. Daniel Suhonen, "Drevet mot Juholt styrs inifrån S". Svenska Dagbladet, 2011-10-14
292. Olle Svenning, "Urban Ahlins lojalitet läcker". Aftonbladet, 2010-12-04

293. Jonas Fröberg, "Löfven om vapenexport". 2012-05-17
294. Al Burke, "The Word from the White House". Nordic News Network, 2001-09
www.nnn.se/abf/abf.htm
295. Ira Mallik, "I säng med kriget". Aftonbladet, 2008-02-06
296. Pär Jansson, "Bonnier står för 26 procent av totalupplagan". Journalisten, 2010-05-05
297. Se t.ex. Eva Björklund, "Pippi Långstrump och Harry Potter — förbjudna på Kuba!?"
Tidskriften Kuba, 4/2003
298. Johan Croneman, "2977 döda. 90 000 civila dödsoffer i Irak". Dagens Nyheter, 2011-09-01
299. Johan Croneman, "Det går att göra journalistik så enkel att ingen förstår".
Dagens Nyheter, 2012-07-31
300. E-brev från Erika Bjerström till Al Burke daterat 2010-09-16
301. Rapport. SVT, 2010-09-01
302. Erik Eriksson, Jag såg kärleken och döden. Stockholm: Orduplaget, 2008
303. Rick Rozoff, "Atlantic Council: Securing The 21st Century For NATO".
Stop Nato, 2010-04-30. <http://rickrozoff.wordpress.com/2010/05/01/atlantic-council-securing-the-21st-century-for-nato>
304. Svenska Atlantkommittén: www.atlantkommitten.se/index.html
305. Al Burke, "Open Letter to Swedish Institute of International Affairs".
<http://www.nnn.se/nordic/americult/nato/utinst.pdf>
306. Häkan Wiberg, "Sveriges Afghanistankrig... och Jens Orbacks Palmecenter"
i Öppet forum. Nordic News Network, September 2012
www.nnn.se/nordic/americult/nato/forum.pdf
307. Ove Bring, "Folkrätten kräver markering mot Ryssland". Svenska Dagbladet, 2008-08-22
308. Mikael Nyberg, "Sista striden om oljan". Aftonbladet, 2009-08-20
309. Al Burke, "Kriga för fred i USA / NATO:s tjänst". Nordic News Network, 2011-06-11
www.nnn.se/nordic/americult/krigfred.pdf
310. Interview with Michael Scheuer. RT, 2011-04-14
www.youtube.com/user/RussiaToday-p/u/10/xGLeMFJx9s0
311. Francis A. Boyle, "The Criminality of Nuclear Deterrence". XVIIIth Conference,
"Mut Zur Ethic": Direct Democracy. Feldkirch, Austria, 2010-09-04
312. Mikael Holmström, Den dolda alliansen. Stockholm: Atlantis, 2011
313. Thomas Kanger & Oscar Hedin, "Stay behind – hemliga armén".
Dagens Nyheter, 1998-10-04
314. Ola Tunander, "Var ubåtskränkningarna på 80-talet en svensk militärkupp?"
Newsmill, 2011-08-24. www.newsmill.se/artikel/2011/08/22/var-ub-tskr-nkningarna-p-80-talet-en-svensk-milit-rkupp
315. Mathias Mossberg, "Holmström och Gustafsson förtiger fakta om att ubåtarna
kom från väst". Newsmill, 2011-05-24. www.newsmill.se/node/36571
316. Sune Olofson, "Det duger inte, Gustafsson och Jallai". Newsmill, 2010-06-22
www.newsmill.se/artikel/2010/06/22/det-duger-inte-gustafsson-och-jallais
317. Anders Jallai, "Sverker Åströms hemlighet". 12 July 2012
www.jallai.se/2012/07/sverker-astroms-hemlighet
318. Mikael Holmström, Den dolda alliansen, op cit.

- 319. Anders Ferm & Thage G. Peterson, "Vårt närmande till NATO sker utan insyn och debatt". Dagens Nyheter, 2011-08-11
- 320. Anders Jallai, "Underrättelsetjänsten misstänkte Palme för landsförräderi". 2011-04-26 www.jallai.se/2011/04/palme-misstankt-landsforradare
- 321. Al Burke, "Death of a Troublesome Socialist". Nordic News Network, 2011-02-28 www.nnn.se/nordic/palme/assassin.pdf
- 322. Bo Pellnäs, "Vi bör gå med i Nato även formellt". Svenska Dagbladet, 2007-11-07
- 323. Bo Pellnäs, "Tänk om, försvarsministern." Svenska Dagbladet, 2007-01-14
- 324. Per Blomqvist, "Öppet forum: Anslutning till USA/Nato försvagar Sverige". Nordic News Network, September 2012. www.nnn.se/nordic/americult/nato/forum.pdf
- 325. Al Burke, "Sveriges Television uppmanas att befria sig från USA:s mentala ockupation". Nordic News Network, 2002-02-26. www.nnn.se/disinfo/ockuperad.pdf

DEN SVENSKA AMERIKAKULTEN

www.nnn.se/americult/amerikult.htm